

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

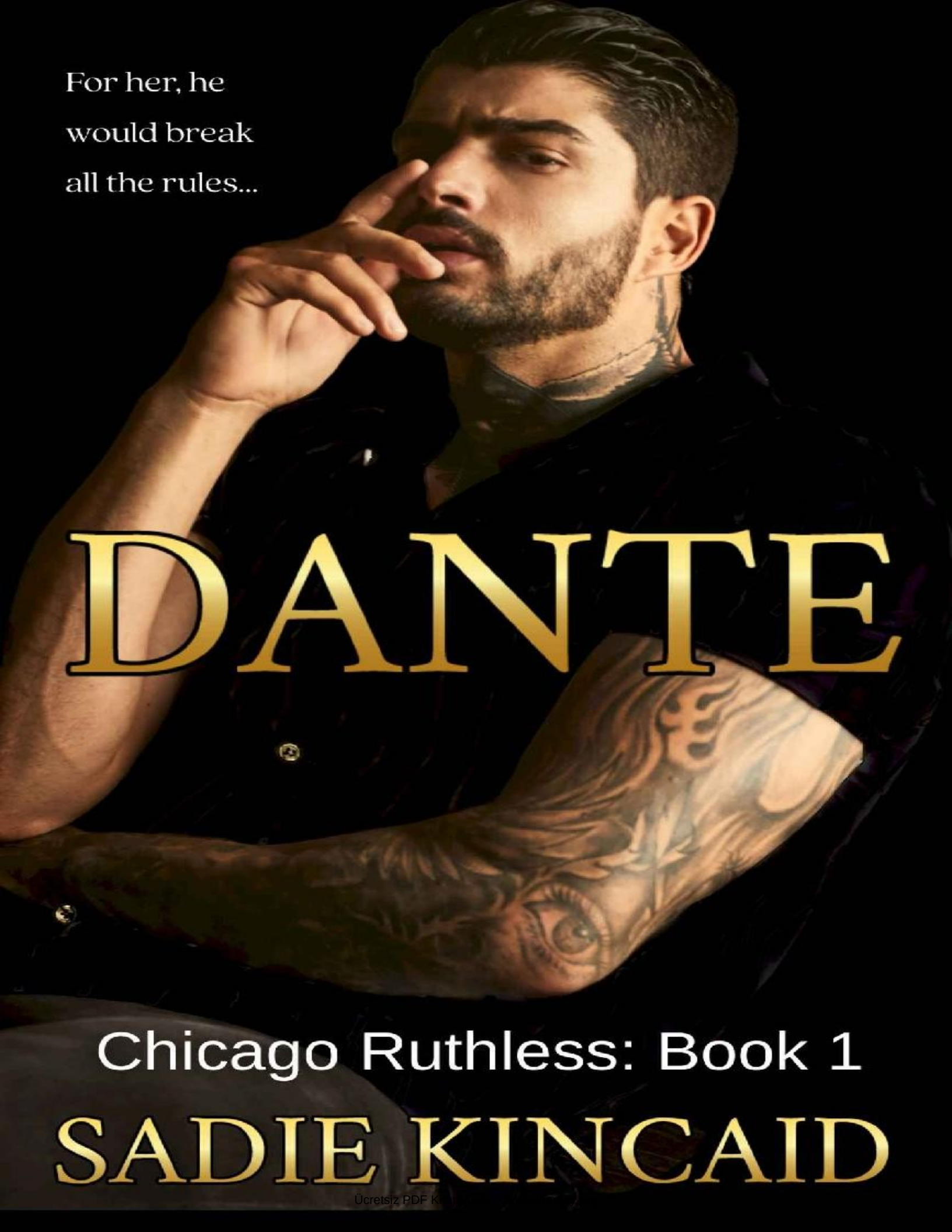
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up portrait of a man with dark hair, a beard, and a mustache. He is resting his chin on his right hand, looking thoughtfully to the side. He has a large, detailed tattoo on his left forearm, which includes a large eye and flame-like patterns. He is wearing a dark, button-down shirt. The background is dark and out of focus.

For her, he
would break
all the rules...

DANTE

Chicago Ruthless: Book 1

SADIE KINCAID

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DANTE

OceanofPDF.com

CHI CAGO ACIMASIZ: KİTAP 1

OceanofPDF.com

SADI E K NCA DI

OceanofPDF.com

RED HOUSE BASIN YAYIN

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

Telif Hakkı © 2023 Sadie Kincaid

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Yazarın manevi hakkı savunulmuştur Kapak

Tasarımı: Red House Press Ltd Fotoğrafçı: Xram

Radge

Kapak Modeli: Cezar Augusto

Düzenleme: Okumalarla Dolu

Kalpler Biçimlendirme: Red House

Basın Ltd

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölü herhangi bir gerçek kişiyle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

OceanofPDF.com

Kahramanlarının ahlaki açıdan gri türden olmasını tercih eden her okuyucu için.

*Ve tüm okuyucularım için, sürekli desteğiniz ve cesaretlendirmeniz için,
Dante'yi sadece sizin için yazdım,*

Sevgiler, Sadie

xxx

OceanofPDF.com

İŞBİRLİĞİ UYARISI

Bu kitap yetişkin okuyuculara yöneliktir ve cinsel içerikli sahnelerin yanı sıra grafik şiddet sahneleri de içermektedir. Ayrıca geçmişe dönüşler ve geçmişteki cinsel saldırı tartışmaları da vardır.

OceanofPDF.com

İçindekiler

Önsöz

1. Kat
2. Dante
3. Dante
4. Kat
5. Kat
6. Dante
7. Kat
8. Dante
9. Kat
10. Kat
11. Kat
12. Dante
13. Dante
14. Kat
15. Dante
16. Kat
17. Kat
18. Kat
19. Kat
20. Dante
21. Kat
22. Dante
23. Kat
24. Dante
25. Kat
26. Dante
27. Kat
28. Kat
29. Dante
30. Kat
31. Dante
32. Kat
33. Kat
34. Dante
35. Kat
36. Kat
37. Dante
38. Dante

39. [Dante](#)
40. [Kat](#)
41. [Dante](#)
42. [Dante](#)
43. [Kat](#)
44. [Dante](#)
45. [Kat](#)
46. [Dante](#)
47. [Kat](#)
48. [Dante](#)
49. [Dante](#)
50. [Dante](#)
51. [Dante](#)
52. [Kat](#)
53. [Dante](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca Sadie Kincaid](#)

[Teşekkür](#)

OceanofPDF.com

PROLOGUE

OceanofPDF.com

T Odadaki gerilim yoğun ve tiksindirici, o kadar ki ciğerlerime dolan her nefeste onu içime çekiyorum.

"Baba!" diye yalvarıyor ağabeyim. "Lütfen?"

Babamız, *il padre*, eski deri koltuğunda oturuyor, bir elinde purosunu, diğerinde bir bardak viskisi var. Etrafını saran duman, zaten heybetli olan görüntüsüne daha da uğursuz bir hava katıyor. Dudaklarından bizimle alay eden zalim bir kahkaha dökülüyor - çocukluğumuzun senfonisi.

Lorenzo kaskatı kesilir, ellerini yumruk yapar. Pazuları yemek ceketinin dikişlerini zorluyor ve boynunda kalın bir damar kabarıyor.

"Baba?" Şimdi ben de yalvarıyorum, sadece kardeşim adına değil, kendi adıma da. Lorenzo şu anda ne düşünüyor olursa olsun, ben de bunun bir parçası olmak istemiyorum.

"*Silenzio!*" diye bağılıyor, purosunu masasının üzerindeki büyük cam kül tablasında söndürdükten sonra ayağa kalkıyor. "Eğer senin için seçtiğim kadınla evlenmeyi reddedersen, o zaman..." Başını sallar ve ellerini masasının üzerine koyar. "Sen bu ailenin reisi olamazsın."

Lorenzo'nun çatık kaşları bizi doğuran adama bakarken derinleşiyor. Doğduğu andan itibaren mirasını devralması için onu hazırlayan adama. Lorenzo bu ailenin reisi olmak için doğmuş. Bu onun doğuştan hakkı. Bu adamın elinde yıllarca zihinsel ve fiziksel işkenceye katlanmasının nedeni bu. Tüm bunların onu bu noktaya getirmesi gerekiyordu.

"Bu asla anlaşmanın bir parçası değildi," diyor Lorenzo sıkılmış dişlerinin arasından. Ağabeyimi herkesten daha iyi tanırım ve şu anda ona öğretilen her şey arasında kalmış durumda - babamıza saygı duymak ve ondan korkmak, büyük Salvatore Moretti, Cosa'nın tartışmasız ve boyun eğmeyen başı

Nostra'nın otuz yıl boyunca öğrendiği her şey. Babamız ne kadar güçlü ve heybetli olursa olsun, ağabeyim istese onu bir böcek gibi ezebilir. Lorenzo Moretti şehirdeki en korkulan adamdır. Çıplak elleriyle bir adamın kafatasını ezebilir.

"Anlaştık mı?" Kelime odanın içinde yankılanıyor, duvarlardan sekiyor. "Anlaşma falan yok, *ragazzo*!"

Oğlum! Lorenzo bu terime sinirlenir. İlk kez on beş yaşında başka bir adamın canını aldı ve ondan önce bile asla bir çocuk olmasına izin verilmedi. İkimiz de olmadık. Çünkü Lorenzo Moretti imparatorluğunun başı olmak için yetiştirilirken, ben onun ikincisi olmak için doğdum. Daha fazlası değil. Daha azı değil.

Bugüne kadar.

"Nicole Santangelo ile evlenmeyi reddediyor musun? Hayatın boyunca uğruna çalıştığın şeye mal olsa bile mi?" diye hırlıyor babamız.

Lorenzo, "Onunla evlenemem," diye cevap verir.

"Tüm bunları bir Rus için mi bırakıyorsun?"

Lorenzo, kalçaları babamızın masasına dayanana kadar bir adım öne çıkıyor. "Bir sonraki kelimeni dikkatli seç baba," diye uyarıyor. "Çünkü o benim karım *olacak*."

Babamız gözlerini kısarak Lorenzo'ya bakıyor. Hiçbir şekilde meydan okunmasından hoşlanmaz. Buna alışık değil, özellikle de oğullarından. Ama belki de ilk çocuğundan yayılan öfkeyi o da benim kadar hissediyor, çünkü cümlesini bitirmiyor ve Anya'ya fahişe demekten vazgeçiyor.

Anya Novikov, Lorenzo'nun nişanlısı. Onunla altı ay önce tanıştı ve o zamandan beri ona umutsuzca aşık. Babam bu birlikteliği pek hoş karşılamadı. Dün gece nişanlanmaları tüm varlığımızı sarstı. Bunu kimse beklemiyordu, en azından ben. Kardeşimin aşık olabileceğinden bile emin değildim ama Anya'da bir şey onu kısıp aldı. Prensipten bir adam olmasına hayran olsam da, hiç tanımadığı bir kadın için doğuştan gelen haklarından vazgeçtiğine inanmıyorum.

"Onunla tüm bağlarını koparman gerektiğini söylemiyorum," diyor babamız ağır bir iç çekişle otururken. "Nicole ile evlenirsen Anna ile görüşmeye devam edebilirsin."

."

"Anya!" Lorenzo onu düzeltir.

"Tamam. Ama Santangelo'nun kızıyla evlenmen diğer kadınlardan vazgeçmen gerektiği anlamına gelmiyor. Hepsine sahip olabilirsin, *mio figlio*," diyor yumuşak bir sesle ve

Kardeşimin itaatini kazanmak için taktikler. Ancak şu anda çok hassas bir noktaya dokundu ve şüphesiz Lorenzo'yu seçtiği yolda daha da ileriye itti.

"Senin yaptığın gibi mi?" Lorenzo hırılıyor. "Annem sana üç çocuk vermiş olsa bile. Sana her şeyi verdi!"

Salvatore Moretti sandalyesinden fırlar ve yumruklarını ahşap masaya öyle bir şiddetle vurur ki kâğıtlar yere saçılır. "Annen ve ben seni ilgilendirmiyoruz," diye homurdanıyor.

Lorenzo homurdanıyor, önünde duran adama başını sallıyor ve babamın yüzünde görüyorum, artık oğlunun iplerini elinde tutanın kendisi olmadığını fark ettiği anı. Bu onun bocalamasına neden oluyor. Sadece bir anlığına.

Sonra bana döndü. "Tebrikler, *mio figlio*, terfinin yanı sıra kendine yeni bir gelin de kazandın," dedi zalim bir gülümsemeyle.

"İkisini de istemiyorum," diye hatırlatıyorum ona. "Lorenzo senin yerini alıyor. Santangelolar Nicole için kolayca bir damat bulacaktır, baba."

Evlenmek için çok gencim. Bir eş istemiyorum. Ailenin reisi olmak istemiyorum. Ama ağabeyim kadar inatçı değilim - belki onun kadar aptal da değilim. Hayatımın bir kadın tarafından kontrol edilmesine asla izin vermem.

"Bu ailemizle ilgili, Dante," diyor, beni kazanmaya çalışırken sesi daha yumuşak. Konu ben ve kardeşim olduğuunda bu hep onun taktiği olmuştur. Böl ve fethet. "Olması gerekenin bu olduğunu biliyorsun. Ailemizin, toplumumuzun nasıl geliştiğini ve yaşadığını en iyi sen anlarsın."

Lorenzo dönüp bana bakıyor, kaşları derin bir çatıklık içinde.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve hepimizin hayatının sonsuza dek değişmek üzere olduğunu biliyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 1

OceanofPDF.com

KAT

OceanofPDF.com

"P hurda yığını," diye mırıldanarak, külustür Ford Focus'umun kapısını ayağımla çarpıyorum. Bir elimde market poşeti, diğerinde temizlik malzemeleri, ön bahçeye doğru ilerliyorum ve hafif aralık olan ön kapıya doğru.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve bir yudum hava yutuyorum. Bu sabah kesinlikle kilitlemişim. Çıkmadan önce üç kez kontrol ettim. Arkamdaki caddeyi tararken, renkli camlı güzel bir Siyah Porsche SUV fark ediyorum.

Ellerim titreyerek çantalarımı yere bırakıyorum, evin içinden bir ses duymak için kendimi zorluyorum. Elimi kapının üzerine koyarak biraz daha açıyorum. Eğer şerefsiz ağabeyim o zavallı kışını buraya para aramak için getirdiyse, yemin ederim onun taşaklarına tekme basacağım.

Ama en azından o olursa, ne bekleyeceğimi biliyorum. Onunla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. On beş yaşından ve annemiz öldüğünden beri bunu yapıyorum. O süslü arabayla buraya gelmesine imkan yok, peki bu araba kime ait? Onu arayan biri olabilir mi? Kazık attığı bir kişi daha.

Verandada dururken kalbim deli gibi çarpıyor. Ona kalacak bir yer teklif etmemem gerektiğini biliyordum ama dört hafta önce kapımda belirdiğinde, sağanak yağmur altında paltosuz dururken başka ne yapabilirdim ki? Gidecek başka bir yeri yoktu ve sonuçta o benim kardeşim. Ben de ona kanepemi teklif ettim ve birkaç hafta boyunca onun yanımda olması gerçekten güzeldi. İki sabah önce uyandığımda elinde hiçbir şey olmadan gittiğini görmek beni hiç şaşırtmadı.

kendi ayakları üzerinde durabiliyor. Cüzdanımdaki tüm paranın ve acil durum fonumun da gittiğini görünce daha az şaşırdım. *Pislik herif!*

Leo'yu arıyorlarsa, yanlış yere gelmişler demektir.

Birden, keşke kuzenimin silahımı çantamda taşıma tavsiyesine uysaydım diyorum. Kapıyı itip açıyorum ve eve giriyorum, kaçmam gerekirse diye kapıyı arkamda açık bırakıyorum. Sesler mutfaktan koridora doğru taşıyor. Erkek sesleri ve sesleri mutlu gelmiyor. Merdivenleri geçerken, portmantonun arkasında sakladığım beyzbol sopasına uzanıyorum ve evin arka tarafına doğru ilerlerken onu sıkıca kavriyorum.

İki adam - iri yarı ve hantal - mutfak masamda oturuyor. Muhtemelen benim bir yıllık kiramdan daha pahalı olan siyah takım elbiseler ve yakası açık siyah gömlekler giymişler. İkisinin de siyah saçları ve sakalları var. Kardeşler mi? Birbirlerine benzedikleri kesin.

Koyu mürekkep ellerini ve boyunlarını kaplıyor. Bana baktıklarında kalbim neredeyse duracak gibi oluyor. Hareket etmiyorlar ama varlıkları boğucu. İçgüdüsel. Bu adamlar... akıl ya da mantık dinlemiyorlar.

"Sen Katerina olmalısın?" diyor içlerinden biri ve sesi vücudumdaki tüm tüyleri diken diken ediyor. Çikolata gibi derin ve pürüzsüz ama karanlık ve tehditkâr. Bahse girerim insanları öldürürken onlarla konuşmayı seviyordur. Tırnaklarını sökerken kadifemsi zengin sesiyle beyinlerini karıştırıyor.

Ben olduğum yerde donup kalırken onlar bana bakıyor. Bunu daha önce de yaşadım. Kendi korkum yüzünden felç olup hareketsiz kaldım ve bu...

Hayır, şimdi oraya gidemem. Düşünmem lazım.

İçgüdüsel olarak tepki veriyorum, elimdeki beyzbol sopasını onlara doğru fırlatıyorum ve kaçarken dikkatlerini dağıtıyorum. Dar koridordan yatak odama doğru koşarken kalbim küt küt atıyor. Sopenın ve arkamda yere çarpan tahta sandalyelerimin sesi kollarımı daha hızlı pompalamama neden oluyor. Açık ön kapıdan kaçmak yerine, kapısında bir sürgü ve yastığımın altında bir tabanca bulunan odama yöneliyorum.

Yatak odam benim sığınağım. Kendimi güvende hissettiğim tek yer. Eğer onlardan biri oraya adımını atarsa, lanet kafalarını uçururum. Güvenli bir yere gitmek için tökezleyerek içeri giriyorum ama ayak sesleri peşimden gürlüyor. Kapıyı kapatmaya çalışırken tırnaklarım ahşabı çiziyor ama yeterince hızlı değilim ve kapı açılarak beni odanın bir ucuna savuruyor ve yatağımın kenarına düşüyorum.

Kafamı kaldırdığımda sakallı adamlardan biri bana doğru ilerliyor; kadife sesli olan değil, meslektaş. Gözleri karanlık, dik dik bakıyor.

kaçmaya cesaret ettiğim için.

"Defol git evimden," diye bağıyorum yatakta geriye doğru kayarken. Yastığımın altına uzanan elim Glock'umun kabzasına dolanıyor.

Yaklaştığında ona doğrultuyorum ve... dudakları seğiriyor. Kaba, kibirli pislik bana gülümsüyor. "O şeyi kullanacak cesaretin olduğuna emin misin?" diye soruyor ve sesi en az diğerleri kadar korkutucu. Bunu kötü adam okulunda mı öğretiyorlar? Düşmanlarınızın ya da bu durumda avınızın dikkatini sadece sesinizle nasıl dağıtacağınızı?

"Bir adım daha yaklaşırsan öğrenirsin." Kalbim Daytona'daki bir Chevy'den daha hızlı atıyor ve silahı göğsüne doğrulturken ellerim titriyor ama bu silahı kullanmaktan korktuğumu sanıyorsa yanılıyor.

Yine de yaklaşıyor ve ben sıkarken gözlerimi kapatıyorum. Silah sesi yok. Sadece tetiğin yumuşak bir tıklaması.

"Evet, onu bulduk," diye komikmiş gibi homurdanıyor ve beni daha da öfkeliyor.

Tetiği tekrar çektim ama bir şey çıkmadı, ben de silahı kafasına doğru fırlattım ama eğildi. Yine de bu bana yataktan fırlayıp onu geçmeme ve doğruca meslektaşının kollarına atılmama yetecek kadar zaman kazandırdı.

"Sen küçük alıngan bir kediciksin," diye alay ediyor.

Elinden kurtulmaya çalışırken yüzünü tırmalayarak saldırıyorum, ama bileğimi dev eliyle yakalıyor ve acı ön koluma fırlayana kadar sıkıyor. Sonra sırtımı göğsüne bastırarak şekilde beni döndürüyor ve iki kolumu da arkamda tutuyor. Ağzını kulağıma yaklaştırıyor ve sıcak nefesi boynumun üzerinde gezinerek istemsizce titrememe neden oluyor.

"Mücadele etmen hoşuma gidiyor, kedicik," diye fısıldıyor.

"O zaman buna bayılacaksın." Başımı geriye atıyorum ama benden kaçıyor.

"İnsanlara kafa atmak üzereyken onları uyarmamalısın," diye tıslıyor ve ellerim hâlâ arkamda bağlıyken beni mutfığa doğru itiyor.

"Beni gerçekten vurmaya çalıştı," diyor diğeri bizi takip ederken inanamayarak. "Ve lanet silahı kafama fırlattı."

"En azından berbat bir nişancılığı var," diye yanıtlıyor beni tutan. "Otursana," diye tersliyor ve beni öne doğru itiyor.

Beni tutuşundan kurtardığında sendeliyorum ve yüzüstü düşmemek için ellerimi masaya koyuyorum. Yerdeki sandalyelerden birini alıp dik konuma getiriyor.

"Otur!" diye bağıyor.

O anda, hakkımda istediğimden çok daha fazla şey bildiklerini fark ettim. Silahımı buldular ve adımı biliyorlar. Ve çıkışımı engelledikleri için kaçma şansım yok. Bu yüzden isteksizce oturuyorum.

"Sen de kimsin be?"

"Sanırım soruları biz soracağız," diyor az önce ellerini üzerimde tutan kişi. Tavrından ve konuşma şeklinden anladığım kadarıyla yetki onda. Yani ikisi de korkunç ama bu adamda da kibirli bir otorite havası var. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Lisede amigo kızların lideriyle çıkan ve koridorlarda sanki onların sahibiymiş gibi dolaşan en iyi sporcu gibi.

"Leo nerede?" diye soruyor diğeri.

Homurdanıyorum ve başımı sallıyorum. Bunun onunla ilgili olduğunu biliyordum.

Cevap vermediğimde Kadife Ses'e "Bu lanet bir cevap mıydı, D?" diyor.

"Bana pek öyle gelmedi Max," diyor D, diğer sandalyeye geçip oturuyor ve dikkatle beni izliyor.

"Nerede. Nerede. Leo," diye tekrar soruyor Max olduğunu bildiğim kişi. "Ve eğer o güzel mavi gözlerini korumak istiyorsan, cevap vermeni öneririm."

"Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Bilirsiniz, ilk başta hepsi böyle söyler." Gülüyor, sonra devam ediyor: "Ta ki ben biraz daha baskı uygulamaya başlayana kadar. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Az önce yaptığın tehdidi bir maymunun bile anlayabileceğinden eminim, pislik herif," diye hırslıyorum, "ama bu kardeşimin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı gerçeğini değiştirmiyor. Aslında, onu bulduğunuzda bana da haber verir misiniz? İki gün önce tüm birikimimi de yanına alarak kaçtı."

Max, aramızdaki konuşmayı izlerken yüzünde kibirli bir sırıtış olan D'ye bakıyor. "Az önce bana pislik mi dedi?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

D başını sallıyor ve meslektaşına dönüyor. Max topuklarının üzerine çömelmeden önce bir adım daha yaklaşıyor. Bu bizi göz göze getiriyor çünkü o lanet olası bir dev.

"Burada bir tür şaka yaptığımızı mı düşünüyorsun, tatlım?" diye tıslıyor ve kanım buza dönüşüyor. "Kardeşinin patronuma borcu var ve

Bir tür ödeme alana kadar bu evden ayrılmayacağız."

"Hiç param yok." "O zaman bize nerede olduğunu söyle."

"Bilmiyorum. Yemin ederim. Ortadan kayboluyor ve başı yine belaya girdiğinde ortaya çıkıyor."

"Aşağılık bir pisliği koruduğunu biliyorsun, değil mi?" diye devam ediyor.

Ona kaşlarını çatıyorum. Leo bana bir insanın iki ömür boyu katlanabileceğinden çok daha fazla bela getiren birinci sınıf bir ahmak, ama yine de benim ağabeyim ve bu pislik onun hakkında böyle konuşamaz.

"Bunu insanların evlerine girip kadınları tehdit eden adam mı söylüyor?" Tersliyorum.

"Lanet olsun!" diye mırıldanıyor. Gözlerini kapatarak, sanki öfkesini bastırmaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes çekiyor.

"Max, bırak ben halledeyim," diyor D isimli olan. Sesi yumuşak, sakın ve kontrollü, ama o kadar çok tehdit içeriyor ki ürperiyorum.

"O tamamen senin patron," diye cevap veriyor Max, sonra da bana sempatik bir bakış fırlatıyor. "Bırak da ben halledeyim, tatlım."

Patronu ayağa kalkıp üzerimde yükselene kadar iki adım atınca yutkunuyorum. Max'ten yaklaşık bir santim daha uzun ama onun kadar geniş değil. Takım elbisesini vücuduna boyanmış gibi dolduruyor ve sanki içinde doğmuş gibi giyiyor.

"Katerina," diyor diğer sandalyeyi çekip tam önüme yerleştirirken. Oturuyor ve o kadar yakınlaşıyoruz ki dizleri neredeyse benimkilere değiyor. "Benim adım Dante Moretti."

Lanet olsun, Leo. Ne yaptın sen? Dante Moretti mafya. O mafya.

"Kardeşinin aileme çok borcu var ve ben onu geri istiyorum."

"Sana nerede olduğunu bilmediğimi söyledim," diye fısıldadım.

Gözlerini bana dikti. "O zaman ona değerli başka bir şey götürmem gerekecek."

"Onun hiçbir şeyi yok. Bu ev kiralık ve benim. Bir arabası bile yok."

"Hmm." Dante bana bakarken elini çenesinde gezdiriyor ve bir şeyleri kaçırdığımı düşünmeden edemiyorum.

"Üzgünüm, size yardım edemem," diyorum.

Nedense bu Max'i güldürüyor ve yemin ederim o deli herifin taşaklarını tekmelemek istiyorum.

Dante gülümseyerek, "Bence onun en önemli varlığını gözden kaçırıyorsun, Katerina," diyor.

Leo'nun hiç mal varlığı yok. Sıfır. Ne zaman biraz para kazansa, kumarda kaybediyor. Kazandığı hiçbir şeyi elinde tutamamış. "Peki bu ne?"

"Sen," diyor Dante
soğukkanlılıkla. "Ben mi?"

"Ben de öyle dedim."

"Ama benim... benim hiçbir şeyim yok. Yani, bir ödeme planı oluşturabiliriz sanırım ama haftada sadece birkaç dolar ayırabilirim."

Birden Max kahkahalarla ulur.

"Katerina," dedi Dante sessizce. "Kardeşinin bana çeyrek milyon dolardan fazla borcu var."

Ağzımı açıyorum ve tekrar kapatıyorum. Bu mümkün değil. Leo'nun o kadar borcu olamaz. Bu delilik.

Dizlerimiz birbirine değecek şekilde sandalyesini benimkine yaklaştırıyor. "Ve ödeme alıyorum derken, bir ödeme planından bahsetmiyorum. Senden bahsediyorum."

Başım dönüyor çünkü ne dediğini ve ne demek istediğini bilmiyorum.

"Beni almak gibi mi? Bunu yapamazsın." Başımı salladım. "Ben bir insanım."

Dante usulca iç geçirir. "Kardeşini bulsam ve parasını ödeyemese ne yapardım biliyor musun?"

Oldukça iyi bir tahminde bulunabilirim, ancak bunu sözlü olarak ifade edip ona herhangi bir fikir vermeyeceğim, bu yüzden başımı sallıyorum.

"Onu öldürürdüm," diyor, sanki bu onun için her gün yaptığı bir şeymiş gibi. Hiç şüphesiz öyle. "Ve bunu çok yavaş yapardım, böylece benden çaldığı her bir kuruşu hissedirdi."

Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor ve nefes alamıyorum. Mafyanın başı mutfağımda oturmuş, akşam yemeğinde ne alacağından bahsettiği kadar sakın bir şekilde kardeşime işkence etmekten bahsediyor. Ve bir şekilde, bu ödemeye ben de mi dahil oldum?

"Ama kardeşini bulamadım," diye devam ediyor. "Onun yerine seni buldum." "Yani onun yerine beni öldürecek misin?" Gözlerimi tararken kekeliyorum

Mutfakta bir silah ya da çıkış yolu arıyorlardı.

Ama yine de ne şansım var ki? Eğer fiziksel varlıkları yeterli değilse, isimleri de yeterli. Eğer bu Dante Moretti ise, bu Max'in Maximo DiMarco olduğu anlamına gelir - acımasız infazcı ve akli dengesi yerinde olmayan bir psikopat. Dante düğün arifesinde nişanlısını ve onun tüm ailesini katletti. Bu adamların insanlara yaptıkları şeyler, Leo'nun bana izlettiği o sapkın, şok değeri olan korku filmlerini lise şakaları gibi gösteriyor.

Dante sandalyesinde arkasına yaslanırken gözleri vücudumu tarıyor. "Başka türlü bir anlaşılmaya varmaya istekli olabilirim."

Sanki beni ondan koruyacakmış gibi montumu daha sıkı sarıyorum. En azından bir beden küçük gelen üniformamı zorlayan kocaman göğüslerimi örtüyor. Yazık ki ucuz kıçlı patronum bana başka bir tane almıyor. *Odaklan, Kat!*

Önümde oturan şeytana bakıyorum. "Ne tür bir düzenleme?"

"D?" Maximo kaşlarını çatarak, Dante gözlerini tekrar bana dikmeden önce ona sert bir bakış attı.

"Sanırım onun yerine seni alacağım. Evimde senin için bir iş bulacağıma eminim. Kardeşinin borcunu onun için kapatabilirsin."

Beni götürmek mi? Onun evine mi? "Bunu yapamazsın. Bir insanı lanet olası bir araba ya da başka bir şeymiş gibi *alamazsınız*. Buraya öylece girip benden -"

Ayağa kalkar ve Maximo'ya bakar. "Eşyalarını bir çantaya doldurmaya başla."

Sandalyemden fırladım. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye bağıryorum ama Maximo çoktan odadan çıkıyor.

"Eşyalarım dokunma," diye bağıryorum, peşinden koşmak üzereyken Dante kolunu uzatıp beni durduruyor.

"Uslu dur, küçük kedicik," diye uyarıyor, gözleri karanlık ve okunmaz. "Üzgün olduğumda benden hoşlanmayacaksın."

Yüzüne bağıryorum, "Senden nefret ediyorum. Seni lanet canavar! Bunu yapamazsın. Yapamazsın..." Yumruklarımı göğsüne indiriyorum ama yerinden kıpırdamıyor. Çelik bir duvarı yumrukluyor da olabilirim. Birkaç saniye sonra bileklerimi tutuyor ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarıyla yüzüne bakmak zorunda kalıyorum.

"Maximo'nun eşyalarını toplamasına yardım etmen için gitmene izin verirsem, kafasına başka bir şey atmayacağına söz verir misin?"

Hayır. Fırsatını bulursam lanet olası televizyonumu kafasına fırlatacağım. Onun yerine "Evet," diye burnumu çekiyorum.

Bileklerimi serbest bırakıyor ve koridorda beni takip etmeden önce odadan çıkmama izin vermek için kenara çekiliyor.

"Bunu yapamazsın. İnsanlar beni özleyecek, biliyor musun? Nerede olduğumu merak edecekler."

"Hayır, yapmayacaklar," diye yanıtlıyor o sakın, kendinden emin ama aynı zamanda kibir ve haklılık damlayan ses tonuyla.

Haklı olduğunu anladığımda içimde biraz daha ölüyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

OceanofPDF.com

DAnTE

Katerina kollarını ve bacaklarını kavuşturmuş, vücuduna sarılmış ve kendini olabildiğince küçültmeye çalışıyor, arabanın köşesine yaslanmış, böylece benden fiziksel olarak olabildiğince uzakta duruyor. Ona eşlik etmek zorundaydım.

kaçmaya çalışırsa diye onu arkaya götürdüm. Maximo'nun kafasına beyzbol sopası ve silah fırlattı, onu vurmaya çalıştı ve sonra on beş dakika içinde göğsüme yumruk attı, bu yüzden kendimize canlı bir kablo bulduğumuzdan oldukça eminim.

Birkaç dakikada bir Maximo'nun dikiz aynasından bana baktığını hissedebiliyorum, muhtemelen onu ibret olsun diye cezalandırmak yerine evime getirerek ne halt ettiğimi merak ediyor.

Yine de bu soruya verecek bir cevabım yok. Beni o kaypak küçük pisliğe götürecek herhangi bir bilgiye sahip olmadığından emin olmak için ne gerekiyorsa yapmak yerine neden onu kardeşinin borcunun bir ödemesi olarak aldığıma dair makul bir açıklamam yok. Onda ilgimi çeken bir şey var. Leo'yu bulmaya çalışırken onu araştırmıştım. Hemşire olmak için eğitim almış ve Northwestern Memorial'da üç yıl hemşire olarak çalışmış. İşinde de iyiymiş. Tüm performans değerlendirmelerini okudum. Hastalara karşı inanılmaz ve meslektaşları tarafından saygı duyulan biri.

İki yıl önce işi bıraktı ve hastaneden hiç kimse ondan bir daha haber alamadı. Güzel apartmanını terk etti ve şehrin en fakir mahallelerinden birine taşındı. Boş ofis bloklarını temizleyen bir gece vardiyası aldı. Bunun dışında evden nadiren çıkıyor.

O bir gizem. Çözmek istediğim bir bulmaca. İnsanları okumakta her zaman iyi olmuşumdur. Genellikle, birkaç dakika içinde, hikayelerini çözebilirim, ama o değil. Benim ilgimi çeken de bu. Onun parlaklığıyla hiçbir ilgisi yok.

Maximo ve benim karşıma dikildiğinde mavi gözleri ve içindeki ateş. Paltosunun altında giydiği temizlik üniformasını zorlayan diri göğüsleriyle ya da dolgun pembe dudaklarıyla ve o zeki ağzını beceriyor olsaydım ne kadar güzel görünecekleriyle hiçbir ilgisi yoktu. Ve kesinlikle onun bariz meydan okuması ve kim olduğumu hiçe saymasının beni hayatımda hiç olmadığım kadar sertleştirmesiyle hiçbir ilgisi yok.

Hayır. Hiç de öyle değil.

Evimin önünde durduğumuzda, Katerina evi tam olarak görebilmek için boynunu büküyor. Çok büyük, iki kanadı var, biri benim için, diğeri de kardeşim ve karısı için. Ama o şu anda burada yaşamıyor. Yine de kaçmanın yollarını aradığına şüphe yok. Ama bulamayacak.

Maximo arabayı durdurduktan sonra iniyorum ve onun yanına gidiyorum. Kapıyı açtığımda bana kaşlarını çatı.

"Eve yürüyerek girebilirsin ya da ben seni içeri taşıyım. Tekmeleyip bağırarak yardım isteyebilirsin ve buradaki tek bir kişi bile beni durduramaz ya da seni kurtarmaya gelemes."

Seçeneklerini tartarken bana dik dik bakıyor ve birkaç saniye sonra arabadan iniyor, Maximo evinden topladığı kişisel eşyalarının olduğu küçük bavulu alırken, eve doğru birkaç adım atıp beni takip ederken bile çenesi meydan okurcasına dikilmiş. Fazla bir şey getirmemişti, sadece birkaç giysi, tuvalet malzemeleri ve bir fotoğraf albümü.

Yeni bir misafirimiz olacağını öğrendiğimizde Maximo önceden aradı. Hizmetçim Sophia kapıyı açtı.

"Bay Moretti," diyor kibarca başını sallayarak.

"Sophia, bu Katerina. Ona odasını gösterebilir misin?"

"Elbette efendim," diye yanıtlıyor, kapıyı açıyor ve Katerina'yı içeri buyur ediyor.

Katerina bana dönüyor, gözleri kocaman ve endişe dolu. Bana bakışı hoşuma gidiyor. Ben tüm cevaplara sahip bir adamım ve bu onu bana bağımlı kılıyor. Ve bu kesinlikle hoşuma gidiyor.

"Çantayı birazdan getireceğim," diyorum ve başını sallıyor, ancak yüzü hala şaşkınlık ve belirsizlik içinde, sanırım bu anlaşılabilir bir şey.

Sophia'yı koridor boyunca takip ediyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyor. Birkaç saniye sonra Maximo bana katıldı.

"Ne yaptığını bildiğinden emin misin, D?" diye soruyor ve bana, amacımın Leo Evanson'ın bizden çaldığı parayı geri alma ihtiyacımdan kaynaklanmadığını bildiğini gösteren bir bakış atıyor.

"Hayır."

"Buradayken tam olarak ne yapacak?" diye soruyor sırtarak.

"Bir şeyler

düşüneceğim." "Eminim bulursun."

Onun imalarını görmezden geliyorum. "O bir hemşireydi, değil mi?" Ona hatırlatıyorum. "Elbette işimize yarayacak becerileri vardır?"

"Elbette," diyor ama hâlâ bana bakıyor, sanki onun sahip olabileceği başka bir dizi beceriyi düşündüğümü biliyormuş gibi. "Babanın daha sonra akşam yemeğine geleceğini unutmadın, değil mi?"

"Siktir!"

"Unuttun mu?"

"Onunla ilgili her şeyi unutmak için elimden geleni yapıyorum."

"Birimizin topun üzerinde olması iyi bir şey, değil mi?" Beni dürtüyor ve ben de gözlerimi deviriyorum.

Başka biri onun yaptığı gibi kıcıma binmeye kalksa, ona bir kurşun sıkardım. Ama Maximo benim kardeşim gibidir. Benden bir yaş büyük ve birlikte büyüdük. Babalarımız o on dört yaşındayken öldürülene kadar çok iyi arkadaştı. Ondan sonra bizimle yaşadı. Resmi bir evlat edinme yoktu, sadece öyleydi. Ben onun için ölürdüm, o da benim için aynı şeyi gözünü kırpmadan yapardı. Böyle bir sadakati bulmak zordur.

"Seni neden burada tuttuğumu sanıyorsun?" Katerina'nın çantasını ondan alıp merdivenlere yönelirken söylüyorum.

"Çünkü bensiz bir bok yapamazsın." Ben misafirimizi karşılamaya hazırlanırken o ıslık çalarak çalışma odama doğru ilerliyor.

Ben odaya ulaştığımda SOPHIA odadan çıkıyor ve ben içeri girdiğimde Katerina pencereden dışarı bakıyor, aşağıdaki avluya bakıyor. En azından ceketini çıkarmıştı, bu yüzden yakın zamanda ayrılmayacağını kabul ettiğini anlıyorum.

"Bir hapishane hücresi için güzel bir oda," diyor alaycı bir tavırla.

Lanet olsun, onu yatağa atmak ve bu tavrını sikip atmak istiyorum.
Belki sonra.

"Kilidi de var," diyorum ona. "İhtiyacın olacağından değil." "İhtiyacım olmayacak mı?"

"Burada benden başka kimse yaşamıyor. Ve tabii ki Sophia, ama o alt katta yaşıyor."

Bana bir kaşını kaldırıyor ve o bakışı yüzünden silmeyi ne kadar çok isterdim.

"Buraya girmek isteseydim beni dışarıda tutmak için bir kilitten fazlası gerekirdi, kedicik."

Kollarını göğsüne sarıyor, sıcak odaya rağmen üşüyormuş gibi çıplak kollarını ovuştururken titriyor. Bu korkudan mı yoksa başka bir şeyden mi? "Benden tam olarak ne istiyorsun? Beni sonsuza kadar burada tutmayı mı planlıyorsun, yoksa sadece bu borcu ödeyene kadar burada kalmam mı gerekiyor?"

"Evet."

"Evet ne? Beni sonsuza kadar mı yoksa Leo'nun borcunu ödeyene kadar mı burada tutacaksın?"

İkisine de ne dersin? Onun yerine "Kardeşinin yüklü borcunu kapatacaksın ve sonra gidebilirsin," diyorum.

"Peki bunu nasıl yapacağım? Ve ne kadar sürecek? Asıl işim ne olacak? Evim?" Kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde soruları sıralıyor.

"İşvereniniz yeni durumunuz hakkında bilgilendirilecek. Siz geri dönmeye hazır olana kadar evinizin bakımı yapılacak. Bunun ne kadar süreceğine gelince, bu tamamen senin ne kadar iyi olduğuna bağlı." Odayı geçip ona o kadar yakın duruyorum ki kokusunu alabiliyorum. Bu bir parfüm değil. Çikolata gibi tatlı. Cildinde kullandığı kakao yağı losyonu. Daha önce onu çantasına atarken görmüştüm.

"Neyde iyi?" diye fısıldıyor ve dudağı hafifçe titriyor.

Hangisi beni daha çok zorluyor bilmiyorum - alıngan Katerina mı yoksa korkudan titreyen Katerina mı? İkişiyse de çok eğleneceğim. Ama bugün değil. Henüz değil.

Onu bu yatağa yatırıp deliler gibi becerebilirdim ve bu konuda yapabileceği tek bir şey bile olmazdı. Bana ne kadar karşı koyarsa koysun ya da ne kadar bağırırsa bağırırsın, kimse yardımına gelmeyecekti.

"Sana ne yapmanı söylüyorsam onu yap."

Bana gözlerini deviriyor ve ben de kişisel alanının her santimini işgal edene kadar yaklaşıyorum. Nefesi kesiliyor, bu da o lanet göğüslerin üniformasındaki çıtçılara daha fazla gerilmesine neden oluyor. Bileğimin bir hareketiyle o lanet tunik açılacak ve göğsü tamamen ortaya çıkacaktı. Ona dokunmamak için ellerimi ceplerime sokuyorum. Geri çekilmek ve kendine biraz alan açmak istediğini söyleyebilirim ama geri adım atmayacak kadar inatçı.

"Seninle seks yapmayacağım," diye hırılıyor.

"Kadınları benimle seks yapmaları için zorlamıyorum. Bu ayrıcalık için onlara para ödemek zorunda da değilim."

Gözlerinde bir an için rahatlama parlıyor. "Öte yandan adamlarım... şey, onlar farklı bir konu."

"Ben kimseyle seks yapmıyorum," diye kekeliyor ve benden uzaklaşıp sırtını cama yaslarken gözleri doluyor. "Beni burada ücretli bir fahişe gibi tutup adamlarını eğlendirmektense öldürmeni tercih ederim."

Gözlerinde bir dakika önce olmayan bir dehşet var. Bir sır saklıyor ve bu sır şu anda yüzeyin hemen altında parlıyor. Neredeyse hissedebiliyorum ama o bunu çok iyi saklıyor. Ve kendimi karakterime tamamen aykırı bir şey yaparken buluyorum. "Sen hemşireydin, değil mi? Eminim bunun yerine işine yarayacak başka yeteneklerin de vardır, Katerina," diye onu temin ediyorum.

Ona inandığı canavardan başka bir şey olduğuma dair daha fazla işaret vermeden odadan çıkıyorum.

"Benim adım Kat. Katerina'dan nefret ediyorum" diye sesleniyor arkamdan.

Deja vu böyle bir şey mi? Çünkü bu kelimeleri daha önce duymuştum. Arkamı dönüyorum. Ve birden altı yıl öncesine dönüyorum ve bu odada dururken başka birinin yüzüne bakıyorum. Aynı bu şekilde burada durmuştuk ve o da neredeyse aynı sözleri söylemişti. Nicole'ün Nicci'yi tercih etmesi dışında, o asla benim tutsağım olmadı. Kendi seçimiyle buradaydı. Ta ki burada olmayana kadar.

Altı yıllık öfke ve tüm gizlilik ve yalanların ağırlığı içimden yukarı doğru yükselirken göğsüm sıkışıyor ve ben hepsini ait olduğu yere geri itene kadar dışarı dökülmekle tehdit ediyor.

"İyi misin?" Kat'ın sesi beni geçmişten koparıp hayatımın o döneminin çoktan geride kaldığını hatırlatıyor. "Az önce bir hayalet görmüş gibisin."

"Belki," diye mırıldanıyorum ve o da bana şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Her neyse."

Ben seninle ne yapacağıma karar verene kadar evde kal."

Kat'in yüz ifadesinde okunamayan bir şey titreşiyor.

"Çalışma odam hariç, evi keşfetmekte özgürsünüz. Ama kaçmaya çalışırsan seni istediklerini yapmaları için adamlarıma teslim ederim. Beni anladın mı?"

"Evet."

"Sophia akşam yemeğini sekiz gibi hazırlıyor. İstedığınız yerde yiyebilirsiniz ama bu akşam babam geliyor, o yüzden odanızda yemenizi tercih ederim."

"Zaten burada yemeyi tercih ederim," diye tersliyor.

"Tabii ki yaparsın. İnsanları pek sevmiyorsun, değil mi?"

"Pekala, hakkımda çok şey biliyor gibi görüldüğünüz için siz söyleyin, Mr.

Moretti," diye tersliyor.

Bir an önce görmeme izin verdiği kırılmalığı yok oldu ve zırlı tekrar yerine oturdu. Bu iyi bir şey çünkü burada yaşadığı sürece buna ihtiyacı olacak. "Düşmanlarım hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek benim işim Bayan Evanson."

Kapıdan çıktım ve arkamdan kapattım. Aklımı ateşli vahşî kediden uzaklaştırmak için bir şeyler yapmam gerekiyor çünkü burada yarı kalıcı bir ereksiyonla dolaşmak benim iyi vakit geçirme anlayışına uymuyor.

Belki de onu becerip bu işi bitirmeliyim. Onu kafamdan çıkarayım ki odaklanabileyim. Ama Kat'i sadece almak istemiyorum; onun her bir parçasına sahip olmak istiyorum. Ve en kötüsü de, neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 3

OceanofPDF.com

DAnTE

H Her zamanki gibi geç kaldı. Bu onun nefret ettiğim kusurlarından biri. Geç kalması da akıl oyunlarından biri.

"Akşam yemeğini servis etmek için beklememi ister misiniz, efendim?" Sophia sorar.

Masanın karşısındaki kokteyl çubuğunu çiğneyen ve parmaklarını masaya vuran Maximo'ya bakıyorum. Sabırlı bir adam değil, özellikle de konu yemek olduğunda ve içindeki sıkıntının odaya yayıldığını hissediyorum.

"Ona birkaç dakika daha vereceğiz," diyorum iç çekerek. "Nasıl isterseniz," diyor kibarca başını sallayarak.

"Misafirimiz yemeğini yedi mi?"

"İstediğiniz gibi sekizde ona biraz yemek götürdüm. O zamandan beri odasından çıkmadı."

"Tamam, güzel." Düşüncelerim Kat'e kayarken el sallayarak onu başımdan savıyorum.

Ne giydiğini ve kıvrımlarına küçük gelen temizlik üniformasını nihayet değiştirip değiştirmediğini merak ediyorum. Evinde eşyalarını toplarken, çantaya doldururken iç çamaşırlarına bakmamaya çalıştım ama kesinlikle üzerinde minik pembe kalpler olan bir çift külot vardı. Kalpli külot giyecek bir kadına benzemiyor ama o zaman da hayalindeki işi bırakıp saati yirmi dolara ofis bloklarını temizleyecek bir kadına da benzemiyor.

Sophia aceleyle içeri girdi. "Babanız burada efendim. Şimdi biftekleri koyayım mı?"

"Tanrı aşkına, evet, lütfen," diye inliyor Maximo, ama Sophia onu duymazdan geliyor ve gözlerini benden ayırmıyor.

"Evet, lütfen," diyorum ona.

Altmış yedi yaşında, kalçasında romatizma olan bir kadın için şaşırtıcı derecede çevik bir şekilde aceleyle tekrar dışarı çıkıyor. Gerçekten emekli olmalı, ama ne zaman bunu önersem bana kalbini kırmışım gibi bakıyor ve gidecek başka yeri olmadığını söylüyor. Kardeşim ve karısı burada yaşarken de iki hizmetçimiz vardı, ama şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Pişmanlık midemi kemiriyor, ya da belki de sadece açlık.

Babamın inanılmaz yüksek sesi dışarıdaki koridorda yankılanarak gelişini haber veriyor. İçimden bir inilti ile kendimi onun eşliğinde geçireceğim bir akşam için hazırlıyorum. Ayda bir kez akşam yemeği için buluşmamızda ısrar ediyor, ziyaretlerini en sevdiği oğlunu görmek için bir fırsat olarak çerçevesiyor, ancak ikimiz de bunların hiçbirinin doğru olmadığını biliyoruz.

Odaya girdiğinde bana yaklaşırken kollarını açtı.

"mio figlio." Kocaman gülümsüyor.

Ben de bir tane taklit ediyorum ve kucaklamasını kabul ediyorum. Sırtımı sıvazlıyor. "Biraz kilo mu verdin evlat?" diye soruyor biraz geri çekilirken, gözleri sahte bir endişeyle dolu.

Bunu tüm hayatım boyunca yaptı. Güvensizliğim olduğunu düşündüğü şeyleri avladı. On beş yaşına kadar cılız bir çocuktum ve hayatımın her lanet gününde bana bunu hatırlattı. Ama artık o çocuk değilim. Boyum 1.80 ve 90 kiloyum. Neredeyse her gün spor salonunda antrenman yapıyorum. Kendi vücut ağırlığının bir buçuk katı ağırlık kaldırabiliyorum ve eski bir ağır siklet şampiyonuyla idman yapıyorum. Takım elbiselerim özel yapım ve üzerime her zaman olduğu gibi tam oturuyorlar ama kilo verdim. *Öyle değil mi?*

"Kilomun buraya son gelişinle aynı olduğuna eminim baba," diye cevap veriyorum.

"Hmm." Sanki bana inanmıyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Ve, Maximo. Burada olacağını biliyor olabilirdim." Bunu yüzünde bir gülümsemeyle söylüyor ama ses tonundan küçümseme damlıyor.

"İyi bir bifeğe asla karşı koyamam, Sal," diye yanıtlıyor Maximo iyi çalışılmış bir gülümsemeyle.

Maximo adını gayri resmi olarak kullanırken babamın gözleri seğiriyor. Tam unvanını tercih ediyor - Salvatore ya da Bay Moretti, özellikle de evine getirdiği ve ona borçlu olduğuna inandığı yetimden. Ama babam bile sağ kolum olan serseri mayınla mücadele etmemesi gerektiğini iyi bilir.

"Gidelim mi?" Ona bir sandalye çektim ve hepimiz masaya oturduk.

Maximo hepimize birer bardak Chianti koyuyor.

"Ee, işler nasıl?" diye soruyor babam sonunda - her zamanki açılış konuşması. "İyi." Standart cevabım.

"Geçen hafta depodaki işlerle ilgilendiniz mi?" "Evet." Depoda her zaman iş olur.

"Peki ya Leo Evanson? Benden çaldığı parayı aldın mı?" İçim içime sığmıyor. İşte başlıyoruz. Leo Evanson Chicago'daki en kârlı poker oyununa katılmaya karar verdiğinde beni gerçekten mahvetti. Sadece hile yapıp hak etmediği çeyrek milyon doları alıp gittiği için değil, aynı zamanda poker masasında oturan adamlardan biri masa babamın eski dostu Constantine'di.

Constantine Benetti, onu tanıdığımdan beri kumarbaz bir adamdır. Var olan en iyi poker oyuncularından biridir, ancak ayakkabı, çanta ve kokain gibi pahalı zevkleri olan yarı yaşındaki kadınlara olan tutkusu, kazanabileceğinden daha hızlı harcadığı anlamına gelir. Bu yüzden, kulüplerimizden birinde ayda bir kez büyük oyunlar oynandığında, babam Benetti'ye para yatırır ve kazancının yarısını alır. Yani çaldığı para aslında babama ait - ve benim sorunum da burada yatıyor.

Babamın paraya ihtiyacı yok. Bu onun için cep harçlığı, ama eski arkadaşının Leo Evanson gibi bir sokak serserisinden parasını geri alamayacağını düşünmesine ihtiyacı yok.

Tüm anlaşmaları el altından yürütülüyordu elbette. Kimsenin bundan haberi yoktu ve Benetti'nin egosu ve babamın paranoyası şimdiye kadar bu şekilde kalmasını sağladı. Artık herkes Leo'nun Morettilerden çaldığını biliyor ve o da canını kurtarmak için kaçıyor.

"Leo kaçtı. Kimse nerede olduğunu bilmiyor."

"Peki ya kız kardeş? Onu araştırdın, değil mi?"

Maximo'nun gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum.

"Evet. Onunla kalıyordu ama kaçtı. Birikimlerini de aldı." "Peki, nerede olduğunu biliyor mu? Takip edilecek bir ipucu var mı?"

Başımı sallıyorum ve şarabımı yudumluyorum. "Hiçbir şey bilmiyordu." Babam kaşlarını çatıyor. "Bir şeyler biliyor olmalı."

"Hayır," diyorum sertçe, ses tonumdaki kızgınlığı saklamaya çalışarak.

"Konuşması için onu ne kadar zorladın?" Şimdi Maximo'ya bakıyor çünkü bu onun özel uzmanlık alanı.

"Yeter," diye onun adına cevap veriyorum.

"Öldü mü?" diye soruyor şarabını içerken kayıtsızca.

"Hayır."

"En azından ondan para alabiliyor musun?" diye soruyor iç çekerek. "Hiç parası yok."

Bu bardağı taşıran son damla oldu ve yüzünü bana döndü. "Yani, hiçbir şeyin yok mu? O pislik benden çeyrek milyon dolar çaldı ve sen hiçbir şey alamadın mı? Yeteneğini mi kaybediyorsun, *ragazzo*?"

Ellerimi sıkarken parmak eklemlerim beyazlaşıyor.

Maximo masanın karşısında göz göze geliyoruz ve başını hafifçe sallıyor. Babamla olan ilişkim karmaşık ve o kadar çok suçluluk, pişmanlık ve öfke içeriyor ki onunla herhangi bir şekilde iletişim kurmak çok zor geliyor. Bu yüzden her şeyi kilit altında tutuyorum ve onunla mümkün olduğunca az muhatap oluyorum çünkü o kapağı kaldırıp içimdeki öfkenin bir kısmının dışarı çıkmasına izin verecek olursam, onu durduğu yerde öldürebilirim. Ve kim olduğuma rağmen, öz babamı - büyük Salvatore Moretti'yi - öldürmek öncelikler listemde üst sıralarda değil. Kaslarımı gevşemeye zorluyorum, bir yudum almadan önce parmaklarımı kadehimin narin sapının etrafında kıvrıyorum.

"Hiçbir şey değil. Kız kardeşi bende,"

diyorum sakince. Eğlenerek bana göz kırpmıyor.

"Sende mi?"

"Evet."

"Nerede? Onu yem olarak mı kullanıyorsun?"

"Bu yemi yutacağını sanmıyorum. Onun umurunda bile değil," diyorum, kızgınlık yine derimin altına işliyor. Ama bu sefer Kat'in kardeşine yönelikti.

"Ee, ne o zaman? Payını alıyor musun?" diye soruyor sinsi bir sırıtışla ve bu adamın yaptıklarını düşündükçe midem bulanıyor. Hiçbir şey onu Kat'i alt kattaki bodrumda zincirlediğimi, ona işkence edebileceğimi ya da onu istediğim zevk için kullanabileceğimi söylememden daha fazla mutlu edemezdi. İşte böyle bir adamla gurur duyardı.

Ağzından çıkacak kaçınılmaz küçümsemeyi beklerken, "Hayır, o benim için çalışıyor," diye homurdanıyorum.

"Senin için *çalışmak* mı?" diye homurdanıyor. "Ne olarak? Kişisel fahişen olarak mı? Sen Dante Moretti'sin, bunun için kadınlara ödeme yapmazsın, *mio figlio*. Bu bizim gibi erkeklere yakışmaz."

"Hayır, onları yine de beceriyoruz, değil mi? Kim olduklarına ve bunu isteyip istemediklerine bakmaksızın?"

"O bir hemşire," diyerek Maximo hararetli konuşmamızı bölüyor ve babamın bakışları ona kayıyor.

"Bir ne?"

"Bir hemşire. Kurşunları çıkarabilir. Yaraları dikebilir. Günlerce işkence gördükten sonra bir adamın yaşamasına yardım edebilir. Çok erken kan kaybından ölmesini engeller," diyor Maximo omuz silkerek.

"Yani o senin küçük evcil hayvanın mı?" diye soruyor babam kaşlarını çatarak.

"Belki onu asistanım olması için eğitirim?" Maximo karanlık bir şekilde gülüyor ve bu babamı biraz yatıştırıyor gibi görünüyor.

"Peki ya benim param ne olacak? Peki ya paramı çalan o bok parçası?"

Bu

mu "Onu bulacağız," diye teminat verdim.

"Sadece yaptığından emin ol," diye tıslıyor. "Çünkü bu seni zayıf gösterir Sokak hayvanlarını uyutmak yerine eve getirdiğinizde."

"Zayıf mı?" Ona hırlıyorum. "Sen kimsin ki birine zayıf diyorsun? Fahişesini becermekle meşgul olduğu için karısının acılar içinde tek başına ölmesine izin veren adam mı?"

"Ağzından çıkanı kulağın duysun. Bu sorumluluğu kaldıramayacağını bilmeliydim. Lorenzo'ya izin vermeliydim..." Başını sallıyor ve yüzünde bir pişmanlık fısıltısı belirliyor.

Sanırım hayatı boyunca pişmanlık duyduğu tek şey bu olmalı. Ağabeyimi cezalandırmak ve aramıza asla düzelmeyecek bir kama sokmak için beni Cosa Nostra'nın başına getirdi. Lorenzo ve ben birlikte durduğumuzda kırılmazdık ve o bundan nefret ediyordu. Mirasını kaybetme tehdidinin ağabeyimi kendi tarafına çekmeye yeteceğini düşündü.

Ancak planı mümkün olan her şekilde geri tepti ve Lorenzo o zamandan beri onunla neredeyse hiç konuşmadı. Bu mirası hiç istememiş olsam da artık benim. Emekli olduktan sonraki ilk birkaç yıl boyunca kendimi kanıtlamak için o kadar çaresizdim ki, bana yanlış yönden bakmaya cesaret eden herkesi öldürdüm ve işkence ettim. Maximo ve ben Chicago'nun altını üstüne getirdik, arkamızda hıyarcıklı vebaya rakip olacak ceset izleri bıraktık. İşte babamın hayran olduğu yanımdı. Bir parçam, artık ona ihtiyacım olmadığını fark edene kadar onun onayını arzuladı. Ve şimdi zaman ve deneyim bana iş yapmanın onun bana gösterdiğinden daha iyi bir yolu olduğunu öğretti.

"Ne yapmış olmayı dilersen dile, baba, artık çok geç. Beni bu ailenin reisi yaptın, bu yüzden bana bir daha zayıf demeye cüret etmeden önce dilini tutacaksın."

Gözlerini bana dikeyor ve yüzü biraz yumuşuyor. "Annene çok benziyorsun. O iyi bir kadındı. Ama sen hem iyi bir adam hem de bu ailenin reisi olamazsın. Bu iki şey birbirini dışlar. Biri olursan diğeri olamazsın."

Mantosunu bana devrettiğı andan itibaren bunu bana öğretti. "İyi bir adam olmaya çalışmıyorum, baba."

"Hayır, ama yine de senin içinde. Olduğın kişi olabilmek için o parçanı bastırmak zorundasın. Lorenzo için bu çok kolay. Annenin merhametinden hiç nasibini almamış."

Başımı sallıyorum ve iç çekiyorum. "Babamız olduğun halde ikimiz hakkında nasıl bu kadar az şey biliyorsun?"

Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi kaşlarını çatıyor. Konuşmaya devam edemedten Sophia elinde yemekle odaya girdi.

Atmosfer garip kalmaya devam etti ve yemek boyunca sınırlı, yapmacık bir konuşma yaptık. Babam sonunda gitti ve şimdi Maximo ile çalışma odamda bir kadeh viski içerken yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum.

"Onun seni etkilemesine izin vermemelisin, D," diyor viskisinden bir yudum alırken. "Kafesini başka kimsenin yapamayacağı kadar sarsıyor."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bu gerçekten şaşırtıcı mı, Max?"

"Hayır. Ama bildiğin her şey hakkında onunla yüzleşmeyeceksen, onu her gördüğünde kafasını koparmak istememenin bir yolunu bulmalısın. Altı yıl oldu."

"Onunla yüzleşmem. Yapamayacağımı biliyorsun," diye çıkışıyorum ona. "Evet," diye ekliyor başını sallayarak.

"Her neyse, mesele bundan ibaret değil. Başka her şey var," diyorum derin bir iç çekerek. "O... çok şey."

"Anladım, D. O büyük Salvatore Moretti." Bana sırtıyor ve bu gerginliği kırıyor.

Omuzlarım gevşiyor ve kürek kemiklerimin arasındaki sıkıcı ağrıyı hafifletmek için başımın geriye düşmesine izin vererek sandalyeme geri gömölüyorum.

"Öğleden beri misafirinizi gördünüz mü?" diye soruyor.

"Hayır. Bütün gün o odadan çıktığını sanmıyorum."

"Belki de senin ölümünü planlıyordur?" Karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Belki," diye ben de gülüyorum, konu değiştiği için minnettarım. Kat Evanson hakkında konuşmak çok daha az sinir bozucu bir konu. Kan basıncımı tamamen farklı bir nedenden dolayı yükseltiyor.

"Buralarda ne yapacağına dair bir fikrin var mı?"

"Henüz yok. Üzerinde çalışıyorum."

"Ben olsam hızlı çalışırdım çünkü çok fazla boş vakti olursa seni öldürmek için gerçekten harika yollar düşünebilir. Bir sabah uyanıp yataktan çıkabilirsin ve" - eliyle boğazını kestiğini işaret ediyor - "doğrudan kafanı kesen bir bubi tuzağının içine düşebilirsin."

"Yine Indiana Jones mu izliyorsun?"

"Bu bir klasik," diyor viskisini yudumlamadan önce omuz silkerek. "Neyse, gitmem gerek. Bir uğrayıp Fred'i görmek ve başlarının daha fazla derde girmediklerinden emin olmak istiyorum."

Alfredo Farina altı yıldır benim için çalışıyor ve benim için depoları yönetiyor. Yaşadığımız hayat tarzını haklı çıkaracak ve IRS'yi sırtımızdan uzak tutacak kadar yasal işlerimiz var. Ancak, bu şehre yasadışı bir şey gelirse, o zaman benden geçer ve ben de bir yüzde alırım. Buna ek olarak, korumamız karşılığında kumarhanelerden ve striptiz kulüplerinden de pay alıyoruz. Bu kazançlı bir iş, ama insanların her zaman bir parça istediği bir iş.

"Daha fazla sorunları mı vardı?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Ciddi bir şey değil." Maximo başını sallar. "Hallettiler ama Fred bir şeyler döndüğünü düşünüyor. Ruslar biraz fazla sessiz kaldılar, belki de bizi olaydan uzak tutmak için operasyonlarını başka bir yere taşıyorlardır."

Bir elimi sakalımda gezdiriyorum. Rus meslektaşına güvenmiyorum. Hiç güvenmedim. Ama babamla bir ittifakı vardı, bu yüzden huzursuz bir ateşkesimiz var.

"Ortalık sessizken, sebepsiz yere bir savaş başlatmak istemiyorum Max. Fred'e gözlerini açık tutmasını ve bizi bilgilendirmesini söyleyin."

"Yapacağım, D," diyor ve kapıdan çıkıp günün olaylarını gözden geçirmem için beni yalnız bırakıyor.

Babamın tepkisi biraz abartılı görünse de tamamen beklenmedik değildi. Çoğunlukla Kat'i ve üst kattaki yataklarımdan birinde tek başına yattığı gerçeğini düşünüyorum. Onu buraya kardeşinin borcunu ödemesi için getirdim, değil mi? Öyleyse neden onun üzerinde sürünürkenki görüntümü

ve ben kafamdan onun içine girene kadar kalçalarını iyice açmasını mı?

OceanofPDF.com

Bölüm 4

OceanofPDF.com

KAT

T Her şey o kadar gerçeküstü ki; bunun bir rüya olup olmadığını merak etmeye başladım. Her an kendi yatağında, evimdeki küçük yatak odamda uyanabilirim. Gözlerimi kapatıyorum ve sonra açıyorum.

Tekra
r.

Hayır. Hala buradayım. Neredeyse tüm evimden daha büyük, kocaman kanatlı pencereleri ve eski deri ciltli kitaplarla dolu rafları olan güzel bir yatak odasında kral boy bir yataкта yatıyorum, duvardaki evimdeki iki katı büyüklüğünde bir televizyondan bahsetmiyorum bile. Eğer bir psikopat tarafından esir tutulmasaydım, neredeyse eğlenceli olabilirdi.

Yastıklara yaslanıp tavana bakıyorum. Bu gece lüks bir otelde kalıyormuşum gibi davranmayı deneyebilirim. Belki o zaman biraz uyuyabilirim. Burası şimdiye kadar kaldığım tüm otellerden çok daha güzel, ama en azından istediğim zaman kalkıp oradan çıkabilirdim. Ama burada değil. Kapıdan dışarı adımımı atar atmaz kafama keskin nişancı tüfeklerinin doğrultulduğunu görüyorum.

Öğleden beri Dante'yi görmedim. Sophia bana akşam yemeği getirdi ve ben de yedim çünkü hem çok lezzetliydi hem de açlıktan ölüyordum. En lezzetli biftekten yaklaşık dört ısırık almıştım ki yemeğe ilaç katılmış olabileceğini fark ettim. Ama zararın çoktan verildiğini düşündüm ve tabağı temizledim.

Hâlâ uyanık mıyım? Evet. Hala nefes alıyor muyum? O da evet. Sanırım her şeye rağmen iyiydi. Ayrıca, Dante'nin insanları zehirlemekten daha tatsız başka yöntemleri olduğuna eminim.

Sophia bana karşı çok nazikti. Bana havluların banyoda nerede olduğunu ve gerekirse taze çarşafları nerede bulabileceğimi ve nasıl yapacağımı gösterdi.

uzay istasyonundan daha fazla düğmesi olan süslü görünümlü TV kumandasını kullanıyor. Yani, evet, iyi birine benziyor, şeytan için çalışması dışında. Acaba onu da mı kaçırdı? Tüm malikanesi kaçırdığı ve gitmesine izin vermediği insanlarla mı dolu?

Kalbim çarpıyor ve kendimi derin nefesler almaya ve düşüncelerimi yavaşlatmaya zorluyorum. Endişeli ya da gergin olduğumda kafamın içinde saçmalamaya meyilliyimdir. Gerçi gergin olmak için her türlü hakkım var, değil mi? Sophia yemek tepsimi alır almaz kapıyı kilitledim ama Dante Moretti her an kasları ve dövmeleriyle kapıyı kırıp içeri girebilir ve bana istediği her şeyi yapabilir.

Düşündükçe ürperiyorum. Ama hemşire olduğumu biliyor. Nedenini bilmesem de umarım beni bunun için istiyordur. Belli ki fiziksel sağlığı mükemmel. Yani, uzun ve kaslı, ve mükemmel dişleri var.

Kes şunu, Kat!

Hemşirelik her zaman hayalimdeki meslek olmuştu. Annem de hemşireydi ve benim de tek yapmak istediğim buydu. Çocukları sevdiğim için hep pediatri alanında çalışmak istemiştim ama annem ben on beş yaşındayken bir trafik kazasında hayatını kaybedince onun yerine acil serviste çalışmak istediğime karar verdim. Belki de tıpkı annem gibi insanları kurtarmaya yardım etmek istiyordum, böylece çocukları bir gece ön kapıyı annelerinin öldüğünü söylediklerinde kendilerini toparlamak için mücadele eden bir polis memuruna açmak zorunda kalmayacaklardı.

Ve ben de yaptım. Northwestern Memorial'da üç yıl çalıştım ve hayatımın en mutlu dönemlerinden biriydi. Ama bu daha önceydi.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. Onu uzaklaştırıp karmaşık televizyon kumandasını elime alıyorum. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var, bu yüzden açıyorum ve *Friends*'in eski tekrarlarını bulana kadar kanallar arasında geziniyorum. Annem bu diziyi çok severdi ve onunla birlikte sürekli izlerdik. Tavuk çorbası gibi bir dizi ve içinde bulunduğum koşullara rağmen Chandler ve Joey o iğrenç beyaz köpeğin üzerinde Monica ve Rachel'in dairesine girerken gülümsüyorum.

Uyandığımda televizyon hala açıktı ve yüzüm salyalarımınla yastığa yapışmıştı.

Perdeleri kapatmadım çünkü dış dünyayı görebilmek bile kendimi daha az tutsak hissetmemi sağlıyordu. Güneş ışığı ahşaba vuruyor

odayı yumuşak sarı bir ışıltıyla yıkıyordu. Nadiren beş ya da altı saatten fazla uyuduğum halde bütün gece uyumuş olmalıyım. Sanırım mafya tarafından kaçırılmak bir kızı çok yoruyor. Ve bu yatak o kadar rahat ki, sanki bir bulutun üzerinde uyuyor gibiyim.

Hızlı bir duş alıp tazelandikten sonra kot pantolonumu ve kazağımı giyip kapının kilidini açıyorum. Koridor sessiz. Mafya babalarının sabah kaçta yataktan kalktıklarını merak ediyorum. Yoksa vampirler gibi bütün gün uyuyup geceleri mi çalışıyorlar? Dante evin içinde istediğim yere gidebileceğimi söylemişti ve guruldayan midem bana bu kocaman yerde mutfağı bulmam gerektiğini söylüyor. Kimseyi uyandırmamaya dikkat ederek parmak uçlarımda odadan çıkıyorum, belki henüz kimse uyanmamıştır ve kaçma şansım olabilir diye.

Koridorda yürüyüp merdivenlere doğru ilerlerken, ön kapının yanındaki silahlı korumaları görünce içimden inliyorum. Kaçış girişimim suya düştü.

Yine de mutfak aramak için aşağıya iniyorum. Eminim mafya babasının her ihtiyacını karşılayacak bir hizmetli ekibi vardır ama ben kahvaltımı kendim yapmayı tercih ederim. Şaşırtıcı derecede sıcak olan mermer zeminlerde ilerlerken radyonun hafif sesini duyuyor ve taze kahve kokusunu alıyorum.

Gülümseyerek kocaman, aydınlık mutfağa giriyorum. Çok sade ve koridorlardaki mermer ve şık dekorun aksine burası rustik ve büyüleyici. Pencere kenarlarına ayçiçeği vazoları yerleştirilmiş ve tavandaki raftan bakır tavalar sarkıyor. İki yanında uzun banklar bulunan ahşap bir masa odanın ortasına hakim. Çok sıcak ve davetkâr, sanırım burası hizmetkârların odası falan olmalı. Psikopat prensin buraya geldiğinden şüpheliyim.

"Günaydın Kat," diyor Sophia gülümseyerek. "Otur. Sana kahvaltı hazırlayayım. Ne istersin? Pastırma mı? Yumurta? Krep? Mısır gevreği?"

"Bir şeyler tamir edebilirim, teşekkür ederim," diyorum ona.

Bana şüpheyile bakıyor. "Mutfakımdayken değil."

"Tamam." Tahta banklardan birine otururken ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum. "Çok zahmet olmazsa biraz yumurta istiyorum."

Kahvaltımı hazırlamaya başlamadan önce genişçe gülümsüyor. Radyoyu mırıldanıyor ve burada o kadar huzurlu görünüyor ki kendimi biraz daha az tedirgin hissediyorum. Yani, Dante çalışanlarına iyi davranıyorsa tam bir canavar olamaz, değil mi? Tabii o etraftayken böyle değilse? Belki de bütün gün ona emirler yağdıran ve korkudan sinmesine neden olan öfkeli bir zorbadır. Ve bu

Sabahın erken saatlerinde, o yataktan kalkmadan önce, mutluluk hissettiği tek andır.

"Günaydın." Dante'nin derin, çakıllı sesi odayı dolduruyor ve teorilerimden hangisinin doğru olduğunu öğrenmek üzere olduğumu fark ettiğimde yutkunuyorum.

Başımı çevirip ona bakmaya cesaret edemiyorum. Sophia onunla yüzleşmek için döndüğünde neşeliydi. "Günaydın efendim. Her zamankinden ister misiniz?"

Boğazını temizliyor. "Lütfen, biraz da kahve."

"Elbette," diyor kibarca başını sallayarak. Yani ondan korkuyor gibi görünmüyor ama ne bilebilirim ki? Belki de iyi bir oyuncudur. Hem onun burada ne işi var?

"İyi uyudun mu?" diye soruyor masaya doğru yürüyüp yanımda dururken.

Dönüp ona bakmak için kendimi hazırlıyorum ve... Tanrı aşkına, üzerinde sadece siyah bir eşofman var ve altın rengi, dövmeli karın kaslarıyla yüz yüze geliyorum. Karnından boncuk boncuk ter damlıyor ve kısacık bir an için onu yalamanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum.

Gözlerim yüzünde durana kadar gözlerimi yukarıya, karnı gibi mükemmel yontulmuş vücudunun geri kalanına dikiyorum. Gözleri o kadar koyu ki neredeyse siyah. Saçları da ıslak, terli, sanki yeni spor yapmış gibi.

"Evet. Oda bir hapisane hücresi için son derece uygundu," diyorum ve içimin ne kadar titrediği düşünüldüğünde sesim şaşırtıcı derecede sakin çıkıyor.

"Bunu duyduğuma sevindim," diye cevap veriyor, karşımdaki masaya otururken iğnelememi görmezden geliyor.

Dövmeli kollarını masanın üzerine koyuyor ve yumruklarını sıktığında ön kollarındaki kalın kaslar esniyor ve gözlerimi onlardan ayırmak zorunda kalıyorum. Ama geri kalanına bakmak hiç de kolay değil. Göğsü ve pazuları da dövmelerle kaplı. Kelimenin tam anlamıyla mürekkep ve kas. Her yeri. Hiçbir yerinde bir gram yağ yok.

"Genelde kahvaltıya misafir almam," diyor ve ben ona baktığımı fark ediyorum.

Yanaklarım kızarıyor. "Sadece biraz terlisin," diye kekeliyorum. "Yani, yemek masasında bu şekilde oturmak pek hijyenik değil."

"Bu yemek masası değil ama. Bu kahvaltı masası. *Benim* kahvaltı masam. Her zaman antrenmandan hemen sonra yerim. Eğer yemek masasında yemek isterseniz, iki kapı aşağıda."

Cesaretimi toplayıp gözlerinin içine bakıyorum ve hemen pişman oluyorum çünkü bana ters ters bakıyor ama orada öfke göremiyorum. Gözbebekleri kocaman açılmış ve birdenbire onun yontulmuş kaslarına bakmayı bırakmazsam, sonunda onun kahvaltısı olabileceğimi hissediyorum.

"Burası iyi," diye cevap veriyorum, gözlerimi onunkilere sabitleyerek. Sophia'nın radyoya mırıldanarak eşlik etmesini seviyorum çünkü içinde bulunduğum bu berbat gerçeklik versiyonunda küçük bir normallik dilimi gibi geliyor.

"Peki," diyor kibirli bir sırıtışla.

Beni kaslarına bakarken yakaladığına inanamıyorum.

"Artık burada olduğuna göre -" Boğazımı temizliyorum çünkü sesim normalde olduğundan çok daha tiz ve cızırtılı çıkmaya başladı. "Şimdi tam olarak ne olacağını konuşabilir miyiz?"

Bana kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

"Evet. Ne oluyor? Burada ne işim var benim?"

Ne zaman ayrılabilirim? Oyunun kuralları nedir?"

"Bu bir oyun değil, Kat."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Ona ters ters bakarak tıslıyorum.

"Bu sadece bir deyim. Bu benim hayatım, pislik! Beni hayatımdan aldın ve buraya bıraktın. Dış dünyayla iletişim kurmamın hiçbir yolu yok. Param da yok." Hiç cep telefonum olmadı, kuzenim Mia'yı haftada bir kez aramak için sabit hattımı kullanmayı tercih ettim. Ama bunun dışında, şebekeden uzak kalmayı seçtim. Ne kadar ironiktir ki, artık izimi kaybettirdim, kimse aramaya zahmet etse bile beni bulamayacak.

"Bunların ikisine de ihtiyacınız olmayacak."

"Gidebilir miyim? Markete gitmek ya da yürüyüş yapmak için?" "Hayır."

"Ama ya gidip tampon ya da ped falan almam gerekirse?"

Regl dönemimden bahsedildiğinde gözünü bile kırpmıyor. Eski erkek arkadaşım *tampon* kelimesini duyduğunda bile ürperirdi. "Onları alışveriş listesine koy," diyor soğukkanlılıkla.

Sophia önümüzdeki masaya iki fincan taze kahve koyuyor ve sonra kahvaltayı hazırlamaya devam ediyor.

"Kuzenimle konuşmam gerek. Kontrol etmezsem nerede olduğumu merak edecek."

"Mia?" diye soruyor.

Ona göz kırpmıyorum. "Mia'yı tanıyor musun?"

"Onun yaşayan tek akrabası olduğunu ve Boston'da yaşadığını biliyorum." "Vay canına! Gerçekten ev ödevini yapmışsın."

"Sana söyledim, düşmanlarım hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenirim, Kat." "O senin düşmanın değil. Ben de senin düşmanın değilim," diye çıktım.

"Hayır mı?"

Beynim doğru yanıtı bulmak için duygularımı yakalıyor. "Sanırım beni kaçırdıktan sonra artık benimsin."

"Sanırım." Kahvesinden bir yudum almadan önce omuz silkiyor. "Sen bir pisliksin, bunu biliyor musun?"

Kahve fincanının kenarından bana bakıyor. "Bana daha kötülerini de söylendi." "Senden nefret ediyorum."

"Daha azını beklemezdim."

Bunun anlamsız olduğunun farkındayım. Onun hakkında ne hissettiğim umurunda değil. "Ee, Mia..." Ben de diyorum ki.

"Peki ya o?" "Onu arayabilir miyim?"

"Eğer uslu durursan, onu haftada bir kez ofisimde arayabilirsin."

"Uslu *durursam* mı?" Tersledim.

"Evet."

"Peki bu neye benzeyecek? Davranışlarım mı?"

"Sana söyleneni yapıyorsun," diyor sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi.

"Ama bana ne yapmam söylenecek, Dante?" Sakin ve mantıklı olmaya çalışsam da sesimdeki çaresizliği duyuyorum.

Kupasını masaya koyuyor ve iç geçiriyor. "Henüz bilmiyorum."

"Bir fikrin olmalı. Benden ne istediğini bilmemek işkence. Amaç bu mu? Tüm bunlar planın bir parçası mı?"

Bana bakarken gözlerini kısıyor ve bu beni ona karşı çok savunmasız hissettiriyor. "Senden ne yapmanı isteyeceğimden endişelendiğini söyle bana."

Gözlerim yaşlarla dolarken sertçe yutkunuyorum. "Yapamam..."

"Kat?" diyor ve sesinin derin, emredici tonu vücudumun sinirsel bir enerjiyle karıncalanmasına neden oluyor.

Tecavüze ya da saldırıya uğramak istemiyorum! Ona bağırarak istediğim şey bu, ama yine de yüksek sesle söylemekte zorlandığım kelimeler bunlar. Onun yerine "Kimsenin eğlencesi ya da zevki için kullanılmak istemiyorum" diye fısıldıyorum.

"Olmayacaksın."

Gözlerim tekrar onunkilere kayıyor ve hâlâ bana baktığını görüyorum. "Söz mü?" diye soruyorum.

Alt dudağını yalıyor, gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Evet."

"Teşekkür ederim," diye içgüdüsel olarak cevap veriyorum, sonra bu adamın beni kaçırdığını hatırlıyorum. Adamlarının bana tecavüz etmesine izin vermemeyi kabul ettiği için ona teşekkür etmemeliydim ama yine de minnettarım.

"Dün söylediklerimde ciddiydim. Çalışma odam hariç evin batı kanadında serbestsiniz. Doğu kanadının çoğu kilitli çünkü o odalar kardeşime ve karısına ait."

Kardeşinden bahsederken ses tonundaki ince değişikliği kaçırmadım. Yıllar önce, Dante kardeşinin doğum hakkını çaldığında aralarının bozulduğuna dair söylentileri duymuştum. Lorenzo Moretti en büyük oğul ve aile işini devralması gerekiyordu. Sanırım aile dışından kimse neden yapmadığına dair gerçeği bilmiyor. Bu konuda yeterli söylenti, dedikodu ve varsayım vardı. Bir tür şehir efsanesi gibi. Tıpkı Dante'nin düğünlerinden bir gece önce nişanlısını ve ailesini öldürdüğüne dair söylentiler gibi.

Gerçekte nasıl bir adam olduğunu hatırlatması beni ürpertiyor.

"Yapacak işe yarar bir şey bulduğumda seni çağıracağım," diye devam ediyor ve ben de bunun ne olabileceğini merak ederek başımı sallıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

OceanofPDF.com

KAT

I Dante Moretti tarafından kaçırılmamın üzerinden tam beş gün geçti ve bu süre zarfında benden hiçbir şey yapmam istenmedi. Aslında bütün gün bu evde oturup televizyon izliyor, kitap okuyor ve yemek yiyorum. lezzetli yemekler. Çalışma odası benim en sevdiğim yer. Kocaman koltukları ve kanepeleri var, o kadar rahatlar ki üzerlerinde birden fazla kez uyuyakaldım. Buraya başka kimsenin gelmemesi iyi bir şey.

Beni esir alan kişiyi, üstsüz ve ter içinde yemek yemekte ısrar ettiği kahvaltı dışında neredeyse hiç görmüyorum. Ama bunun dışında, ayrılmama izin verilmeyen güzel bir otel ya da spa'da tatilde gibiyim. İnanın bana, tüm çıkışları ve girişleri üç kez kontrol ettim. Burası Fort Knox'tan daha sıkı kilitlenmiş. O izin vermedikçe buradan ayrılmayacağım. Bir yüzme havuzu ve sauna bile var ama mayom olmadığı için bu olanaklardan yararlanamadım.

Yine de bankada birkaç yüz dolar birikimim var. Belki ona internetten bir tane sipariş etmeyi sorabilirim? Yoksa bu tamamen çılgınlık mı olur?

"Kat?" Dante'nin sesi beni hayallerimden koparıyor ve başımı kaldırıp onu çalışma odasının kapısında görüyorum.

"Öyle mi?"

"Yardıma ihtiyacım var."

Ağzım açık ona bakıyorum.

"Şimdi," diye bağılıyor ve ben ayağa fırlıyorum.

Koridor boyunca onu takip ediyorum ve evin bu tarafının kardeşine ait olduğunu söylediği için çok fazla keşfetmediğim doğu kanadının bir koridoruna iniyorum.

"Bir sorun mu var?" Başının arkasına bakarken soruyorum.

"Adamlarımdan biri bıçaklandı ve onu acil servise götürmeden de yapabilirim," diyor umursamaz bir şekilde.

"Aman Tanrım. O iyi mi?"

"Artık her şey sana bağlı kedicik, değil mi?"

Olamaz! Adamı ölecek ve beni suçlayacak. "Ben cerrah değilim, Dante," diye ısrar ediyorum.

"Sakin ol. Sadece onu dikmeni istiyorum." Karanlık bir şekilde gülüyor. "Ama kan görünce biraz huzursuz oluyor, özellikle de kendi kanını."

"Oh, doğru."

Bana dönmeden önce bir kapının önünde durdu. "En azından kurşun değilmiş," diyor kapıyı itip içeri girmeden önce göz kırparak.

Onu aydınlık odaya kadar takip ediyorum. Bir doktor muayenehanesi ile ameliyathanenin karışımı gibi görünüyor. Odayı tarıyorum ve ekipmanlara, kilitli cam ecza dolabına dikkat ediyorum, bu da beni ironik bir şekilde gülümsetiyor. Bu evdeki herhangi birinin o dolapta ne varsa ve daha fazlasını ele geçirebileceğinden eminim.

Ama dikkatim hemen odanın ortasındaki yatakta yatan, aşırı kanaması olan ve acı içinde inleyen adama çekiliyor.

"Kan kaybından ölüyorum," diye feryat ediyor.

"Değilsin Lenny. Bu sadece lanet bir çizik, dostum," diye ısrar ediyor Maximo onu tutarken. "Şimdi kıvranmayı bırak."

Dante yatağa ulaştığında, "Doktor seni iyileştirmek için burada," diyor. "Bağırmanı kes."

"Ben doktor değilim," diye fısıldayarak hatırlatıyorum.

Bana başını sallıyor ve kaşlarını çatıyor, ben de sessiz kalıyorum. Bir yaraya dikiş atabilirim, sorun değil. Lenny benim doktor olduğumu düşünerek kendini daha iyi hissediyorsa, sanırım sorun yok.

"D-Dante," diye inliyor Lenny. "Ne kadar kötü?"

"Max'in dediği gibi sadece bir çizik. Şimdi sızlanmayı bırak ve Kat'in seni iyileştirmesine izin ver."

Lenny bana bakıyor, gözleri yaşlarla ıslanmış ve göğsündeki yaradan kan sızıyor. "Lütfen doktor," diyor dudağı titreyerek.

"İhtiyacın olan her şeyi burada bulabilirsin," diyor Dante gözlerini devirerek.

"Harika." Yatağın yanındaki tepside duran iğneye ve tıbbi ipliğe bakıyorum. "Dolaptan bana da biraz morfin getirebilir misin? Sende biraz var,

değil mi?"

"Morfine ihtiyacı yok. Sadece dikiş atın," diye tersler Dante.

"Biliyorum, doktor." Lenny atletimi tuttu ve kanıyla lekeledi. "Lütfen."

Yarayı temizlemek ve kan akışını durdurmak için hazırlanmaya başlarken göğsündeki derin yaraya bakıyorum. "Derisini dikeceğim ve bu derin bir kesik. Acısını dindirmek için ona biraz ilaç verebilirsin," diye çıkışıyorum Dante'ye.

"Peki," diye iç geçirdikten sonra dolaba doğru yürüyor ve bir saniye sonra camın kırılma sesini duyuyorum.

Döndüm ve ona ters ters baktım. "Bunu neden yaptın?" "Anahtar sadece doktorda var," diyor omuz silkerek.

Başımı sallıyorum ve Lenny'ye dönüyorum. Yarasını incelerken acı içinde irkiliyor ve bağılıyor, ben de ona tam olarak ne yaptığımı ve yapmak üzere olduğum her şeyi anlatıyorum. Güvende olduğuna ve iyi olacağına dair güvence veriyorum. Anlayışla başını sallıyor, ben onunla ilgilenirken usulca inliyor. Ona morfin iğnesi yaptığımda rahatlıyor ve birkaç dakika sonra yarasına dikiş atarken ne kadar güzel olduğumu söylüyor.

"Yeter Lenny," diye hırlıyor Dante.

"Sadece ilaçlar konuşuyor," diye onu temin ediyorum. "Ona çok fazla verdim."

"Amcık," diye mırıldandı Maximo nefesinin altından, kaşlarını çatı Ben.

Ama sonra hem onu hem de patronunu dışarıda bırakıyorum. mümkün olduğunca temiz bir yara izi bırakmaya çalışıyorum. Başkalarını iyileştirmeye yardım etmenin oldukça katartık bir yanı var, en azından benim için. Lenny yüzünde aptal bir sırıtişla bana bakarken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"İyi misin şampiyon?" Ona soruyorum.

"Elbette doktor," diye yanıtıyor. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

LENNY'yi ayağa kaldırdıktan sonra duş almak ve kanlı kıyafetlerimi değiştirmek için odama gittim. Zaten geç olmuştu, bu yüzden bazen pijama olarak giydiğim büyük boy tişörtümü giydim. Yatağın kenarında otururken, uzun **z a m a n d ı r** deneyimlemediğim bir şey hissediyorum. Kullanışlılık,

Belki de? Hemşirelik yaparken her zaman hissettiğim amaç duygusu.

Karnım yüksek sesle gurulduyor ve bana aç olduğumu hatırlatıyor. Aslında açlıktan ölüyorum. Alt katta kitabıma o kadar dalmışım ki akşam yemeği yemedim. Kendimi yukarı iterek tişörtümün üzerine giymek için eşofman ya da kot pantolon arıyorum ama hepsi çamaşır sepetinde, kanlı kıyafetlerimin altında duruyor. Eğer bir süre daha burada kalacaksam, kesinlikle kendime giyecek bir şeyler bulmalıyım.

Tişörtüm kısa bir elbiseyi andırıyor. Umarım bu saatte mutfağa doğru hızlı bir koşu yaparsam kimse beni yakalamaz. *Değil mi?*

OceanofPDF.com

Bölüm 6

OceanofPDF.com

DAnTE

Maximo, Lenny'yi eve götürmek için bekliyor. Ben Maximo'yla bu gece olanları değerlendirirken morfinin neden olduğu sersemlikle oradan uzaklaştı. Rutin bir

Pikap genelde ikinci adamının bıçaklı bir kavgaya karışmasıyla sonuçlanmaz. Lenny etraftayken, sanırım her şey olabilir. Adam gittiği her yerde bela buluyor. Geçen ay birinin karısına asıldı ve neredeyse bir otel odasının penceresinden aşağı atılıyordu. On ikinci kattan. Eğer ikinci kuzenim olmasaydı, uzun zaman önce onunla ilişkiyi keserdim.

Onu tamir ederken Kat'in yüzündeki ifadeyi aklımdan çıkaramıyorum. Sürekli gülümsüyordu. Yaralandığında mızımız küçük bir sürtük gibi davranıyor ama Kat onu hemen sakinleştirdi. Onunla konuşma şekli, sesi tamamen değişmiş gibiydi. Daha önce kimse üzerinde böyle bir etki bıraktığını görmemiştim. Ona sikini kesmek üzere olduğunu söyleyebilirdi ve eminim o da sadece başını sallayıp ona gülümserdi.

İnanılmaz bir hemşire olmalı ve belli ki bu onu hâlâ mutlu ediyor. Peki neden iki yıldır yapmıyor?

Ben yaklaşırken açık mutfak kapısından boğuk sesler yükseliyor ve içeri girdiğimde Kat'in tezgahın yanında sırtı bana dönük durduğunu görüyorum. Üzerinde büyük boy bir tişörtten başka bir şey yok, bu da onun güzel soluk teninin çok fazla görünmesine neden oluyor, özellikle de Lenny hemen yanında dururken. Eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor ve onları birlikte gördüğümde damarlarımda yanan öfke beklenmedik ve acımasız.

Biraz mesafe yaratmaya çalışarak arkasına yaslanıyor ve bu basit hareket beni rahatlatıyor. Ama Lenny neredeyse istediği her kadını elde etmeye alışkın bir büyücü. Elini kızın sırtına koyup kıcına doğru kaydırıyor ve kız sanki kızgın bir demirle yakılmış gibi irkiliyor.

"Lenny!" Mutfağa doğru adım atarken havlıyorum.

Topuğunun üzerinde dönüp bana bakıyor, yüzünde şapşal bir sırıtma. "Evet, patron?"

"Çek şu lanet ellerini onun üzerinden."

Bana göz kırıyor, kafası karışık ve hâlâ çalışma odamda içtiği viskinin ve Kat'in ona daha önce dikiş atarken verdiği morfinin etkisinde. "Patron?"

şimdi tam önünde duruyorum. İçgüdüsel olarak elim boğazına uzanıyor ve nefesi kesilene kadar sıkıyorum. "*Sana ellerini ondan uzak tut dedim.*"

Bana bakarken yüzü soluyor, çizgiyi aştığını anladığında göz bebekleri korkuyla büyüyor. Çünkü bunu ona ödeteceğimi biliyor.

Onu kendimden uzaklaştırdım. "Git Maximo ile dışarıda bekle."

Boğazını ovuşturuyor ve aceleyle mutfaktan çıkıp beni Kat'le yalnız bırakıyor. Başını kaldırıp bana bakıyor, masmavi gözlerinde korkunun izleri var. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

"Bunu senin için yapmadım," diye yalan söylüyorum çünkü ben onun zırlı şövalyesi değilim. "Adamlarım dikkatlerini dağıtamayacak kadar meşguller ve sen, kedicik, dikkat dağıtıyorsun."

"Ben..." diye kekeliyor, güzel pembe dudakları açık ve sikimin etrafına sarılmak için yalvarıyor.

"Ve eğer burada yarı çıplak dolaşırsan, adamlarımın seni kolay bir hedef olarak görmesine şaşmamalı."

Gözlerinde ateş parlıyor. şşte orada. Vahşi kedi. Neden bilmiyorum ama onun damarına basmak beni demir gibi sertleştiriyor. "Yarı çıplak değilim!" diye ısrar ediyor.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve ikimiz de gömleğini değerlendiriyoruz.

"Hayır mı?"

"şey... ama bu demek değil ki... Ben de yatmak üzereydim. Bir şeyler yemem gerekiyordu. Burada kimsenin olacağını düşünmemiştim."

Bana gevezelik ederken yanakları pembeleşiyor ama gözlerim vücudunun uzunluğuna takılıyor. O tişört. Ona ait olamayacak kadar büyük.

"Kimin tişörtü bu?"

"Benim," diye fısıldıyor.

Derin bir nefes alıyorum, burun deliklerim bastırılmış öfkeyle alevleniyor. "Kimin o zaman?"

Alnı kırışarak kaşlarını çatıyor. "Eski bir erkek arkadaşımın. Yumuşak olduğu için seviyorum. Onunla bir ilgisi yok."

"Yani evimde başka bir adamın kıyafetlerini giyerek mi dolaşıyorsun?" Kulağa çılgınca geldiğinin farkındayım. Yani, istediğini giyebilmeli, değil mi? Öyleyse eski erkek arkadaşının kıyafetlerini giydiğini düşünmek neden kanımı kaynatıyor? Sadece giymesi değil, içinde uyuması da. Yumuşak tenindeki tek şeyin o olması. Şu anda ona yaklaşıırken benimle onun arasındaki tek şey.

"Ne? Bu sadece bir tişört," diye itiraz ediyor. "Çıkar şunu!" Emrediyorum.

Başını yukarı kaldırıyor, çenesi isyankâr bir meydan okumayla dikilmiş, bu da ağrıyan sikimi onun içinde olmak için daha da çaresiz kılıyor.

"Hayır."

Ellerimi yumruk yapıp iki yanımda kenetliyorum, lanet olası şeyi kendim koparmak üzereyim. "Çıkar şunu, yoksa senin yerine ben çıkarırım."

"Ve odama çırlıçıplak geri mi döneyim?" diyor kaşlarını çatarak. "Eğer akıllıca davranmayı bırakmazsan seni çıplak olarak odana geri götüreceğim.

Ağzını aç," diye homurdanırken kendi gömleğimin düğmelerini açmaya başladım. "Şimdi çıkar şunu Kat. Sana bir daha söylemeyeceğim."

"O zaman en azından arkanı dönebilir misin?" diye soruyor, ses tonunda onu sikip atmaya çok istediğim bir alaycılık var.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak.

"Sen lanet olası bir pislisin, Dante," diye mırıldanıyor tişörtü başından sıyrıp vücudunun önünde tutarken.

Ona baktığımı belli etmemeye çalışıyorum, ama ben sadece bir erkeğim, lanet bir aziz değilim ve onun inanılmaz göğüsleri ve çakıllı meme uçlarına bakmamak biraz zor. Üzerinde minik beyaz bir papatya baskısı olan siyah pamuklu bir külot giyiyor. Altında yatan tatlı dikkat dağıtıcıyı düşünmemek için çaba sarf ediyorum.

Gömleğimi çıkarıp ona uzatıyorum, az önce giydiği gömleği alıp yakındaki çöp kutusuna atıyorum. Omuzlarını silkiyor, beyaz pamuklu tişört önce kollarının, sonra da göğüslerinin üzerinde kayarak tişörtü tutturmaya başlıyor. Sert meme uçları kumaşın arasından dışarı çıkıyor ve tek düşünebildiğim bir tanesini ağzıma almak. Beni mahvedecek.

"İşte oldu. Şimdi mutlu musun?" Son düğmeyi iliklerken, boynunun dibindeki yumuşak teninin sadece küçük bir kısmını görünür bırakıyor.

"Tam olarak değil. Şimdi başını daha fazla belaya sokmadan yatağına dön, kedicik."

Bana gözlerini deviriyor ve sonra gömleğimi giyerek ve kendi iyiliği için çok fazla becerilebilir görünerek mutfaktan dışarı çıkıyor.

KAT gittikten sonra dolaptan budama makasını alıp cebime koyuyorum ve araba yoluna çıkıyorum, Maximo'yu Lenny'yi izlerken buluyorum, Lenny sanki hayatı buna bağıymış gibi elektronik sigara içiyor ve bir aşağı bir yukarı volta atıyor. Ona doğru ilerlediğimi gören Lenny elektronik sigarasını cebine koyuyor ve ellerini iki yana açıyor.

"Onun senin için bir şey ifade ettiğini bilmiyordum patron.

Bilseydim..." diyor. "Ona dokunmak için benden izin aldın mı?"

"Hayır," diye kekeliyor. "Ama ben onun..."

Ona yaklaşırken gözlerimi kısıyorum. "Neydi o?" "Adil bir oyun, biliyor musun?" diyor omuz silkerek.

Maximo bir saniye sonra yanımdaydı. Bana bir kaşını kaldırdı. "Katerina'ya dokundu mu?"

"O yaptı."

"Ah," diye gülüyor karanlık bir şekilde, inanamayarak başını sallıyor.

Cebimden budama makasını çıkarmadan önce Lenny'ye başımla işaret ederek, "Benim için kolunu tut," diyorum.

Lenny geriye doğru birkaç adım atmaya başlarken, "Patron," diye geveliyor. "Ben senin kuzenim."

"Hayır, sen babamın kuzenisin Lenny. Bu adam benim kardeşim." Maximo'ya doğru başımı salladım. "Ve o bile bana ait olana dokunmaz."

Lenny olduğu yerde donmuş bir şekilde duruyor, Maximo ve bana iki kurdun önündeki korkmuş bir geyik gibi bakıyor.

"Beni peşinden koşturma Lenny," diye hırlıyor Maximo.

Lenny'nin gözleri ikimiz arasında gidip gelmeye devam ederken yüzü tuhaf bir solgunluk tonuna bürünüyor. Eğer kaçarsa, Maximo'nun onu yere sermekten büyük keyif alacağını ve Maximo'nun çabaları yüzünden vereceğim cezanın iki katına çıkacağını farkında. Titreyen kolunu uzatıyor ve Maximo onu iri eliyle kavırıyor, ön kolunu sıkarak

Kan akışını koluna doğru kısıtlayarak parmaklarının koyu kırmızıya dönmesine neden oldu.

Budama makasını açıyorum ve bıçakları işaret parmağının tabanına bastırıyorum. "Neden bana ait olana dokunabileceğini düşündün ki?"

Bana bakıyor, ağzı sudan çıkmış balık gibi açılıp kapanıyor. "Seninle birlikte olduğunu düşünmemiştim patron."

"O benim evimde *Stronzo*, yani bana ait."

Gözlerimin içine bakıyor, gözbebekleri korkudan büyümüş ve dudakları titriyor. Makası kapatıp parmağını kesiyorum, yüzü çarpık bir acıyla buruşuyor ve ağzından boğuk bir çığlık çıkıyor.

Maximo'ya "Onu sabit tut," diye emrediyorum ve o da yerde ayaklarının yanında duran kayıp parmağına bakarken acıdan bayılmak üzere olan Lenny'nin kolunu sıkıca kavriyor.

Bıçaklarla orta parmağının tabanını kavriyorum. "Ona bir daha dokunursan seni gömerim Lenny. Benim iznim olmadan onunla bir daha konuşursan o lanet dilini keserim. Anladın mı beni?"

"Evet, Patron," diye sızlanırken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

Orta parmağını da kesiyorum ve aramızda yere sıçrayan ikinci parmağına bakarken uluyor.

Budama makasını kapatıyorum ve Maximo bunu Lenny'nin kolundaki tutuşunu serbest bırakmak için bir işaret olarak alıyor. Demir gibi sağlam tutuştan kurtulur kurtulmaz, titreyen ve ağlayan Lenny yaralı elini vücuduna doğru çekiyor. Cebinden bir mendil çıkararak kanayan elinin etrafına sarıyor ve vücudu acıyla başa çıkmaya çalışırken eğiliyor.

En iyi arkadaşım ve en güvendiğim askerim az önce ilettiğim mesajın sonuçlarıyla ilgilenirken, Maximo'ya dönüp evimin sıcaklığına geri dönmekten önce "Götürün onu buradan," diyorum.

Kat benim.

Bölüm 7

OceanofPDF.com

KAT

I Bu sabah biri bana günü Dante Moretti'nin gömleğini giyerek bitireceğimi söyleseydi, ona uçmuş olduğunu söyledim. Eğer bana söyleselerdi, o beni zorladıktan sonra lanet şeyi üzerimde tutmayı seçerdim.

o zaman onlara deli olduklarını söyledim.

Tavana bakarken yanağımı yumuşak yakaya bastırıyorum ve kısa bir süre önce onu giydiğimi ve pahalı malzemenin tenimde ne kadar kolay kaydığını hatırlıyorum. Pamuğun hala onun vücut ısıyla aşılınmış olduğunu ve çıplak tenimi örten sıcaklığının ve kokusunun vücudumda beklenmedik rahatlık ve zevk ürpertileri yarattığını hatırladığımda omurgam boyunca bir ürperti dolaşüyor.

Hâlâ onun kokusunu taşıyor, temiz hava, serin nane ve onun kolonyası. En sevdiğim tişörtümü alıp çöpe attığına inanamıyorum. Beni de onun önünde çıkarmaya zorladı. Utanç verici olmalıydı, peki neden güçlendirici hissettirdi? Gözlerinin vücudumda nasıl gezindiğini ve duygularını kontrol etmeye çalışırken yüzünde beliren o sert ifadeyi gördüm.

Ama neden hâlâ onun kıyafetlerini giyiyorum? Doğru, evimden yanımda pek bir şey getirmedi ve o tişört uyumak için sahip olduğum birkaç şeyden biriydi. Pijamalarım kirli ve çamaşır sepetinde ama başka bir şey bulabilirdim. Gömleğinin çok güzel hissettirmesi dışında. Belli ki inanılmaz pahalı olduğu için, hala onun gibi koktuğu ve hissettirdiği için değil.

Ve şu anda bu yataktan kalkıp üzerimi değiştiremeyecek kadar yorgun ve rahatım. Yarın çamaşırları yıkayacağım ve şeytana süper lüks ve rahat gömleğini geri vereceğim. Ama bu gece, bu sıcakta uyuyacağım.

ve onun kokusunun ve kıyafetlerini giyme düşüncesinin bana iğrenç gelmesinden başka bir şey olmadığını düşünmemeye çalışıyorum.

Bugün Dante'yi neredeyse hiç görmedim. Evde olduğunu biliyorum çünkü bu sabah spor salonuna giderken koridorda kısa bir anlığına onu gördüm ve mutfaktan geçerken Maximo'yla konuştuğunu duydum ama onun yanında hiç zaman geçirmem gerekmedi. Geceyi onun gömleğiyle geçirdikten ve göğüslerimi gördükten sonra yüzüm kızarmadan gözlerinin içine bakabilir miydim emin değilim.

Dün gece olanların hiçbiri o kadar kötü görünmüyordu ama gün ışığında ne olduğunu anladım. Dante Moretti beni neredeyse çıplak gördü. Beynimin bu bilgiyi işlemesi ve utançtan erimeden onun yanında olmanın bir yolunu bulması için birkaç saate ihtiyacım var.

Akşamın geri kalanında da ondan uzak durmaya çalışarak, akşam yemeği için kendime biraz erişte hazırlıyorum ve odama gidiyorum. İçeri girer girmez yatağın ucundaki düzgünce katlanmış beyaz kumaş yığınının fark ediyorum. Sophia'nın yeni çarşaf ya da havlu bıraktığını varsayarak eriştelere şifonyerin üzerine koyuyorum ve her neyse onu yerine koymak için yatağa doğru yürüyorum. Ancak yaklaştığımda bunların beyaz tişörtler olduğunu ve üstünde katlanmış bir kağıt parçası olduğunu görüyorum. Şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak kağıdı alıp açıyorum.

Evde erkek tişörtleriyle dolaşmayı çok sevdiğiniz için bunlara ihtiyacınız olabilir.

Notu bırakıp gömleği elime alıyorum. Etiketleri hala üzerinde olan düz beyaz pamuklu bir tişört - etiketleri bana bunun şimdiye kadar sahip olduğum en pahalı kıyafet olduğunu söylüyor. Dante'den olmalı. Yatarken giymem için bana tişört mü almış? Ona kızgın mıyım yoksa minnettar mıyım bilmiyorum. Ama bunların hiçbiri şu anda midemde dönen kelekleri açıklamıyor.

Aşağı baktığımda, yığının içinde dört tane daha saydım.

Evin içinde dolaşmam için bana tişört mü aldı? Uyumak için mi?

Hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum. Küçük bir nezaket hareketi onun bir şeytan olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

Beni kaçırdı, Tanrı aşkına!

Onun acımasız bir suçludan başka bir şey olduğunu düşünmeyi bırakmalıyım.

öyle.

Eriştelerimi yiyeli iki saat oldu ve Sophia'nın hazırladığı lezzetli akşam yemeğinden yemediğim için pişmanlık duymaya başlıyorum çünkü hala açım. Sanırım mutfağı a gidip bir şeyler atıştırabilirim. Saate bakıyorum. Dante bu saatte orada olmayacak. Maximo'yla çalışma odasında ya da dışarıda kafa kesiyor falan olacak.

Daha önce giydiğim yeni beyaz tişörtlüde bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Belki de hediyesini almak bir hataydı. Ama yeni ve çok rahatlar.

Yataktan zıplayarak kıyafetlerime baktım. Kalçamın ortasına kadar örtölüyüm. Sütyen giymiyorum ama malzeme hiçbir şey görünmeyecek kadar kalın. Bir gardiyana -ya da Tanrı korusun, şehvet düşkünü Lenny'ye-rastlasam bile, bu kıyafet evin içinde dolaşmak için gayet uygun. Dün bizi mutfakta birlikte bulduğunda Dante'nin ona attığı bakıştan sonra bir şey deneyeceğini sanmıyorum.

Mutfağı doğıru ilerliyorum, kafamı içeri uzattığımda boş olduğunu görüp rahatlıyorum. Yine de ışık açıktı. Her zaman öyledir. Nedense bu beni rahatlatıyor. Annem bana her zaman mutfağın bir evin kalbi olduğunu söylerdi.

İçeri girerken iç çekiyorum. Hayatım ne zaman en önemsiz şeylerle teselli bulacak kadar küçük, karanlık ve anlamsız hale geldi? Buzdolabını açıyorum ve yemek artıkları bulma umuduyla içine bakıyorum.

"Görüyorum ki hediyesi almışsın?" Sesi omurgama bir ürperti gönderiyor.

Buzdolabının kapağını kapatıp yüzümü ona dönüyorum. Siyah takım elbise pantolonu ve bembeyaz bir gömlek giymişti. Gömleğin yakası açık ve kolları kıvrılmış, cildindeki birkaç koyu renkli dövme yi gösteriyor.

"Diğler tişörtümü de çöpe attığına göre, bu bir hediye den çok bir yedek gibi görünüyor," diyorum, ona teşekkür etmeyi ya da herhangi bir minnettarlık göstermeyi reddederek. Çünkü o bunu hak etmiyor.

Birkaç uzun adımda odanın içinde ilerlerken usulca gülüyor. Ve ben yolundan çekilmeyi düşünmeden, üzerime doğıru yükseliyor.

"Memnun etmesi zor bir kadınsın, Katerina," diyor, sesi o kadar derin ve pürüzsüz ki üzerimden geçip kemiklerime yerleşiyor.

"Pek sayılmaz." Gülümsemeye zorluyorum. "Tek istediğim eve gitmek. O zaman dünyanın en mutlu kadını ben olurum." *Yalancı!*

Gözlerini bana diyor ve bir elini kalın sakalının arasında gezdiriyor. "Hmm?"

"Hmm ne?" Şak diye söyledim.

"O küçük evinde mutlu olduğunu sanmıyorum. Mutlu olmaya yakın bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Ve sen benim burada olduğumu mu düşünüyorsun?" Ona bu kadar yakın olduğum için cildim enerjiyle kıllanırken bile alay ediyorum.

"Olmak için elinden geleni yapsan da burada mutsuz olduğunu sanmıyorum."

"Buradan nefret ediyorum."

"Belki bazen. Ama dün gece Lenny'nin yarasını tedavi ederken gördüm ki..." Gözlerini tekrar kısıyor, sanki içimde sakladığım gerçekleri görmek istiyormuş gibi benimkileri araştırıyor.

"Neyi gördün?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"İçindeki ışık. Bunu yaparken mutluydun."

Mutluydum. Hemşireliği seviyorum. Hemşireliği *sevdim*. Ama asla geri dönemem. "İnsanlara yardım etmeyi seviyorum," diye fısıldadım.

Alt dudağını yalıyor ve o ağızla yapmasını istediğim şeylerin yasak düşünceleri bilincimde geçici bir yol açarken içim daralıyor. Normalde rasyonel, mantıklı olan beynim tüm kasık bölgem tarafından bozuluyor.

Biraz daha yaklaştı. Dokunmuyoruz ama yine de onu her yerimde hissediyorum. Vücudum elektrik beklentisiyle karıncalanıyor. O bir ateş ve benim sıcaktan yanıyor. "Yani buradan hiç nefret etmiyor musun?"

Nefesim kesiliyor ve kalbim hızla atıyor, kanım kulaklarımda çınlıyor. Aralarında oluşan zonklamayı durdurmak için kalçalarımı birbirine bastırıyorum ama hiçbir işe yaramıyor. Birisi vücudumdan bu tür bir tepki almalı çok uzun zaman olmuştu ve bu hisler bunaltıcı. Her şeyi kaybetmeden önce kontrolümü geri almalıyım.

Dante'nin gözlerinin içine bakıyorum. "Hayır, ama senden nefret ediyorum."

Bu sözlerin onun üzerinde herhangi bir etki yaratmasını neden beklediğimi bilmiyorum ama biraz geri adım atmasını sağlayabileceğini düşünmüştüm. Dante Moretti öyle yapmadı. Bunun yerine sırtıttı ve aramızda sadece bir ışık şeridi kalana kadar biraz daha yaklaştı. Sonra başını eğiyor, ağzı kulağıma o kadar yaklaşıyor ki sıcak nefesi tenimin üzerinde geziniyor ve beni ürpertiyor.

"Benden nefret ediyor olabilirsin Kat, ama bahse girerim elimi külotuna sokarsam benim için ıslanırsın" diye homurdanıyor ve sesi vücudumda yankılanıyor

ve doğruca benim muhtaç amıma gidiyor.

Kahretsin! "Yapmazdım."

"Gerçekten mi?" Dudakları şimdi kulağımın kabuğunun tozunu alıyor ve aramızdaki en kısa temas nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor.

"Asla bilemeyeceksin," diyorum, başını kaldırıp gözlerimin içine bakarken yüzümde bir zafer gülümsemesi belirliyor.

Ama zaferim kısa sürdü.

Hiçbir uyarıda bulunmadan kocaman elini külotumun içine sokuyor ve beni buzdolabına doğru bastırıyor. Kaçmaya ya da yüzünü tırmalamaya çalışmalıyım ama parmakları kalçalarımın arasından kayıyor, hassas etime sürtünüyor ve bana hissetmeyi bırakmak istemediğim şeyler hissettiriyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" Bağırarak istememe rağmen kelimeleri inledim.

"Kahretsin, sadece ıslanmamışsın kedicik, sırılsıklam olmuşsun," diyor gözlerimin içine bakmaya devam ederken derin, boğuk bir iniltiyle. "Bunların hepsi benim için mi?"

Parmaklarının ucuyla klitorisimi okşuyor ve zevk dalgaları içime doğru yayılıyor. "Siktir git," diye kekelıyorum.

"Yakında, kedicik," diye karanlık bir kahkaha atıyor, gözleri benimkileri esir alırken alev alev yanıyor.

Bu sırada tek yapabildiğim sırtımı ve avuç içlerimi buzdolabının kapısına dayayarak kendimi yere yığılmaktan kurtarmaya çalışmak.

Dante parmaklarıyla kıvrımlarımın arasına masaj yaparken bana bakıyor. Ona durmasını söylemeyi düşünsem de kelimeleri bulamıyorum. Bir erkeğin bana bir daha asla böyle hissettiremeyeceğini düşünmüştüm.

"Benden nefret edebilirsin Kat," diye homurdanıyor, "ama senin tatlı amcığın?" Kalın bir parmağını içime sokuyor ve ben umutsuzca inliyorum. "Benim için nasıl ağladığını duyuyor musun?"

Tabii ki biliyorum, çünkü içime yavaşça girip çıkarken onu kaplayan uyarılmamın sesi o kadar yüksek ki kaçınılmaz. Biraz daha derine iterken kalçalarımın arasından daha fazla ıslaklık akıyor.

Sonra başladığı kadar hızlı bir şekilde elini külotumdan çekiyor ve ben ona bakarken muhtaç, arzulu ve nefes nefese kalıyorum. Yüzünde hınzır bir sırıtiş vardı. *Piç kurusu!*

İşaret parmağını ve orta parmağını ağzına sokuyor, onları emerek temizliyor ve aramızdaki her neyse onun için fazla samimi hissettiren bir göz teması seviyesini koruyor. Onları ıslak bir patlamayla bıraktığında, ben

neredeyse bayılıyordum. "Ne tatlı bir kedi yavrusu," diyor arkasını dönüp mutfaktan çıkmadan önce göz kırparak.

Sırtımı soğuk buzdolabının kapısına dayadım. Nefes nefese kalıyorum. Beynim dövmeler ve kaslar için böyle bir sürtük olduğum için bana bağırırken, başım dönüyor ve amım az önce sunduğu şeyden biraz daha fazlası için ağrıyor.

Dante Moretti pisliğin teki. Yani bunu zaten biliyordum ama artık yüzde yüz eminim ki bu adamın hiçbir kurtarıcı özelliği yok. Bir dağ keçisinden daha azgınım ve hâlâ açım. Midem gurulduyor. Zavallı ihmal edilmiş amım zonkluyor.

Önce hangisini tatmin edeceğim? Kendimi boşaltmak için eve geri dönüp yatak odama gitmem gerekecekti ve Dante beni görürse ne yapacağımı çok iyi bilecekti. Kibirli pislik buna bayılırdı. Ve bunu yaparken onu düşünmezdim bile. Henry Cavill ya da Chris Hemsworth'ü hayal ederdim. Kesinlikle Dante'nin sert göğsünü ya da yontulmuş karın kaslarını hayal etmezdim, hepsi o güzel koyu mürekkeple kaplıydı, kendini üzerime tutup beni sikerken. Birkaç dakika önce başladığı işi bitirirken o kalın ön kolları kesinlikle düşünmezdim.

Olmaz. Asla olmaz.

Midem yüksek sesle gurulduyor ve ağır bir iç çekişle buzdolabına geri dönüyorum.

Bölüm 8

OceanofPDF.com

DAnTE

I ona dokunmamalıyım. Buzdolabına yaslanmışken parmaklarımı onun dar ve ıslak amına sokmamalıyım. Ama kesinlikle onun tadına bakmamalıyım. Çünkü şimdi sikim

Burnumda onun kokusu, dilimde onun tatlı tadı ve kendi elimle sikişmekten başka yapacak bir şeyim yok. Son birkaç haftadır onu düşünerek ilk kez otuz bir çekecek değilim, ama gerçek bir şeyin ne kadar iyi hissettireceğini bildiğim ilk sefer olacak.

Ve şimdi onu mutfağımda becerebilirdim. Bana durmamı söylemedi. Meme uçları sertleşmişti. Göz bebekleri büyümüştü. Teni kızarıırken nefes alış verişini birkaç kademe arttı. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu. Ama o benim için çaresiz kalana kadar onu almayacağım. Sikimi onun ipeksi ıslaklığına batırmadan önce sularının parmaklarımdan akmasını istiyorum. Katerina Evanson'ın onu sikmem için bana yalvarmasını istiyorum.

Kat'i mutfağımdaki buzdolabına sıkıştırdığımdan beri yirmi dört işkence dolu saat geçti. Tadının ne kadar güzel olduğunu düşünmediğim tek bir dakika bile geçmedi. Bütün gün benden kaçtı ve bunu biliyorum çünkü Sophia en sevdiği lazanyayı yapmasına rağmen akşam yemeğine gelmedi.

Saat onda tekrar mutfağa girdiğimde onu çay yaparken görünce şaşırdım. Onun için aldığım tişörtlerden birini giymiş, uzun bacaklarını ve sol ayak bileğindeki küçük gül dövmesini gösteriyor.

Ben içeri girdiğimde başını çeviriyor, çayını tekrar yudumlamadan önce dudaklarında yarım bir gülümseme beliriyor. Buraya geleceğimi biliyordu. Gelmemi istedi.

Tişıörtün içinden bile kıcının kıvrımlarını ve külotundaki belli belirsiz aşk kalbi desenini görebiliyorum. Görünüşe göre oyun zamanı sona erdi. Beni kızdırmak istiyorsa, sonuçlarını öğrenecek.

OceanofPDF.com

Bölüm 9

OceanofPDF.com

KAT

I Dante konuşmadan önce bile ondan gelen sıcaklığı ve enerjiyi hissediyorum. Bedenim onunkinin aşırı farkında ve o ne zaman aynı odada olsa, aramızda bir enerji çatırdaması oluyor. Bütün gün onu düşündüm.

Bu sabah muhtaç ve ıslak uyandığımda, bunun nedeni rüyamda onun ellerini üzerimde görmemdi.

Ama ona boyun eğmeyeceğim. Onu kızdırmak eğlenceli ama hepsi bu kadar olabilir. Onun tarafından kullanılmayı ve bir kenara atılmayı reddediyorum. Bu yüzden birkaç saniye sonra ellerini iki yanımdaki tezgâha koyduğunda kesinlikle boyun eğmiyorum.

"Çay ister misin?" diye soruyorum, sesim sadece bir fısıltıdan ibaret çünkü kendimi tutmakta zorlanıyorum.

"Hayır."

"Sizin için ne yapabilirim Bay Moretti?"

Dudakları kulağımın kabuğuna değene kadar başını eğiyor. "Oyun oynamayı bırakmak istiyorum Kat," diye fısıldıyor ve beni ürpertiyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Sırtım göğsüne değene kadar vücudunu yaklaşıyor. Onun tarafından hapsedildim. Her yerde o var, kokusu, dokunuşu, ama kendimi hiç kapana kısılmış hissetmiyorum. Kendimi onun adını inlemekten ve beni tam burada, mutfak tezgâhının üzerinde alması için ona yalvarmaktan alıkoymak için yapabildiğim tek şey bu.

"Dün gece parmaklarımı içine kaydırduğımdan beri ne kadar sertleştiğimi biliyor musun? Islak amının tadını aklımdan nasıl çıkaramadığımı."

Aman Tanrım! Kıcımlı ona doğru bastırıyorum ve onun kocaman, sert sikini belimde hissediyorum.

"Seni istiyorum, Kat. Seni o kadar kötü sikmek istiyorum ki canım yanıyor. Başladığım şeyi bitirmek ve lanet olası adımı haykırana kadar amını parmaklamak istiyorum. Dilimin üzerine boşalana kadar yüzüme binmeni istiyorum."

"Ama senden nefret ediyorum," diye soluk soluğa söylüyorum ve artık ikimizin de buna inanmadığından eminim.

"Hoşlanmadığın birini istemekte sorun yok Kat," diye homurdanıyor ve sesinin derin temposu içime işliyor. "Bu sadece fiziksel bir tepki. Benden hoşlanmak zorunda değilsin ama beni istediğini biliyorum. Birlikte ne kadar iyi olacağımızı biliyorsun."

Saçlarımı geriye doğru çekiyor, parmak uçları boynumun yumuşak derisini okşuyor ve tüm vücudumda tüylerim diken diken oluyor, kalçalarımın arasında ıslak bir sıcaklık hissediyorum.

Burnunu boğazımda gezdirip derin derin içine çekiyor. "Çok güzel kokuyorsun." Sonra dikkati dağılmış ve düşünme şeklini kaybetmiş gibi boğazını temizliyor. "Seni hayatında daha önce hiç sikilmediğin kadar iyi sikerim, kedicik. Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyoruz."

"Dante," adını kesik kesik bir nefesle söylüyorum. Bu çok fazla. O çok fazla. Eğer ona izin verirsem, beni tüketir. Tıpkı ateşin oksijenle beslenmesi gibi, elimde kalan her şeyi alır ve beni kırık bir kabuk olarak bırakır. Ne olursa olsun, yine de ona çekiliyorum. Onu her parçamda hissediyorum, ruhuma ulaşmaya çalışıyor.

Sonra yine gitti. Onun sıcaklığının ve vücudunun benimkine bastırılmış katı hissinin kaybı beni eksik ve yoksun hissettiriyor.

Odadan çıktıktan sonra rahatlama ve hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. *Artık oyun yok, Kat!* Bu, şeytanla karşılaşmayı umarak geceleri evin içinde dolaştığım son sefer, çünkü bir dahaki sefere beni cehenneme sürüklemesine izin verebilirim.

Bölüm 10

OceanofPDF.com

KAT

M Yorganı omuzlarıma kadar çekip televizyona odaklandığımda parmaklarım seğiriyor ve tenim kaşınıyor. Saat onu biraz geçiyor ama mutfağa inmeyeceğim. Dante'nin oyununa gelmeyeceğim.

Ellerini. Beni becermek istediğini söylese ne olur? Parmaklarının ne kadar yetenekli olduğu düşünüldüğünde muhtemelen inanılmaz olurdu ama onun aksine ben basit arzularım tarafından yönlendirilmiyorum. Seks yapmadan iki yıldan fazla zaman geçirdim. Buna ihtiyacım yok. Zar zor katlanabildiğim bir adamla kesinlikle ihtiyacım yok. Hem de beni kaçırın adamla.

Öyleyse neden hâlâ aşağıda olup olmayacağını, gösterip göstermeyeceğimi merak edip etmediğini düşünüyorum? Yüksek sesle inleyip televizyonun kumandasını elime alıyorum ve romantik bir komedi bulana kadar kanallar arasında geziniyorum. Yastıklara yaslanıyorum ve gülümsüyorum. Hayatımda ihtiyacım olan tek romantizm türü bu, değil mi?

Yatak odamın kapısı yüksek sesle çalındığında FİLM NEREDEYSE BİTMİŞTİ. Kalp atışlarım hızlanıyor ve içgüdüsel olarak yorganı boynuma kadar çekiyorum. Ama gelen Dante değildi.

"Kat?" Maximo bağırıyor. "Uyanık mısın? Yardımına ihtiyacımız var. Biri vuruldu."

Yorganı arkaya atıp yataktan fırlıyorum. Şifonyerimin çekmecesini karıştırıp bir çift eşofman altı çıkarırken, "Hemen geliyorum," diyorum. Onları olabildiğince hızlı giyerek kapıya koşuyorum ve Maximo'nun beni beklediğini görmek için kapıyı açıyorum.

"Dante mi? O iyi mi?" diye sordum.

"Dante iyi. Şu anda geri dönüyor," diyor koridorda ilerlemeye başlarken, ben de peşinden gidiyorum. "Ama Mitch omzuna bir kurşun yedi. Önemli bir yere isabet etmiş gibi görünmüyor ama kurşun tam içinden geçmemiş. Kendim çıkarırdım ama sen daha iyi bir iş çıkarırsın."

"Bunu daha önce yaptın mı?" Yüzümü buruşturarak soruyorum, Maximo'nun dev elleriyle birinin kurşun deliği boşluğunu kazdığını hayal ediyorum.

"Çok fazla," diyor omuz silkerek. "Doktor her zaman müsait olmuyor ve hızlı hareket etmemiz gerekiyor. Ve şimdi o öldüğüne göre, onun yerine sen varsın."

"Eşyaları alt kattaki odada olan doktor mu? O öldü mü?" Nefes nefese kaldım.

"Sakin ol, kalp kriziydi. Ve bunlar aslında onun eşyaları değil. Dante onun için aldı, böylece bizimkileri hastaneye götürmek zorunda kalmayacaktık, ama evet, onun odası olması gerekiyordu. Sanırım artık senin," diyor başını çevirip bana gülümseyerek.

"Sanırım öyle."

Odada, Mitch hastane yatağında oturmuş, omzunu tutmaktadır. Parmaklarının arasından kan sızıyor ve çıplak göğsünden aşağı damlıyor. Gömleğinin kolundan sarktığını fark ediyorum çünkü birisi gömleğini çoktan kesip çıkarmış. Acıdan yüzünü buruşturuyor ama metanetini koruyor ve Maximo ile ben odaya girdiğimizde hiç ses çıkarmıyor.

"Hey, Mitch, nasılsın?" Bir çift lateks eldiven giyip onu muayene edebilmek için parmaklarını yarasından çıkarırken soruyorum.

"Sanki üzerimden kamyon geçmiş gibi, doktor," diye kelimeleri gıcırdatarak söylüyor.

"Ben hemşireyim, doktor değil," diyorum ona. "Ama bunu senin için halledebilirim, söz veriyorum."

"Ağrısı için ona biraz viski verdim, doktor," diyor arkamdan bir ses. Odanın köşesinde kanlı gömleği olan başka bir adam olduğunu fark ediyorum. "Özür dilerim hemşire," diye hemen düzeltiyor kendini.

Maximo bana bir çift metal forseps uzatırken sırtarak, "Buyurun doktor," diyor.

Ona doktor olmadığımı hatırlatmak için ağzımı açıyorum ama o, "Hemşire kelimesi aynı tınıyı taşıyor. Bir unvandan ziyade bir sevgi ifadesi gibi."

"Ya da sana Hemşire Ratched diyebiliriz." Mitch gülüyor ve sonra çabasının acısıyla inliyor, yüzü morarıyor.

"Kıpırdamadan durup mermiyi bulmama izin vermeye ne dersin?" Ona söyledim.

"Sen nasıl istersen doktor."

"Ağrım için bana biraz morfin getirebilir misin, Maximo?" Yeni asistanıma sordum.

"Hayır. İstemiyorum," diye ısrar ediyor Mitch. "Sadece onu çıkar ve bana dikiş at." "Ama sana hızlıca bir iğne yaparsam senin için daha kolay olur."

"İğnelerden nefret ediyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver, tamam mı?" "Tamam," diye homurdanıyor.

"Yaralandın mı?" Köşedeki, gömleği kıpkırmızı lekelerle dolu adama bakıyorum.

"Hayır, doktor. Hepsi Mitch'in kanı."

"Ben de hepsini geri istiyorum Bud. Son damlasına kadar," diye tıslıyor Mitch, forsepsi omzundaki deliğe sokarken.

"Sen yaşlı bir piçsin." Bud yüksek sesle gülüyor ve Maximo bile yanımda kıkırdıyor. Sonra ben kurşunu omzundan çıkarırken ikisi de Mitch'e iyi huylu bir şekilde takılmaya devam ediyor. Çalışmak dikkatimi toplamamı sağlıyor, böylece Dante'nin nerede olduğunu ve adamlarından birinin bu gece neden vurulduğunu düşünemeyecek kadar meşgul oluyorum.

Dante döndüğünde bir bardak viski içen Mitch'in üstünü başını düzeltmeyi yeni bitirmiştım. Üzerinde sadece takım elbise pantolonu ve bembeyaz gömleklerinden biriyle odaya giriyor ama gömlek artık beyaz değil, koyu kırmızı bir renkte. Ayrıca gözünün üstünde küçük bir kesik vardır.

"Yaralandın mı?" Kalbim biraz daha hızlı atmaya başlarken sesim normalden biraz daha yüksek çıkıyor.

"Ben iyiyim, kedicik," diyor kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Bunların hiçbiri bana ait değil. Yine de bunun için bir şeye ihtiyacım var," diyor ve bir damla kanı göz kırparak uzaklaştırırken gözünü işaret ediyor.

"Dolapta biraz alkol ve alçı şeritleri var. Bana birkaç dakika verirseniz bir göz atabilirim."

"Ben hallederim," diyor umursamaz bir tavırla dolabın yanına giderken.

Gözünü alkolle ıslatılmış pamukla silerken en ufak bir rahatsızlık hissetmiyor. Sonra tekrar odadan çıkıp kayboluyor.

Başka bir kelime. Geri döndüğünde Maximo ve Bud, tamamen dikilmiş ve oldukça bitkin bir Mitch'in odadan çıkmasına yardım ediyorlardı.

"Bu adamları eve götüreceğim," diyor Maximo Dante'ye, o da başıyla onaylıyor.

Ve sonra odada sadece ikimiz vardık. Dante kana bulanmış kıyafetlerini çıkardı ve sadece dar siyah boxer şortuyla benden birkaç metre uzakta duruyor. Gözlerim bir mıknaş gibi onun sikinin dış hatlarına çekiliyor.

"Eğleniyor musun, kedicik?" diye soruyor karanlık bir kıkırdamayla ve yanaklarımın alev alev yanmasına neden oluyor.

Bakışlarımı biraz fazla hızlı bir şekilde kaçırıyorum, böylece ona baktığım daha da belli oluyor.

"Utanmana gerek yok. Eğer burada sadece iç çamaşırınla dursaydın, ben de sana bakıyor olurdum."

"Ben... Ben özür dilerim," diyorum başımı sallayarak. Buradan çıkmam lazım.

Odayı geçti ve tam önümde durdu. Kas, mürekkep ve seksten oluşan sağlam bir duvar. Sanki etrafında bir çeşit manyetik alan var. Varlığı kaçınılmaz. Onun yörüngesine girdiğimde, düzgün düşünemiyorum. Tanımadığım biri gibi davranıyorum. Kukum kendi aklını geliştiriyor. O kadar güçlü, ham cinsellik ve erkeklikle dolu ki. Onunla ilgili her şey kaç diye bağılıyor ama bedenim yine de ona doğru çekiliyor.

"Kimi kandırıyorum ki?" diyor, sesi alçak ve derin, başını eğip ağzını kulağıma yaklaştırırken. "Ne giyersen giy sana bakıyorum."

Aman Tanrım! "Dur," diye fısıldadım.

Bunu yapamayız. Bu adamın beni ele geçirmesine izin veremem, çünkü dün gece haklı olduğunu biliyorum. Birlikte çok iyi olurduk. Her ne sebeple olursa olsun, aramızda delice bir kimya var ve bunu daha ileri götürmesine izin veremem. Ona karşı bir şey hissetmeme izin veremem. Benden bıktığı an, beni bir çöp gibi fırlatıp atacaktır. Ben vazgeçilebilirim. Ve beni becermesine ne kadar erken izin verirsem, onun için o kadar çabuk işe yaramaz olacağım.

"Duramıyorum Kat," diyor, sesi bir oktav daha düşüyor. Bir elini kalçama koyuyor ve tenim sıcaklıkla doluyor. "İnan bana, denedim. Seni becermeye hayatımda hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım var."

"Yapamayız," diye itiraz ediyorum ama sesim o kadar kısık ki zar zor duyuluyor.

"Yapabiliriz." Diğer eli şimdi diğer kalçamda ve vücutlarımız neredeyse birbirine değene kadar beni kendine çekiyor.

"Bana bak," diye emrediyor.

Ve yapıyorum. Aynen böyle, çünkü bana öyle söyledi. Çünkü bedenim ona itaat ediyor ve bunun ne zaman başladığını bile bilmiyorum.

Ona bakarken gözlerimi kırıştırıyorum. Gözbebekleri o kadar geniş ki kahverengi gözlerini siyah gösteriyor. Gözleri özlem, ateş ve ihtiyaç dolu. "Bu işe yaramaz. Bu büyük bir hata olur," diyorum güçsüzce.

Başını iki yana sallar. "Hayır, olmaz ve bunu sen de biliyorsun. Seni yatağıma götüreyim ve sana bunun ne kadar büyük bir hata olmayacağını göstereyim." Ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Tek odaklanabildiğim, kalçalarımda esneyen güçlü parmakları. İki gece önce ne kadar iyi hissettirmişlerdi.

Bana dokundu. Durmadan önce devam etmesini ne kadar çok istediğimi.

Göbeğim kasılıyor, amımı sıcakla dolduruyor ve kesik kesik nefes almamı sağlıyor.

Dante gözlerini bana diyor. "Tamam, kedicik. Seninle bir anlaşma yapacağım." "Ne anlaşması?" Kelimeleri soluyorum.

"Arkamdaki duvardaki saate bak ve eğer seni iki dakika içinde boşaltamazsam, o zaman sen kendi yatağına gidebilirsin, ben de kendi yatağıma giderim. Ama eğer seni boşaltabilirsem, geceyi benimle geçirirsin. Ne dersin?"

Dudaklarımı yalayıp ona bakıyorum. Zaten ıslanmıştım. Ama iki dakikadan az mı? Bunu başarabilmesinin imkanı yok. Daha önce hiç kimse beni bu kadar kolay boşaltmamıştı. Gerçekten hoşlandığım erkekler bile. Ve ben Dante'den hoşlanmıyorum bile, yani dayanabilirim, değil mi?

Ayrıca, vücudumdaki her hücre cinsel enerjiyle titreşiyor. Ellerini üzerimde istiyorum. Parmaklarını içimde istiyorum. Sadece bu seferlik. Sadece amımdaki bu sürekli ağrıyan ihtiyacı dindirmek için. Sadece bir kez.

"Tamam ama iki dakika içinde işi bitiremediğinde beni ortada bırakamazsın," diyorum başımı eğerek.

Kendinden emin ve kibirli bir şekilde sırtıyor. "Ne kadar uzun sürerse sürsün seni boşaltacağım. Söz veriyorum."

"Tamam," diye fısıldıyorum.

Ne halt ediyorsun, Kat?

"Gözlerini saatten ayırma, kedicik," diye emrediyor. "Saat konusunda dürüst olacağına inanıyorum."

"Elbette," diye ısrar ediyorum, gözlerim şimdi onun arkasındaki saate dikilmiş, saniye ibresinin tik taklarını izliyorum.

"O zaman bana zaman tutmaya başla," diye homurdanıyor.

Elini külotumun içine sokması tam iki saniyesini alıyor. Parmaklarını kıvrımlarımın arasından geçirirken kendimi sabit tutmak için ellerimi iki yanımdaki tezgâha koyuyorum.

"Şimdiden çok ıslak," diyor hınzır bir sırıtışla.

Saat işlemeye devam ederken ona "Bir dakika elli saniyen var," diyorum.

Orta ve işaret parmaklarının pedlerini şişmiş klitorisimin üzerinde ve çevresinde mükemmel miktarda basınçla ovmaya başlarken "Bolca zaman var" diye homurdanıyor.

Zevk vücudumda dolaşıyor.

Dudaklarını kulağıma bastırıyor. "Bu hoşuna gitti, değil mi kedicik?"

"Evet," diye nefes alıyorum, tezgâhı kavrayışım sıkılaştıkça parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Yine de bunu iki dakikadan kısa bir sürede yapmayacak.

Ama sonra boynumu öpmeye başladı. Dudaklarını ve dişlerini hassas tenimin üzerinde gezdirirken elini külotumun içine daldırıyor, tüm elini kalçalarımın arasına sokup beni bacaklarımı daha geniş açmaya zorlarken külotumu aşağı çekiyor.

Bir dakika, otuz iki saniye kaldı.

"Bunu daha çok seviyorsun, değil mi?" diye fısıldıyor bir parmağını içime sokarken.

Evet, var!

İçime girip çıkıyor, ben de adını haykırmamak ve daha fazlası için yalvarmamak için dudağımı ısııyorum. Ona herhangi bir işaret vermiyorum.

Bir dakika, dokuz saniye.

Belli ki yardıma ihtiyacı yok. Birkaç saniye sonra ikinci bir parmak daha ekliyor ve amım onun adını mırıldanırken kaygan sıcaklığıyla onu kaplıyor.

"Siktir, Kat, çok sıkısın," diye homurdanıyor. "Ne kadar oldu?"

"Uzun zaman oldu," diye inliyorum.

"Öyle mi?" diye homurdanıyor ve G noktama ulaşana kadar daha derine inip yetenekli parmaklarıyla masaj yapmaya başlıyor.

Aman Tanrım. Elli iki saniye.

"Evet," diye inliyorum kollarımı boynuna dolayıp ona sarılırken, sanki amımın hile kodlarına sahipmiş gibi beni parmaklarken. Sanki uzman seviyesinin kilidini yeni açmış ve diğerlerini tamamen atlamış gibi.

Dudakları kulağımın kabuğunun üzerinde tozlanıyor. "Amin parmaklarıma bayılıyor. Sikimi hissedene kadar bekle."

"Dante," diye inliyorum yaklaşan orgazmın tanıdık dalgası içimde yuvarlanmaya başlarken. Kalçalarım titriyor.

Yüzümü ona gömdüğümde, "Gözlerini saatten ayırma," diye pantolonunu indiriyor. "Evet, saat," diye nefes nefese kalıyorum, başım dönmeye devam ediyor ve vücudum yaklaşan salınımıyla titreşmek için. Omzunun üzerinden bakıyorum.

Otuz bir saniye. Bunu yapmayacak.

Avucunun topuğunu hassas klitorisime sürtmeye başlarken parmaklarını daha sert ve daha derine sürüyor.

Yirmi iki saniye.

"Çok ıslak. Duydun mu?" diye hırlıyor.

Ve duyuyorum. Parmaklarını içime sokup çıkarırken uyarılmışlığımın parmaklarına damlayan sesini duyuyorum.

Kahretsin, yapacak. On beş saniye.

"Benim küçük uslu kediciğim gibi boşalacaksın ki ben de sikimi içine gömebileyim, değil mi?"

"Dante," diye haykırıyorum orgazmım bedenime çarparken. Güçlü bir kolunu belime dolayarak beni sıkıca tutuyor ve vücudum sarsılıp titrerken amıma nazikçe masaj yapmaya devam ediyor.

Yüzüne odaklanmaya çalışırken gözlerim yuvalarından fırlıyor. Bana bakıyor. Gözleri alev alev yanıyor. Ama sonra beni bırakıyor ve odanın diğer tarafına doğru yürüyor. Sanırım hayatımda yaşadığım en yoğun orgazmdan inerken, ısı kaybı serin odada titrememe neden oluyor. Bir dolabı açıyor ve bana doğru yürümeden önce bir şey çıkarıyor. Ancak tam karşımda durduğunda elinde ne olduğunu görebiliyorum.

Prezervatif.

Dişleriyle paketi parçalamadan önce kendine özgü hırıltısıyla "Pantolonunu çıkar," diye emrediyor.

"Yukarı çıkacağımızı sanıyordum?" Fısıldıyorum, beni yatağa götürmesi ve yeni başladığı şeye devam etmesi düşüncesinin tüm vücudumu yıllardır yaşamadığım bir heyecanla vızıldatmasına şaşıyorum.

Aşağıya bakıyor, prezervatifi sikine geçiriyor. Yani, büyük olduğunu biliyordum çünkü kıyafetlerinin altında görmüştüm. Bana doğru bastırıldığını hissettim. Ancak yakından ve tam anlamıyla ete kemiğe bürünmüş haldeyken nasıl

içime sığacak. Soruma cevap vermek için tekrar bana bakıyor, karanlık gözleri benimkilere kilitleniyor. "Oh, öyleyiz, kedicik, ama şimdi seni becermem gerek, o yüzden şu lanet pantolonu çıkar."

Boğazıma düğümlenen kalın bir endişe yumağını yutuyorum ama eşofman altımı ve külotumu kalçalarımın altına doğru kaydırmaya başlıyorum. *Ya buraya biri gelirse?*

"Kapıyı çalmadan kimse içeri girmeyecek," diyor, çünkü aklımdan geçenleri okuyabiliyor gibi görünüyor.

Kıyafetlerimi tamamen çıkaramadan, çömeliyor ve benim için yapıyor, eşofmanlarımı ve külotlarımı arkasından yere atıyor.

"Arkanı dön," diye emrediyor tekrar ayağa kalkarken. Kanım damarlarımda buza dönüşüyor.

"Şimdi," diye emrediyor ama hareket edemiyorum. "Neden?" Fısıldıyorum.

Bana kaşlarını çattı. "Çünkü seni burada becermek için daha iyi bir açı olacak. Şimdi arkanı dön."

"Arkadan hoşlanmıyorum," diye kekeliyorum ve lanet olsun, şimdi bütün an mahvoldu.

Nedenini soracak ya da benim iffetli ya da çekingen bir ucube olduğumu düşünecek. Ama bunun yerine beni devasa, dövmeli kollarıyla sarıyor ve tezgâhın üzerine kaldırıyor.

"O zaman bu çok işe yarayacak," diye inliyor kalçalarımın arasına yerleşirken.

Kocaman sikini açıklığıma bastırırken İtalyanca bir şeyler mırıldanıyor. Kalçalarım titriyor. Amım titriyor. Boy farkımız nedeniyle, bir değişiklik için göz göze geliyoruz. Böyle farklı görünüyor. Yukarıdan değil de doğrudan ona bakıyorum.

"Ne kadar oldu Kat? Gerçekten mi?"

"İki yıl," diye mırıldanıyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum. Neden bunu bilmesi gerekiyor ki? Bu beni onun için daha mı az çekici kılıyor? Ya da daha fazlası? "Bu ilki kolay olacak, tamam mı?" diye fısıldıyor ve yüzündeki yumuşaklık

sesin beni neredeyse gözyaşlarına boğuyor.

Bir cevap beklemeden uzun aletinin ucunu içime sokuyor ve beni iyice geriyor. Yakıyor ama çok da iyi hissettiriyor.

Kollarımı ve bacaklarımı ona doluyorum, o daha derine inerken yüzümü boynuna gömüyorum.

"O kadar darsın ki," diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından. Sonra bacaklarımı tutuyor ve belinin etrafından çözüyor. "Beni içeri almanı istiyorum, kedicik," diye inliyor, hayal kırıklığı ve sabırsızlıkla dolu. Kollarını dizlerimin altına geçiriyor, kalçalarımı kendine doğru çekiyor ve uyluklarımı iyice açıyor. Sanırım tüm o pilates çalışmaları işe yaramıştı.

Bana bakarken kalbim çılgınca atmaya başladı. Çok açık ve savunmasız. "Amın benim horozum tarafından gerilirken çok iyi görünüyor," diye inliyor ve amım onun etrafında sıkılırken onu bir inilti ile ödüllendiriyorum.

"Sadece bana tutunmaya devam et," diye homurdanıyor biraz daha derine kayarken ve ıslak ısı amımı sular altında bırakıyor.

Boynuna yapışıyorum, kasları kendini tutma çabasıyla titreşirken dudaklarımı teninde gezdiriyorum. Vücudunun her kasındaki ham gücü hissedebiliyorum ve nazik olmaya çalıştığı gerçeği kalbimi ağrıtıyor. Bu bir işkence. Onun tarafından doldurulmanın yavaş yavaş yakıcı gerginliği beynimi sıvıya çeviriyor, vücudumdaki diğer her organdan bahsetmiyorum bile.

Acıtıyor ama yeterli değil. Onun her şeyine ihtiyacım var. Birdenbire, onun tarafından doldurulmak için umutsuz bir ihtiyacın üstesinden geldim. Aramızda hiç boşluk kalmayana kadar onu içimde hissetmek için yanıp tutuşuyorum. Amım onun sikine duyduğum derin, cinsel bir özlemle zonkluyor.

Dudaklarımı boynunun derisinde gezdirirken, boğazından derin bir hırıltı çıkınca gülümsüyorum. "Daha fazlasını istiyorum," diye fısıldıyorum.

"Daha fazla mı?"

"Tanrı aşkına, Dante. Sadece sik beni," diye yalvarıyorum, kendi sözlerime şaşırarak çünkü daha önce hiç ama hiç sikilmek için yalvarmamıştım. Ve kesinlikle bunun kadar tehlikeli ve nefret dolu bir adam tarafından değil.

İçime sonuna kadar girerken İtalyanca küfürler ediyor. Ağzımı tenine bastırıyorum, beni doldururken acıyla karışık zevk çığlıklarımı bastırıyorum. Kalçalarımı sıkmaya çalışıyorum, ama tekrar içeri girmeden önce dışarı kayarken beni açık tutuyor. Sıcak kanalıma sıcaklık doluyor. Her dışarı çekip tekrar içeri ittiğinde, amım onu daha kaygan bir sıcaklıkla ödüllendiriyor.

"Siktir," diye inliyorum kulağına, o da benimkine inliyor.

"Çok iyi hissediyorsun. Bu amcık... Böyle olacağını biliyordum..." Daha sert itiyor ve sikinin tepesi içimde bir şeye sürtünürken neredeyse kendimden geçiyorum, bu da zevkle çığlık atmama neden olurken aynı zamanda ona sonsuz bağlılığımı ilan etmek istiyorum. Onun gibi bir şeytan

nasıl Tanrı gibi sevişebilir?

İkinci orgazmımın son sarsıntıları içimde nabız gibi atarken Dante İtalyanca fısıldayarak kendi boşalmasını gerçekleştiriyor. Birkaç saniye sonra içimden çıktığında, küçük odada yankılanan ıslak ses yanaklarımı ateşler içinde bırakıyor. Prezervatif takıyordu, bu yüzden hepsi bendim.

Prezervatifi çıkarıyor ve çöp kutusuna atıyor. Bacaklarım jöle gibi sallanırken tezgâha yaslanıyorum ve şimdi ne olacağını merak ediyorum. Bu benim için yabancı bir bölge.

Ama sonra elimi tuttu ve kapıdan çıkarken beni de kendisiyle birlikte çekti.

"Nereye gidiyoruz?" Fısıldıyorum.

"Yat, kedicik," diyor göz kırparak. "Seninle işim henüz bitmedi."

Aşağıda yaptıklarımıza rağmen, Dante'nin yatak odasında, bembeyaz pamuk çarşafli kral yatağının yanında dururken kendimi gergin ve biraz da garip hissediyorum.

Bana doğru yaklaşıyor ve bu durum omurgamda bir ürperti yaratıyor. Burada boyumu o kadar aşmış durumdayım ki boğulabilirim.

Parmak uçlarını yanağımda gezdiriyor. "Neden bu kadar gerginsin Kat?" diye soruyor, tüylerimin diken diken olmasına neden olan derin ve buyurgan bir ses tonuyla.

"Bu... Ben genelde böyle şeyler yapmam," diyorum, sesim fısıltıdan biraz daha fazla.

"Seks mi yaptınız?" diye soruyor bir anlık eğlenceyle.

"Sevmediğim yabancılarla bile, evet," diye çıkışıyorum. Eğer beni korkutmaya çalışıyorsa, o zaman cehenneme kadar yolu var.

"İşte benim alıngan küçük kedicğim." Ellerini kalçalarımın üzerinden kıcıma doğru kaydırıyor ve beni kendine doğru çekiyor, böylece sert aletin karnıma bastırıldığını hissedebiliyorum. "Ama gergin olmanı gerektirecek bir şey yok. Beni ne kadar sertleştirdiğini ve seni ne kadar çok becermek istediğimi zaten biliyorsun."

Tişörtümün kenarına uzanıyor ve üzerimden çıkarmaya başlıyor, ben de ona yardım etmek için kollarımı kaldırıyorum. Şimdi karşısında çıtır çıtır duruyorum. Elleri sırtımda geziniyor, kıcımın hemen üstündeki iğrenç yara izi de dahil olmak üzere derimin her santiminde dolaşıyor. Parmakları yara izine değdiğinde ürperiyorum ve bir daha dokunmuyor.

"Çok güzelsin Kat," diye mırıldanıyor boynumda yumuşak öpücükler gezdirirken. "Her parçanı görmek istiyorum. Seni tatmak istiyorum."

Ben yatağa uzanana kadar beni yatağa doğru itiyor. Güçlü elleri kalçalarımın yukarı kayıyor ve ben tamamen ona maruz kalana kadar onları açıyor. Gözlerindeki bakış kalçalarımı titretiyor ve ben onu durduramadan kafası kalçalarımın arasında, ağzı da klitorisimin üzerinde oluyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldıyorum saçlarını çekiştirerek. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor.

"Hazırım, demek istediğim buydu," diyorum yutkunarak. Tanrım, tam bir aptalım. "Evet, bunu görebiliyorum, ama seni hazır hale getirmek için amını yemiyorum, yavru kedi."

"O zaman neden?"

Kaşları çatılıyor. "Hiç bir erkek sırf zevk için senin amını yemedi mi?"

"Şey, evet, sanırım. Ve bundan keyif aldım."

"Kendisini kastetmiştim, Kat. Gerçi seninki de önemli tabii ama siktir et."

"Özür dilerim. Sürekli bu anları mahvediyormuşum gibi hissediyorum. Belki de kendi odama dönmeliyim?"

Kendini ön kollarına kadar itiyor. "Yüzüm amından birkaç santim uzakta. Çok lezzetli kokuyorsun ve yemin ederim seni şu anda yemezsem patlayabilirim. Bu yüzden meşru bir itirazın yoksa, yaptığım şeyi yapmaya devam edeceğim."

Bu durumun tuhaflığına rağmen ona gülümsüyorum. "Hiçbir itirazım yok."

"Çok şükür," diye homurdanıyor başını eğip dilinin düz kısmını bana bastırmadan önce. Islak yarığımın uzunluğunu yalıyor ve neredeyse gözlerimin kafamın içinde yuvarlanmasına neden oluyor.

"Lanet olası cennet," diye mırıldanıyor klitorisimi sıcak ağzına çekmeden ve dilini hassas et tomurcuğunun üzerinde döndürmeden önce.

"Lanet olsun," diye tıslıyorum ayak parmaklarım kıvrılırken ve kalçalarım titrerken. Bu işte çok iyi. Ne kadar pratik yaptı?

Birdenbire umurumda olmadı. Bir erkeğin tek başına sahip olması gerekenden daha büyük bir ustalıklarla amcığının üzerinde ziyafet çekerken, içimde ısı ve zevk oluşuyor ve kalçalarım doğru yuvarlanıyor.

İki parmağını içime soktuğunda ve yerken beni becermeye başladığında, yepyeni bir zevk alemine giriyorum. Aslında, başka bir varoluş düzlemine sürüklenmiş olabileceğimi düşünüyorum. Yüzüne baktığımda gözümü yakalayıp göz kırpmıyor ve neredeyse kendimden geçiyorum. Bundan zevk aldığı konusunda yalan söylemedi, o da en az benim kadar zevk alıyor.

Başımı yastığa yaslıyorum, sürekli iç konuşmalarımı susturuyorum ve onun sihirli parmaklarına, diline ve şu anda bedenimden çıkardıkları zevke odaklanıyorum. Ve onun adını nefes nefese haykırarak boşaldığımda, durmuyor. Saçını çekip ona artık yettiğini söylediğimde bile.

"Yapmadım," diye homurdanıyor, ben kıvrılırken beni yüzüne yakın tutmak için kollarını kalçalarımın arkasına doluyor. "Bana bir tane daha ver, sonra seni istediğim kadar sert sikebilirim."

Bir zevk dalgası üzerime yuvarlanıyor, ciğerlerimdeki nefesi kesiyor ve beni suskun bırakıyor. Ve ancak bedenimden zihnimi değiştiren bir orgazm daha çıkardığında durdu. Kendini yukarı itiyor ve bir prezervatif takıyor, beni yatağına çivilerken yüzünü boynuma gömüyor. Beni hayal bile edemeyeceğim kadar iyi sikerken tek yapabildiğim bacaklarımla beline, kollarımla boynuna sarılmaktı.

DANTE ve ben yatakta karşılıklı yatıyoruz, az önce yaptıklarımızdan sonra bile garip bir şekilde kişisel hissettiriyor.

"Neden arkadan sevmiyorsun? Acıtıyor mu?" diye sorar.

Evet, ama düşündüğünüz şekilde değil. "Mesele o değil." Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazım kurudu. "Bu... Bazı kötü anılarım var."

Acaba zalimce ya da kaba bir şey mi söyleyecek diye merak ediyorum. "Sırtındaki yara iziyle bir ilgisi var mı?"

Aman Tanrım. Çirkin mi çirkin yara izimi gördü. "Evet." "Garip bir yara izi."

"Biliyorum. Sadece bir kelimeydi," diyorum boğazıma düğümlenen duyguyu bastırmaya çalışarak.

Gözleri kısılıyor ve kendimi çok fazla inceleme altında hissediyorum. "Biri derine bir kelime mi kazıdı?"

"Evet, sonra da kimsenin okuyamaması için kelimeyi oymaya çalıştım. o."

"Kabus görmenizin nedeni de bu mu?"

Yanaklarım utançtan pembeleşirken ona göz kırpıyorum. "Kabuslarımı biliyor musun?"

"Neredeyse her gece uykunda çılgılık attığını duymamak biraz zor, Kat."

"Bunun için üzgünüm," diye fısıldadım. "Üzülme."

Derin bir nefes alıyorum. Bu hayatımda yaptığım en garip konuşma olabilir. Belki de işi kolaylaştıran budur? İkimizin de diğerini herhangi bir konuda daha iyi hissettirmek için bir yatırımı yok.

"Evet, bu yüzden ben de kabuslar görüyorum," diye fısıldıyorum.

"Ama ondan önce. Arkadan götürülmek senin için sorun değil miydi?"

"Evet. Benim favorimdi," diye itiraf ediyorum. "Ama şimdi. Yani, o zamandan beri kimseyle birlikte olmadım ama arkamda birinin olması, beni tutması fikri..." Yine ürperiyorum.

"Yani iki hayatın var, değil mi? Başına her ne geldiyse biri ondan önce, diğeri ondan sonra," diyor ve bu anlayışlı tavrı beni şaşırtıyor.

"Evet, aynen öyle. Saldırıdan önce ve sonra var."

"Hmm," diye mırıldanıyor dalgınca, parmakları sırtımın derisinde gezinirken. Yara izimden kaçınıyor ve bunu bilerek mi yaptığını merak ediyorum, eğer öyleyse, nazik olduğu için mi yoksa ondan öğrendiği için mi? Vücudumdan hiç de tiksiniş gibi görünmüyor. Aslında etkileyici ereksiyonu tam tersini gösteriyor.

"Ne düşünüyorsun?" Cevabından biraz korkarak ona soruyorum. "Yalan söylemeyeceğim, Kat. Kıçın çok güzel ve onu görmek istiyorum. Seni çivilediğimde zıplıyor. Seni sahip olduğum her mobilyanın üzerine yatırıp çılgılık atana kadar sikmeyi düşünerek çok fazla zaman harcıyorum. Peki, benimle bu konu üzerinde çalışmaya açık mısın?"

Bunun üzerinde çalışmak mı istiyor? Sanki bir çiftmişiz gibi mi? O gerçek mi? Beni kaçıran adam sorunlarımın üstesinden gelmeme yardım etmek istiyor. Ama bu düşüncelere rağmen ağızımdan çıkan kelimeler, "Bunu düşüneceğim, tabii ki."

Verdiği yanıt yarı inilti, yarı hırıltı, kollarımın üzerinde tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Kimi kandırıyorum ki? Bu gece bana yaşattığı gibi birkaç orgazm daha yaşarsam Dante Moretti'nin beni istediği gibi domaltmasına izin vereceğim.

OceanofPDF.com

Bölüm 11

OceanofPDF.com

KAT

S duşu kapatarak saçımdaki fazla suyun bir kısmını sıkıyorum ve banyo paspasının üzerine çıkıyorum.

Lanet olsun! Temiz havluları yatağın üzerinde bıraktım, çamaşır sepetini de bu sabah boşaltıldı.

Dante diğer kapıdan içeri girerken soyunma odasına doğru yürüyorum. Ben ayakta dururken gözleri vücudumda geziniyor, pahalı döşemelerinin üzerine damlıyor.

"Özür dilerim. Havluları yatağın üzerinde bırakmışım," diyorum sessizce odanın diğer ucuna geçerken.

Ama yolumdan çekilmiyor. Bana bakmaya devam ediyor, sanki bir sonraki adımda ne yapacağını düşünüyormuş gibi alt dudağını yalıyor.

"Kahretsin Kat, gerçekten de çıplak vücudunda hiçbir gelişme olamayacağını düşünmüştüm," diye homurdanıyor.

Kaşlarımı çattım. "Ha?"

"Ama çıplak ve ıslak.

Siktir!"

"Ah," bana doğru iki adım attığında kızarıyorum ve aniden kollarımdayım ve vücudum onun kine çarpıyor, sadece yarım saat önce giydiği takım elbiseyi ıslatıyor.

"Şimdi seni de ıslatıyorum." Eliyle kıkımın yanaklarından birini sıkarken kıkırdıyorum.

"Daha da ıslanmak ister misin, kedicik?" diye inliyor beni öpmeden önce ve işim bitiyor. Yatağın üzerindeki havlular umurumda değil çünkü tek odaklanabildiğim şey Dante'nin öpücüğü. Bir şeytanın öpücüğü bu kadar iyi hissettirmemeli. Dudaklarımı kandırarak açıyor, vücudumdaki tüm nefesi emerken dili ağzımın her santimini ele geçiriyor.

Öpüşmemizi kesene ve boy aynasının önünde durana kadar beni geriye doğru yürüttüğünü hissetmiyorum bile. Hiçbir şey göremiyorum çünkü sırtı aynaya dönük ve önünü göremeyeceğim kadar büyük.

Başparmağı ile işaret parmağı arasında çenemi kavırıyor ve gözlerimin içine bakabilmek için başımı yukarı kaldırıyor. "Diz çök," diye emrediyor.

Dizlerimin üzerine çöküp kemerine uzanıyorum ama çenemi daha sıkı kavırıyor ve başımı tekrar eğerek pantolonundaki şişkinlik yerine yüzüne bakmamı sağlıyor.

"Bu konuda çok iyi olacağına eminim, ama şu anda istediğim bu değil."

Çenemi bırakıp gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında dudaklarımı yalıyorum. "Kıpırdama," diye emrederek aynadan uzaklaşıyor ve beni aynaya bakarken bırakıyor. Kendi yansımadından kaçınıyorum ve onun yerine arkamda durup nemli kıyafetlerini çıkarırken onu izliyorum. Takım elbisesinin pantolonunu yakındaki sandalyeye fırlatmadan önce cebinden bir prezervatif çıkarıyor. O da çıplak kaldığında arkamda diz çöküyor ve prezervatifi yanındaki yere koyuyor.

Uzuvlarım donuyor ve o yaklaştığında kalp atışlarım hızlanırken nefes alışverişim yoğunlaşıyor.

"Sakin ol, kedicik. Aynada ne yaptığımı izle, tamam mı?"

Vücudum titremeye başlarken "Tamam," diye mırıldanıyorum.

Ama sonra sert göğsü sırtıma geliyor ve beni biraz daha kendine çekiyor. Vücudunun benimkine değmesi rahatlatıyor ama rahatlayamıyorum. O arkamdayken, her an beni aşağı itip sikebilecekken olmaz.

Dudakları kulağımın kabuğunun üzerinde tozlanıyor ve tamamen farklı bir nedenden dolayı ürperiyorum. Ve eli kalçamın kıvrımından geçip uyluklarımın arasına girdiğinde inliyorum. Bedenim korku ve bana verebileceği zevkin beklentisi arasında gidip geliyor.

Parmakları kıvrımlarımın arasından kayarken, "Seni eğmeyeceğim ya da tutmayacağım," diye fısıldıyor ve hassas et tomurcuğunu ovmaya başlıyor. "Ama rahatlamana ihtiyacım var, kedicik. Aynada yaptığım her şeyi görebileceksin."

"Tamam," diye nefes alıyorum güçlü parmaklarının kalçalarımın arasına dalmasını izlerken.

Sonra serbest eli göğsümün üzerinde kayıyor ve güçlü avucunun içinde bir tanesini yoğurarak ıslaklığın içimde birikmesine neden oluyor.

Dişleri boynumdaki hassas deriyi sıyrıyor ve nemli tenimdeki sıcak nefesi tüm vücudumda tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Spread a

Benim için biraz daha geniş," diye emrediyor.

Bacaklarımı açacak şekilde dizlerimi oynatıyorum ve iki parmağını içime daldırmadan önce tüm eli kalçalarımın arasından kayıyor. Ona karşı geriye yaslanıyorum, zevk vücudumda yuvarlanırken adını yumuşakça inliyorum.

"O kadar ıslaksın ki daha sana dokunmadım bile," diye inliyor. "Böyle çok iyi hissedeceksin."

Parmaklarını daha derine batırıyor ve ben de kalçalarımı indirip ona sürtünüyorum. "Bu inanılmaz hissettiriyor," diye inliyorum bana ihtiyacım olanı verirken, elinin topuğuyla klitorisime sürtünüyor.

"Beni çok sıkı sıkıyorsun. Benim için boşalacaksın ve ben de seni böyle becereceğim, değil mi?"

"Evet," diye nefes alıyorum, zevk dalgaları içimde yuvarlanıp kalçalarımı titretirken.

Parmak uçları G noktama bastırırken, "İşte benim güzel kediciğim," diye yatıştırıyor. "Benim için bırak."

Bırakmak mı? Hayatım buna bağlı olsa bile dayanamazdım. Orgazmım bedenimi paramparça ederken, vücudumun her hücresinde tutuşan minik yıldız patlamaları gibi milyonlarca küçük zevk ve rahatlama patlamasıyla uzuvlarımı parçalarken onun adını haykırıyorum.

"Benim için geldiğinde çok ateşli görünüyorsun," diye homurdanıyor ve aynada gözleriyle karşılaştığımda, gözlerindeki ateş tenimi yakıyor.

Parmaklarını içimden çıkarıyor, prezervatifi açıp takmadan önce emerek temizliyor. Sonra kalçamı tutuyor ve diğer eliyle hâlâ göğüslerimi sıkıp meme uçlarımla oynarken, sikinin ucunu girişime doğru iterken beni sıkıca kavırıyor.

"Dante, lütfen," beni alması için ona yalvarıyorum. Çünkü zaten verdiği şey yeterli değil. O sadece közü körükledi ama benim ateşe ihtiyacım var. Ve biliyorum ki onun kocaman siki tarafından doldurulmanın vereceği enfes rahatlama, bunu sağlayacak tek şey.

"Seni yakaladım, Kat," diye fısıldıyor tenime karşı ve sonra kalçasını bir hamlede içime sokuyor. Beni o kadar tamamen dolduruyor ki nefes nefese kalıyorum. İçime tekrar girerken, onun tarafından bu kadar gerilmenin acısı ve zevki kontrol için savaşıyor.

"Lanet olsun..." Her iki kolunu da etrafıma sararken inliyorum, beni sıkıca sararken ve beni sertçe sikerken beni içlerine hapsediyor.

"Böyle sıkı olacağını biliyordum, ama Tanrım, kahretsin, Kat," diye homurdanıyor.

Başka bir orgazm yavaş, dalgalı dalgalar halinde beni yıkamaya başladığında inliyorum.

"Seni masamın üzerine yatırıp sikmek için sabırsızlanıyorum. Bana izin vereceğini söyle," diyor burnunu enseme gezdirirken ve saçlarımı yüzüyle iterek yolumdan çekerken.

"Yesss."

"Aferin küçük kedicik," diye homurdanıyor daha sert bir şekilde sürerken, ben kollarında parçalanırken beni göğsüne bastırıyor.

Sonra dişlerini boynuma gömüyor, sertçe emiyor, kalçalarını sallıyor ve kendi boşalımını buluyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 12

OceanofPDF.com

DAnTE

Maximo cep telefonuna gelen mesajı okurken kaşlarını çatıyor.

"Bir sorun mu var?" Ona sordum.

"Geçen gece Mitch'i vuran adam mı?" "Öyle mi?"

"Yaklaşık yarım saat önce öldü."

"Kahretsin," diye iç geçiriyorum, bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. O adam üç gece önceki olayda nefes alan son kişiydi. Eski bir arkadaşımızın kız arkadaşının doğum günü için verdiği yemektek ve üç adam birden ortaya çıkıp ateş etmeye başladı. Orada çok sayıda aile vardı, kimse hedefin kim olduğunu bilmiyordu ve olaya karışan üç adam kalıcı bir zarar vermeden etkisiz hale getirildi. Ama en iyi başrol oyuncumuz gitti ve öldü.

Daha da kötüsü, babam da oradaydı ve Kat olayından sonra ihtiyacım olan son şey onun bunun arkasında kimin olduğunu öğrenmek için ensemde soluması. Şu anda uğraşmam gereken daha büyük sorunlarım var.

"Ölen çocuk İtalyan'dı, değil mi?" Maximo

başını sallar.

"O zaman bu bir güç gaspı olmalı. Birileri bir şeyler biliyor olmalı,

Max." "Bu şehrin altını üstüne getirdim, D. Carmine'in bile izini sürdüm. Santangelo."

Bu isim geçmişten gelen bir patlama. "Siktir, Max. Hâlâ nefes aldığını bile bilmiyordum."

"Yaşıyor ve zar zor tekmeliyor, ama evet, hala buralarda." "Ve onu görmeye gittiniz, neden?"

"Taş üstünde taş bırakmayın, demiştiniz."

"Ve siz de onun kin besleyebileceğini düşündünüz ve harekete geçmesi altı yıl mı sürdü?"

"Kim bilir? Damadını ve torunlarını yok ettiniz." Gülüyor.

"Evet, ama onlardan bizden daha çok nefret ediyordu." Maximo başıyla onaylıyor.

Carmine, eski nişanlım Nicole'un anne tarafından büyükbabasıydı. Damadından, bu şeytani herifin ne kadar sapık ve sapkın bir pisliğin içinde olduğunu ve çocuklarını da bu pisliğin içine sürüklediğini öğrenmeden önce bile nefret ediyordu. Jimmy Santangelo'ya işkence ettikten ve oğlunun kafasına bir kurşun sıktıktan sonra Carmine elimi sıktı.

"Eğer en iyi ipucumuz oysa, oraya gidip daha fazlasını bulmalıyız," diyorum.

"Bu işi bana bırak," diyor, kendini ayağa kaldırarak. "Senin yeterince işin var."

"Bu lanet masaya bağlı olmamayı özlüyorum, anlıyor musun?" İç çekiyorum, düşüncelerim ağabeyime kayıyor.

"Lorenzo'nun ne zaman döneceği hakkında bir fikrin var mı?" "Hayır. Hiç yok," diye itiraf ediyorum.

Ofisimin kapısının çalınmasıyla bölünüyoruz. Maximo çıkarken kapıyı açıyor ve Kat'in beyaz bir sundress ve onun kadar eski gibi görünen mavi bir hırka giymiş olarak kapıda durduğunu görüyor, ama lanet olsun, yemek için yeterince iyi görünüyor.

Maximo, Kat'e hızlıca bir selam verip çalışma odamdan ayrılmadan önce, "Sizi bilgilendirmeye devam edeceğim, *compagno*," diyor.

"Her şey yolunda mı?" Hırkasının koluyla oynayarak odaya girdiğinde ona soruyorum.

"Acaba doktorun ofisi için bazı tıbbi malzemeler sipariş edebilir miyim? Bir envanter yaptım ve birkaç şeyiniz azalmış ve bazı ilaçların tarihi geçmiş?"

"Burası artık senin ofisin, kedicik," diye hatırlatıyorum ona. "Ve evet, ne istersen sipariş edebilirsin."

"Teşekkür ederim. Çok fazla harcamayacağım. Yine de bir bilgisayar kullanmam gerekecek." "Sanırım bir yerlerde eski bir dizüstü bilgisayarım var. Senin için çıkarayım."

Dış dünyayla temas kurma düşüncesiyle gözleri parlıyor ama sanırım artık burada olduğuna göre yapabileceği pek bir şey yok. Ona söylemiş olsa bile

Bu ev bir kale gibi. Ve polisi arayacak kadar aptal değil.

"Bunu kuzenine e-posta göndermek için de kullanabilirsin," diye öneriyorum ve yüzünde beliren gülümseme, zaten oturuyor olmasaydım beni k   üstü yere serecekti.

"Bu da çok iyi olurdu. Teşekkür ederim."

"Teknisyen arkadaşlarımdan biri her gece bakacak. Eğer aptalca bir şey denersen..."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum."

"Sen de kendine yeni kıyafetler sipariş etmelisin," diye öneriyorum gözlerim kıyafetinin üzerinde gezinirken.

"Sorun değil. Bunun eski olduğunu biliyorum ama annemindi ve onu seviyorum." H rkasını  eki tiriyor. "Ve hesabımda para yok."

Ona kaşlarını  atıyorum. "Kendi paranı harcamanı önermiyorum."

"Zaten sana borçluyum," diye cevap veriyor ve ses tonundaki ani soğukluğu fark etmiyorum.

"O zaman bunu bir hediye olarak kabul edin."

Yutkunurken boğazı kalınla ıyor. "Sahip olduğum şeyle iyiyim."

Tavırları beni neden sertle tiriyor bilmiyorum ama son zamanlarda onu her g rd ğ imde durduğu yerde sikmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Buraya gel."

 taat etmeden önce birkaç saniye bana bakıyor ve masama doğru yürüyüp karşı tarafta duruyor. Sandalyemi biraz geriye itiyorum. "Hayır, buraya," diyorum, az önce yarattığım k  k alana bakarak.

Bana cehenneme gitmemi söylemekle boğu uyor ama aramızdaki bu çekime karşı koymakta da çaresiz. Son    geceyi yatağımda geçirdi ve neredeyse hiç uyumadık çünkü lanet olası ellerimi ondan uzak tutamıyorum.

Benden nefret ediyormuş gibi davranmaya devam etmek için usulca i  geçiriyor ve etrafımda dola ıp tam karşımda duruyor. Bana bakarken arkasına yaslanıp k cını masaya dayıyor. Boy farkımız nedeniyle yüz yüze geliyoruz ve gözlerinin koyu mavi kürelerine bakarken dudaklarımı yalıyorum. Sandalyemi hafifçe öne doğru yuvarlıyorum, kalçalarını aralarına girecek şekilde açıyorum.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor ba ını eğerek.

"Benim için yapabileceğin çok şey var Kat, ama şu anda..." Kalçalarını tutuyorum ve

alt dudağımı ısırıyorum. Ona karşı ağırdan almaya çalışıyorum. Belli ki

onu yaralar ve kâbuslarla baş başa bırakan bazı boktan şeyler yaşadı, ama kendimi tutmak giderek zorlaşıyor.

"Şimdi, ne?" diye fısıldıyor. "Arkanı dön."

Parmakları masamın kenarını kavırıyor. "Yapabileceğimden emin değilim. Henüz değil." "Rahatsız olduğun bir şey yaptım mı?"

"Hayır."

"Arkanı dön." Sikim onun içinde olmak için zonklasa bile sesimi alçak ve sakin tutmaya çalışıyorum.

Bir an tereddüt ediyor, ama kalçalarından tutuşumu gevşetiyorum ve masama bakana kadar dönüyor. Elbisesinin altından uzanarak parmaklarımı külotunun bel bandına geçiriyorum ve yavaşça bacaklarından aşağı sıyrıyorum. Ayaklarının üzerinden çekip çıkarırken titriyor. Elbisesinin kenarına ulaşana kadar ellerimi bacaklarının arkasına doğru kaydırıyorum, kalçalarının etrafında bükülene ve çıplak kıcı yüzümden birkaç santim uzakta olana kadar yukarı itiyorum.

"Ellerini masanın üzerine koy," diyorum dizimi kalçalarının arasına kaydırıp onu dürtüyorum, böylece onu benim için biraz daha geniş açabiliyorum.

Öne doğru eğiliyor, avuçlarını masamın üzerine koyarken nefesi ağırlaşıyor ve vücudu titriyor. "Çok lezzetlisin Kat," diye homurdanıyorum ellerimi mükemmel kıcının üzerinde gezdirirken. Yara izi şimdilik görünmüyor, ancak onu çok yakında çıplak bırakmaya niyetliyim.

"Dante," diye nefes alıyor ve sesindeki titremeyi duyuyorum.

"Hazır olana kadar s e n i masamın üzerine yatırmayacağım, kedicik. Rahatla."

Başını sallıyor ama hâlâ titriyor ve ben bir an sonra bir parmağımı amına sokana kadar durmuyor. Dar amına yavaşça girip çıkarken usulca inliyor. Islaklığı parmaklarımın üzerinde kayganlaştığında ve sesi çalışma odamı doldurduğunda, ikinci bir parmak ekleyip daha derine ve daha sert bastırıyorum.

"Lanet olsun," diye inliyor, kalçalarını elime doğru geri sallıyor. Boştaki elimi ön tarafına doğru uzatarak klitorisini ovuyorum ve parmaklarımla onu hızlı bir doruğa çıkarıyorum, bu da bacaklarının tamamen farklı bir nedenle titremesine neden oluyor. Parmaklarımı onun tatlı amcığından çektiğimde, üzerlerindeki kremanın kalın kaplaması sikimin neredeyse fermuarımı patlatmasına neden oluyor.

Ayağa kalkarak, o hala kafası güzelken pantolonumdan kurtulmak için hızlıca çalışıyorum. Sonra hırkasını çıkarıp güneş elbisesini başından yukarı doğru çekiyorum. Bana yardım etmek için kollarını kaldırdı.

kıyafetlerinden kurtulmak için. Bileğimin bir hareketiyle sütyenini çözüyorum ve sütyen omuzlarından düşerek inanılmaz göğüslerinin serbest kalmasını sağlıyor. Kendimi sırtına doğru bastırırken onları avuçlarımın içinde sıkıyorum. Sikim kıcının dikişine doğru seğiriyor ve onun için neredeyse vahşileşiyorum.

Ağzımı kulağına bastırıyorum. "Sanırım hazırsın, kedicik."

Yutkunurken boğazı kalınlaşıyor. "Bilmiyorum."

Masamın çekmecesinden bir prezervatif alıp dişlerimle yırtarak açıyorum. "Seni tutmayacağım, tamam mı?" Elimini kürek kemiklerinin arasına bastırıp onu nazikçe masamın üzerine iterken ona güvence veriyorum. Prezervatifi hızla takıyorum ve ancak yanağını tahtaya bastırdığında kalçalarını kavıyorum. "Ellerimi hep burada tutacağım. İhtiyacın olursa tekrar ayağa kalkabileceksin."

"Tamam."

"Aferin kızıma," diye yatıştırıyorum sikimin tepesini ıslaklığının içine sokarken ve amcığı etrafımı sıkarken kasları geriliyor. Taşaklarımı onun içine sokmaktan kendimi alıkoymak beni neredeyse öldürüyor, çünkü daha önce hiç kimseyi bu kadını burada becermek istediğim kadar sert ve çok becermek istememiştim. Bir elimi kalçasına ve sırtının alt kısmına sürüyorum, parmaklarımı çok nefret ettiği ama onun bir parçası olan yara izinin üzerinde gezdiriyorum.

"Rahatla, Kat. Bırak içine gireyim, *tesoro*."

Üzerine eğilip kürek kemiklerinin üzerinde öpücükler bırakıyorum, vücudumu onunkine bastırmamaya dikkat ediyorum, böylece benden bir ağırlık hissetmiyor. Yumuşak bir inilti çıkarıyor ve kasları, içinde daha derine kaymam için yeterince gevşiyor.

Aminin derinliklerindeki o tatlı noktaya vurduğumda "Oh kahretsin," diye iniliyor ve sonra tüm vücudu gevşeyerek masaya yaslanıyor ve onu neredeyse istediğim kadar sert becermeme izin veriyor.

"Masamın üzerine eğilmiş nefis görünüyorsun," diye homurdanıyorum içine dalarken. "Ve dar amcığın benim sikim tarafından gerilirken harika görünüyor."

"Daha sert istiyorum," diye pantolonunu indiriyor ve neredeyse içine boşalıyorum.

"Emin misin?" İçine girmeye hazırlanırken parmak uçlarım kalçalarına saplanıyor. "Evet, lütfen Dante," diye miyavlıyor vahşi küçük kedi yavrum gibi.

Ve ben de ona tam olarak ihtiyacı olanı veriyorum, masamda kıvrana, adımın inleyene ve taşaklarım karnıma doğru çekilene kadar sıkı amcığıyla sikimi sıkana kadar ona daha derin ve daha sert giriyorum.

"Bana yardım et, kedicik," diye homurdanıyorum, kendimi onun içine boşaltmadan önce ne kadar iyi hissettiğinden başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. "Klitorisini benim için ovala."

Ben onu arkadan çivilemeye çalışırken o kendine dokunurken eli masayla arasında kayboluyor. Bunu ona yapmama izin verecek kadar bana güvenmesi neredeyse ciğerlerimdeki nefesi alıyor.

"Siktir, Dante," diye yüksek sesle inliyor, sert bir şekilde boşalırken amcığı sikimin etrafında dalgalanıyor ve beni de kendisiyle birlikte uçurumun kenarına getiriyor.

Tekrar üzerine eğilip dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Çok iyiydin Kat. Çok iyiydin."

Bir damla gözyaşı yanağından süzülerek koyu renkli tahtaya düşüyor. Kollarımı ona doluyorum, sikimi içinden çıkarırken onu yukarı çekiyorum ve o kucağımdayken sandalyeme oturuyorum.

"İyi misin?" Saçlarını yüzünden geriye doğru tarayarak ona soruyorum.

"Evet," diye fısıldıyor, yanağından bir damla gözyaşı daha siliyor. "Bu sadece biraz yoğundu."

"Öyleydi."

"Beni zorladığın için teşekkür ederim," diyor yumuşak bir gülümsemeyle, eğer bir gülümsemem olsaydı kalbimi eritirdi.

"Benim için zevk, kedicik."

Bölüm 13

OceanofPDF.com

DAnTE

W Yatak odasına girdiğimde onu yatağında uzanmış kitap okurken görünce gülümsüyorum, çünkü geçirdiğim günden sonra ona ihtiyacım var.

"Hey," diyor gülümseyerek kitabını masanın üzerine koyarken Komodin. Onun benim yatağında olması ve benim de onun her akşam benden önce burada olmasından keyif almam şeklindeki bu rutine bu kadar kolay alışmış olmamız çok garip.

Yanına oturuyorum ve iç
çekiyorum. "Zor bir gün
müydü?" diye soruyor.

"Sayılır."

"Seni rahatlatabilecek bir fikrim var," diyor sinsi bir sırıtışla.

"Kesinlikle beni rahatlatacak birkaç şeyin var kedicik, ama aklında ne var?"

"Uzan," diye fısıldıyor yorganın altından çıkarken.

İstedikini yapıyorum, kollarımı başımın arkasında birleştirip yatağa uzanıyorum ve onun bana sarılmasını izliyorum. Yine benim tişörtümü ve o şirin kalpli külotu giyiyor ve umarım planladığı şey benim sikimin onun içinde olmasıyla ilgilidir.

Ellerini göğsümde gezdiriyor ve kemerime kadar iniyor, deriyi çekiştiriyor ve becerikli parmaklarıyla çözüyor. Bunun nereye gittiğini kesinlikle seviyorum. Fermuarımı indiriyor ve sonra ince parmakları boksörümün içine uzanıyor ve onları sert horozumun etrafına sarıyor.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. Genelde bu kadar açık sözlü değildir.

"Yeni regl oldum, o yüzden belki bir değişiklik olur diye düşündüm." diyor omuz silkerek. "Gerçi bunu bir süredir yapmıyorum, o yüzden umarım hala ne yapacağımı biliyorumdur."

yapmak için."

O güzel dudaklarını sardığı diğer erkekleri düşünmek istemiyorum ama o yirmi dokuz yaşında ve onu tamamen değiştirmiş gibi görünen saldırıdan önce bir hayatı olmadığını düşünecek kadar saf değilim.

"Eğer sikimi yalamayı düşünüyorsan, benden hiçbir itiraz almayacaksın," diyorum ona, gerçi regl döneminin bununla ne ilgisi olduğundan emin değilim. Yine de onu beceriyorum.

Ağzı kasıklarına birkaç santim kalana kadar yatağı karıştırmadan önce gergin bir şekilde dudağını yalıyor. Dilini uzatarak tepemdeki prekumu yalıyor ve çıkardığı yumuşak, küçük inleme sesi çok seksi. Bir eliyle shaftımın tabanını tutuyor. Sonra dilinin düz kısmını alt tarafa bastırıyor ve tepenin üzerinde tekrar döndürmeden önce beni kökten uca yalıyor ve taşaklarımda sıcak zevk perçemlerinin yanmasına neden oluyor.

Beni ağzının derinliklerine çekerken parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum.

"Bu konuda çok iyisin Kat," diye homurdanıyorum, taşaklarım şimdiden karnıma doğru çekilirken. Boştaki eliyle onları kavırıyor ve gözlerimi döndüren bir basınçla sıkıyor. "Çok iyisin amına koyayım."

Kalçalarımı sallayıp boğazının derinliklerine doğru kaydıkça burnundan nefes alarak sikimin etrafında mırıldanıyor. Gözleri sulanıyor ama bana hiç direnmiyor ve öğürmüyor. Kahretsin, o çok mükemmel.

"Beni yakında boşaltacaksın," diye homurdanıyorum. "Yani, bu durman ve beni elinle bitirmen için bir şans."

Bana bakıyor, daha sert emerken uzun koyu kirpikleri çukurlaşan yanaklarına çarpıyor. Başparmağımla bir damla gözyaşını sildim. Durmak için fırsatı vardı ve şimdi ben de varım. Başının arkasını avuçlayarak onu biraz daha içime almaya zorluyorum.

"Boğazına boşalacağım ve sen de hepsini yutacaksın. Son damlasına kadar."

"Mmm," diye mırıldanıyor, dilini tenimin üzerinde gezdiriyor ve taşaklarımı nazikçe çekiştiriyor. Benden emdiği orgazmın gücüyle tüm vücudum titrerken bir nefes çekiyorum. Tüm döllerimi yuttuğunda bana bakıyor, şeker kadar tatlı ve günah kadar hınzır. Dudaklarını yalıyor ve bana sırtıyor.

"Benim sıram, kedicik," diyorum, onu sırt üstü çevirerek. "Dante," diye ciyaklıyor.

"Yapamazsın."

"Yapabilirim," diye homurdanıyorum ve o daha fazla itiraz edemedi tişörtünü başından yukarı çekiyorum. Sonra ağzım boynunda. Mükemmel göğüslerine ulaşana kadar köprücük kemiğinin üzerinde geziniyorum. Birini elimle sıkarken diğer meme ucunu ağzıma alıyorum ve o inleyip amını kalçama sürtünceye kadar emiyorum.

"Ağzın yasadışı olmalı," diye inliyor.

Tüm vücudunda geziniyor, teninin ulaşabildiğim her santimini öpüyor, ısıtıyor ve emiyorum. Amını avuçlayarak, ben geri kalanının tadına bakarken kendini elime sürmesine izin veriyorum.

"Dante," diye nefes alıyor.

Sikim tekrar sertleştiğinde ve amına gömülmek için yanıp tutuştuğumda, ellerimi külotuna sokup bacaklarından aşağı çekiyorum.

"Regl dönemimdeyim," diye hatırlatıyor, sanki onu daha önce duymamışım ve umurumdaymış gibi.

Parmağımı kalçalarının arasındaki ipin etrafına doluyorum ve tamponunu çıkararak yüksek sesle nefes almasını sağlıyorum.

O dehşet içinde bana bakmaya devam ederken ben kana bulanmış tamponu komodinin üzerine koyuyorum. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Gerçekten biraz kanın seni becermemi engelleyeceğini mi düşünüyorsun Kat?"

"Ben, ben," diye kekeliyor, hâlâ şokta.

Dizimle kalçalarını dürtüyorum. "Adet döneminde hamile kalamazsın, değil mi?"

"Bu pek olası değil," diye fısıldıyor ve en azından şimdi, onu regl döneminde sikmemi değil, onu prezervatifsiz sikmek üzere olduğum gerçeğini düşünüyor. "Ama prezervatif kullanmanın tek nedeni bu değil, Dante."

"Daha önce hiçbir kadını bir kadın olmadan becermedim." "Hiç mi?" Gözlerini bana dikti.

"Kadınlar nadiren yatağında bir geceden fazla kalır. Hiç ihtiyaç hissetmedim."

Bana kaşlarını çatı. "Temiz olduğumu nereden biliyorsun?"

"Sen bir hemşiresin. Birkaç yıl önce sana bir şey oldu ve sonrasında kendini kontrol ettirdiğine dair hayatım üzerine bahse girerim."

Yutkunurken boğazı kalınlaşıyor.

"Ve o zamandan beri kimse olmadı, değil mi?" "Ben temizim," diye fısıldıyor.

Kendimi onun üzerinde tutuyorum, sikim girişini dürtüyor ve ön kollarım başının iki yanında. "O zaman aramızda hiçbir şey olmadan seni hissetmeme izin ver, Kat. Sadece bu gece için?"

Onun içinde olmak için çaresizim ve sonunda evet dediğinde, kabzasına kadar batıyorum. Etrafımda sıkarken, sıcak, ıslak amının içinde derin toplar. O kadar iyi hissettiriyor ki. Islak sıcaklığı beni kaydırıyor ve dişlerimi sıkıyorum çünkü bu şekilde daha da sıkı hissediyor, lastik kullanmak zorunda olduğumdan çok daha iyi. Duvarlarının dalgalanması ve çıplak sikimin etrafında kenetlenmesi, beyaz sıcak zevkin içimde yanmasına neden oluyor. İçine girip çıkarken ipeksi pürüzsüzlükteki suları her santimimi kaplıyor.

"Seni çıplak sikerken inanılmaz hissediyorsun, kedicik," diye kulağına homurdanıyorum. "Amin o kadar ıslak ki, gerçek dışı." Dışarı kayıyorum ve ona daha da sert çarpıyorum ve yüksek sesle inliyor. "Senin için de daha iyi hissettirdiğini söyle."

"Öyle," diye soluk soluğa kalıyor. "Çok daha iyi. Ama kan, Dante. Her tarafına bulaşacak."

Çekiyorum ve tekrar içine giriyorum. "Seni becermeme izin verdiğin sürece ikimizi ve bu lanet yatağı seve seve senin kanına boyarım. Seni bir daha prezervatif kullanarak nasıl becereceğim hakkında hiçbir fikrim yok."

"Dante," diye inliyor kollarını bana sararken. Dudaklarımı onunkilerin üzerine kapatıyorum ve ağzı o kadar kolay açılıyor ki onu yatağıma çivilediğim sırada dilimle sikebiliyorum. Ve bir süre sonra yüksek sesle boşalmasını sağladığımda, çarşafLARımın ya da sikimin kanamasını umursamadığından eminim.

"Duş almaya ne dersin?" İkimizin de işi bittiğinde ve o güzel mavi gözleriyle bana baktığında teklif ediyorum.

"Bence bu iyi bir fikir olabilir," diye gülümseyerek yanıtlıyor.

Bölüm 14

OceanofPDF.com

KAT

I Dante'yle ilk seksimizin üzerinden üç hafta geçti ve o zamandan beri hiç durmadık. Bana verdiği ofisi düzenlemekle meşgul olmaya çalışıyorum ama çok az hastam var. Bu civarda takılıyorum Evde kitap okuyor ya da televizyon izliyor ve onun bana biraz ilgi göstermesini bekliyordum. Bunun kulağa ne kadar acınası geldiğinin farkındayım ve altı hafta önce bu eve giren ben olsaydım beni bir akıl hastanesine götürürlerdi. Ama o ben orgazm, ateşli seks ve Dante Moretti'nin ağzıyla sarhoş olmamıştım.

Dün beni koridorda durdurdu, bir eli boğazımda, diğeri kıkımda beni duvara yasladı ve sadece öptü. On dakikadan fazla bir süre boyunca beni sadece öptü ve bu hayatım boyunca yaşadığım en ateşli şeydi. Maximo sözümüzü kesmeseydi ne zaman dururdu bilmiyorum.

Dudaklarım şişmişti ve sakalından dolayı tenim kızarmış ve hassaslaşmıştı ama bunu bütün gün yapmasına izin verebilirdim. Çünkü o bir tanrı gibi seven bir şeytan olsa da, öpücükleri cehennem ateşiydi.

Beni birkaç dakika önce ofisine çağırdı, bu da genellikle masasında, köşedeki kanepede ya da kapıya karşı seks anlamına geliyordu. Ama bugün değil. Omurgamı geliştireceğim ve hormonlarım tarafından yönlendirilmek yerine annemin yetiştirdiği kız gibi davranacağım.

Dante kaşlarını çatmış dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyor. Odaya girdiğimde başıyla onaylamak dışında beni görmezden geldi.

Pislik.

Boynunu döndürüyor ve çenesini gıcırdatırken kalın damarlar nabız gibi atıyor. Ondan sadece birkaç santim uzakta dururken kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyor. Eğer ben

Elimi uzattığımda parmak uçlarımı kalın pazularının üzerinde ve sert göğsünde gezdirebiliyor, gömleğinin yumuşak ve zengin kumaşının altında kaslarının esnediğini hissedebiliyordum.

Allah kahretsin. Kes şunu, Kat.

Başını kaldırıp ateşli bakışlarını üzerimde gezdiriyor ve işim bitiyor. Kararlılığım ve direncim, sıcakta iyi bir suya ihtiyaç duyan bir çiçek gibi soluyor. Neyim var benim böyle?

O kadar hızlı ayağa kalkıyor ki nefesim kesiliyor, ama tekrar nefesimi verecek zamanım yok çünkü ağzı benimkinin üzerinde, kocaman kolları belime dolanmış, beni öyle bir ateşle öpüyor ki tenim sıcaktan yanıyor. Güçlü ellerinden biri sırtımda geziniyor, parmak uçları elbisemin kumaşını kavrayarak başıma ulaşıyor ve başımın arkasını avuçluyor. Saçlarımdan bir tutam alıp kökünden çekiştiriyor ve başımı istediği açıya getirerek beni masasına doğru iterken ağzıma sahip oluyor.

"Siktir, Kat," diye inliyor öpüşmemize bir an ara verip burnunu yanağımda ve boynumda gezdirirken. "Neden her zaman bu kadar güzel kokuyorsun?"

Saçlarına uzanıyorum, masasının kenarına oturup kalçalarımı açarak bana baskı yapmasına izin verirken parmaklarımı kalın koyu renk buklelerine doluyorum. O da bundan sonuna kadar faydalaniyor, sert aletini amıma sürüyor ve beni utanmaz bir ihtiyaçla inletiyor.

Ben ne zaman bu insana dönüştüm? Bana sunacağı herhangi bir şefkat ve temas kırıntısı için çaresizim.

Ağzını tekrar benimkine bastırırken, belimdeki eli kalçamın ve dış uyluğumun üzerinden kayarak elbisemi daha da yukarı itiyor ve benden istediği her şeyi almak için kendine erişim sağlıyor. Eli kumaşın altından yumuşak tenime kayarken dokunuşu sıcak, ta ki kık yanaklarımdan birini kavrayıp güçlü eliyle yoğurana ve bedenlerimizi birbirine daha da yaklaştırmak için kaldıraç olarak kullanana kadar.

"Dante," diye inliyorum ağzına, uzaklaşıp biraz hava almaya çalışıyorum, ama bana izin vermiyor ve ona yapışıp kalıyorum.

Ondan kaçış yok. Onunla savaşmak yok. İstedğimden değil. O benim için ne kadar çaresiz görünüyorsa ben de onun için o kadar çaresizim. Kalçalarımı ona karşı sallarken, kalın sikinin külotumun içinden klitorisime sürünmesinden gelen sürünmeyi kovalarken, kalçalarımın arasında kaygan, ıslak ısı yanıyor.

"Öyle mi?" diye homurdanıyor. "Bana ne istediğini söyle, kedicik."

Yavru kedi. Hakaret olarak başlayan bir kelime, bir şekilde beni emirlere boyun eğen biri haline getirdi. Ona daha da yaslanıyorum, bedenim onunkinin sertliği karşısında sıcak bir balmumu gibi eriyor.

"Seni istiyorum," diye mırıldanıyorum. Dili tekrar ağzımın içine girmeden önce gülümsüyor ve öpüşmemizi derinleştiriyor, bir ateşin oksijeni tüketmesi gibi beni tüketiyor. Elini kalçalarımın arasına kaydırıyor, parmak uçlarını külotumun kasıklarındaki nemli kumaş parçasının üzerinde gezdiriyor ve göğsümün derinliklerinden bir inilti çıkarıyor. Saçlarını çekiyorum ve bir elimi sırtından aşağı kaydırıyorum, onu kendime yaklaştırmak için mücadele ederken tırnaklarım gömleğinin üzerinde geziniyor. Onu istediğim, ona ihtiyacım olan yere getirmek için.

Yanıt olarak hırlıyor - gerçekten hırlıyor. Göğsünden başlayıp boğazına doğru yükselen hayvani bir ses, beni ürpertiyor. Külotumu kenara çekip işaret ve orta parmağının ucunu sırlıslıkla kırımlarımda gezdiriyor.

Tekrar inliyorum. Utanmaz, muhtaç ve daha fazlası için çaresiz bir şekilde bir bacağımı beline doluyor ve onu kendime çekiyorum, kalçalarımı oynatarak parmaklarının daha aşağıya ve daha derine kaymasını umuyorum. Onu içimde istiyorum. Bedenim, sadece onun ulaşmayı bildiği yerlere dokunması için çılgık atıyor. Ondandır tam olarak ne istediğimi bildiğinden, iki kalın parmağını içime kaydırıyor ve vücudumda zevk ve ısı dalgalanırken amım onun etrafında sıkılıyor. Dudaklarımı onunkilerden ayırarak başımı geriye atıyorum ve çalışma odasından geçen herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle adını inliyorum ama umurumda değil. Dokunuşu beni zar zor tanıdığım birine dönüştürüyor.

"Yavru kedimin mırıltısını duymaya bayılıyorum," diyor karanlık bir kahkahayla, sanki vücudumu sonsuza dek tanıyormuş gibi beni parmaklamaya başlarken içimde yuvarlanıyor.

"Sen... hissediyorsun..." O daha derine iterken, avucunun topuğu klitorisime sürtünürken iç duvarlarıma masaj yaparken, orgazmım bir kreşendoya dönüşmeye başlayana kadar tek yapabildiğim bu iki kelime. Yüzünü boynuma gömüp dişlerini hassas tenimin üzerinde gezdirirken içimde dalgalanan zevk dalgaları oluşmaya başlıyor.

"Amının benim için ne kadar ıslak olduğunu duyuyor musun?" diye soruyor boynumu emmeye başlamadan önce, parmaklarını sonuna kadar çekip vurgulamak için tekrar içeri sokmadan önce. Gömleğini çekiştirirken amımdan gelen kaygan sesler kulaklarıma hücum eden kan tarafından neredeyse bastırılıyor. Kendini tutuyor. Çok yakın ama sinir bozucu derecede uzak olan o heyecanı benden esirgiliyor.

"Lütfen, Dante," diye yalvarıyorum ona, artık mantıklı düşünme yetimi kaybetmiş bir halde. Kemerini ve pantolonunu açmak için çabalıyorum.

"Burada hiç prezervatifim yok," diye inliyor kulağıma.

Pantolonunun içine uzanıp kalın, sert sikini avucumun içinde sıkarken, "Sorun değil, sadece çek," diye törpüledim.

"Siktir," diye tıslıyor. "Emin misin?"

Hayır. Ama benim ahlaksız fahişe amım kazandı. "Evet. Lütfen," diye yalvarıyorum.

Sonra parmakları kayboluyor ve saçlarımdaki tutuşunu bırakıyor, dokunuşunun kaybıyla başım dönüyor. Ta ki kalçalarımın arasına uzanıp külotumu ortadan yırtarak kasıksız hale getirene kadar.

Ona göz kırpıyorum.

"Lanet olası yoluma çıkıyorlardı," diye hırlıyor kollarını bana dolamadan ve içime girmeden önce.

"Ohhh," diye inliyorum, kollarımı boynuna doluyorum ki tutunacak sağlam bir şeyim olsun çünkü ruhumun bedenimi terk etmek üzere olduğundan oldukça eminim.

"Kahretsin, böyle çok iyi hissediyorsun," diyor dudakları kulağımın üzerinde gezinirken. "Çok iyi."

Beni hafifçe geriye iterken bacaklarımı beline doluyorum, açısını ayarlayarak daha da derine inmesini sağlıyorum.

Birkaç saniye sonra kapı çalındığında, yanaklarım utançtan yanarken yüzümü boynunun kıvrımına gömüyorum.

İtalyanca bir şeyler bağılıyor - yüksek sesle ve öfkeyle - ve kelimeleri anlamasam da anlamlarını takdir ediyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyorum.

"Ben senin lanet olası Tanrınım, kedicik," diye kulağıma hırlıyor beni masasının üzerinde korkutmaya devam ederken.

Son on dakikadır benimle alay eden orgazm şimdi çok tehlikeli bir şekilde yakın. Umarım az önce kapıyı çalan her kimse çekip gitmiştir çünkü patlamak üzereyim.

"Dante," diye bağıyorum, amım onun etrafını sıkıyor, onu daha derine çekiyor ve asla gitmesine izin vermek istemiyorum.

"Siktir, Kat," diye homurdanıyor. "Yapamam... Durmam gerek."

"Hayır," diye haykırıyorum hayal kırıklığı içinde ve vücudum sadece bir kalp atışı uzaklıktaki endorfinleri kovalarken beynim tamamen çalışmayı bırakıyor. Daha sıkı sarılıyorum

Onu istediğim yerde tutmak için ayak bileklerimi arkasından geçiriyorum.
"Sakin durma."

O durmuyor. Son bir kez d a h a içime giriyor ve doruk noktam vücudumdaki her hücreyi bir orman yangını gibi yakıyor. "Oh lanet olsun."

Boynumu ısırduğında ve kalçalarını bana doğru sürttüğünde, onun da kendi boşalımını bulduğunu anlıyorum.

İkimiz de birbirimize yapıştık, nefes nefese kaldık ve
b i r b i r i m i z i n gözlerinin içine bakmaya cesaret edemedik.
Az önce ne halt ettik biz?

"Bunun için bir hap alabilirsin, değil mi?" diye soruyor.

Şaşkınlıkla göz kırpyorum. Sonra B planından bahsettiğini anlıyorum. "Evet, eczaneye gitmem gerekecek," diye fısıldıyorum.

"Ben giderim," diye yanıtlıyor beni içinden çekip bırakırken.

Tabii ki gidecek. Tutukluyu yalnız bırakamaz, değil mi? Ben daha bir şey söyleyemeden kapı tekrar çalınıyor. Sesin geldiği yere bakıyoruz ve tenim pembeleşiyor.

Aman Tanrım! Her şeyi duymuş olmalılar!

"Ne oldu?" Dante pantolonunun fermuarını çekmeye başlarken bağırır.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim Patron, ama Joey burada," diye sesleniyor diğer taraftan.

Kaşları derin bir çatıklığa dönüşüyor. "Joey?"

"Evet, patron."

Yumuşak bir şekilde iç geçirir. "Hemen geliyorum."

Kemerini bağlarken hâlâ kaşlarını çatıyor.

"Joey kim?" Masadan kalkıp elbisemi düzeltirken, yırtık külotumu elimden geldiğince düzeltirken soruyorum.

"Öğrenmek üzeresin," diyor ve ben gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum. Joey'nin kim olduğunu öğrenmek için onu çalışma odasından çıkıp koridor boyunca takip ediyorum. Dante'nin tepkisine ve bu adamın gelişinden iki kez rahatsız olmasına bakılırsa, belli ki önemli biri ya da

Etki.

Ama giriş koridoruna geldiğimizde boştu. Dante yine de rahatsız olmuş görünmüyor ve mutfağa doğru ilerliyor, ben de arkasından. Konukların evde serbestçe dolaşmasına asla izin verilmez, bu da Joey'nin konuk olmadığı anlamına gelir.

Birkaç saniye sonra mutfağa girdiğimizde ilk fark ettiğim şey muhtemelen hayatımda gördüğüm en uzun bacak çifti oluyor. Genç bir kadın, muhtemelen yirmili yaşlarının başında olmasına rağmen

Genç ya da yaşlı, mutfak masasında oturuyor, ayaklarını masanın üstüne dayamış bize bakıyor.

"Guisseppina, evde ne yapıyorsun?" Dante iç çekerek sorar, ama yüzünde bir gülümseme belirtisi vardır.

Onu gördüğü için mutlu. Mükemmel pembe dudakları ve bir süper modeli kışkandıracak bacakları olan bu kadın kim?

"Bu isimden nefret ettiğimi biliyorsun," diye cevap veriyor dramatik bir göz devirmeyle, uzun siyah saçlarını omuzlarının üzerinden savururken. Sonra ona bakıyor, yüzü meydan okuma dolu ve kendini tutuşunda kibirli bir hava var. Ne kadar güzel olduğunu çok iyi biliyor. Eminim insanlar ona hayatının her günü bunu söylüyordur.

"Burada ne yapıyorsun Joey? Lorenzo ve Anya ile kaldığını sanıyordum?"

Az önce söyledikleriyle ilgili bir şey onu kısa bir anlığına da olsa tedirgin ediyor. Kendini ayağa kaldırıp geniş bir gülümsemeyle ona doğru yürümeye başlamadan önce gözlerinde acı parlıyor. "Beni özlemiş olabileceğini düşündüm, ağabey."

Ağabeyi mi? Kız kardeşi mi var? Mahallemdeki Moretti kardeşler hakkında çok şey duydum ama bir kız kardeşi olduğunu hiç duymadım.

"Tabii ki biliyorum. Ama Lorenzo bana okulu bitirir bitirmez yazı İtalya'da geçireceğini söyledi?" Dante cevap verir.

"Hmm."

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, yüzünde yine derin bir kaş çatma var ve birden kendimi davetsiz misafir gibi hissediyorum. Neredeyse hiçbir şey söylememelerine rağmen anlam yüklü bir konuşma yapıyorlarmış gibi geliyor.

"İşler biraz... *zorlaşmaya* başlamıştı," diyor gözlerini bir saniyeliğine kapatmadan önce. Gözlerini tekrar açtığında, dökülmemiş gözyaşlarıyla ıslanmışlardı. "Ben de eve dönebileceğimi düşündüm. Bir hapishaneyi başka bir hapishaneyle takas etmek, değil mi? En azından burada düzgün bir WIFI var."

Hapishane mi?

Az önce söylediklerinden rahatsız olduysa bile Dante bunu belli etmez. Bunun yerine kollarını ona doluyor ve başının üstünü öpüyor. Benden birkaç santim daha uzun ama yine de Dante'nin 1.80'lik boyu karşısında cüce kalıyor.

Başını adamın omzuna yaslıyor ve evini hapishane olarak adlandıran bu genç kadında bir anlık kırılganlık görüyorum. Ona İtalyanca bir şeyler söylüyor ve o da başını sallıyor. Ne dediğini bilmiyorum ama

Sesinin tonuna ve dudaklarında beliren yumuşak gülümsemeye bakılırsa bunların teselli sözleri olduğundan şüpheleniyorum. Ama o an çabucak geçiyor ve ondan uzaklaşıp bana dik dik bakıyor, koyu renk gözleri beni aşağı yukarı süzerken kısılıyor.

"Peki ya sen?" diye soruyor, ses tonundan küçümseme akıyor. Ben de ona ters ters bakıyorum. Burada olmayı ben seçmedim ki.

"Bu Kat. Bir süre burada kalacak," diyor Dante ama sesi soğuk ve mesafeli. Joey ile konuşurken sahip olduğu sıcaklıktan hiçbiri yok. Birkaç dakika önce onun çalışma odasındayken var olan ateşin hiçbiri yok. Bana bakmıyor bile.

"Kat?" diyor, burnu sadece tiksinti olarak tanımlayabileceğim bir şekilde kırışmış. Sonra kolunu kardeşinin koluna doladı. "Gel de eşyalarımı yerleştirmeme yardım et, sana yazımı anlatayım."

"Elbette," diyor ama şu anda ona karşı bile mesafeli. Bizimle birlikte bu mutfakta ama aklı başka yerde. Yine de ikisi bana bir saniye bile bakmadan odadan çıkıp gidiyorlar.

Dante'nin döllerini içimden akarken ve kendimi hayatım boyunca hiç olmadığım kadar değersiz hissederken, olduğum yerde durup onların gidişini izliyorum... *Hayır, şimdi oraya gitme Kat!*

Bu, o adamın beni kullanmasına son kez izin verişim. Bu lanet evden ne kadar çabuk çıkarsam o kadar iyi.

Bölüm 15

OceanofPDF.com

DAnTE

A Ağabeyimle, küçük kız kardeşimizin ona fark ettirmeden dünyanın öbür ucuna uçmayı nasıl başardığı hakkında inanılmaz gergin ve duygusal bir konuşma yaptıktan sonra Joey'i çalışma odama çağırdım.

"Lorenzo bana çok mu kızgın?" diye soruyor, geniş ve masum bakışlarla. Ama biz iki kardeşin toplamından daha fazla sorun çıkarma kapasitesine sahip.

"Evet, çok kızgın. Ama sanırım şu anda dikkati biraz dağınık."

"Biliyorum. Anya yine hasta ve Lorenzo'nun bunu kabullenmek istediğini bile sanmıyorum," diyor Joey başını sallayarak, masamın iki yanında karşılıklı otururken.

"İlk seferinde bunu kabullenmesi uzun zaman almıştı," diye hatırlatıyorum ona, dört yıl önce karısına kanser teşhisi konulduğunda ağabeyimin şiddet patlamalarını ve destansı öfkelerini hatırlayarak.

"Biliyorum. Ya yine kaybederse?" diye sorar. "Kaybetmeyecek."

"Evet." Alt dudağını çiğniyor. Bu küçüklüğünden beri sahip olduğu bir alışkanlık. Gergin ya da endişeli olduğunda bunu yapar. Daha yirmi bir yaşında ve ailenin bebeği. Lorenzo ve ben her zaman ona göz kulak olduk ve onu babamızın en kötü öfkesinden ve zalimliğinden koruduk, ama o yine de bunlardan fazlasıyla nasibini aldı. Çocuklar öyle, değil mi? Küçük süngerler gibi. Açıkçası korumamıza içerliyor ve bunu anlıyorum. Klostrofobik hissediyor, *bir mahkum* gibi. Ama bir gün, her şeyin kendi iyiliği için olduğunu görecek. Onun için yaptığımız her şey sadece sevgi ve endişeden kaynaklanıyor.

"Yine yenecek Joey," diyorum ona.

"Ya yapmazsa, Dante?" diye sorar, gözleri yaşlarla dolar.

Başımı sallıyorum çünkü buna verecek bir cevabım yok. Annemiz otuz yedi yaşındayken kanserden öldü. Ben on üç, Lorenzo on yedi ve Joey sadece dört yaşındaydı.

"Her neyse, bana Kat'ten bahset," diyerek konuyu değiştiriyor. Yüzünde hınzır bir sırıtış var. Kız kardeşim istediği zaman şeker gibi tatlı olabiliyor. Birçok yönden masum ve savunmasız, ama aynı zamanda bir mil uzunluğunda zalim bir çizgisi var. İnsanları incitmekten zevk alır - sevdiği insanları bile.

"Kardeşi babamdan para çaldı. Onu bulamıyorum ve o da nerede olduğunu bilmiyor. Bu yüzden ya onu öldürecektik ya da buraya getirip bizim için çalıştıracaktık."

"Yani?" diye kaşlarını çatarak cevap veriyor. "Neden sadece onu öldürmüyorsun?"

Ona ters ters bakıyorum. Bu soru çok fazla duyguyu açığa çıkarıyor ve onun bunun bir parçasını bile görmesini istemiyorum. Gerçek şu ki, daha azı için insanları öldürdüm. Masum kadınları değil ama. Ruhumun derinliklerini görebilen kristal mavisli gözleri olan ve uyanırken her düşünceme musallat olan bir kıcı olan bir kadını kesinlikle hiç öldürmedim.

"Kardeşinin bir pislik olmasıyla hiçbir ilgisi yok Joey. Etrafta boşu boşuna insan öldürmüyoruz."

"Bizden çaldıysa boşuna değil, değil mi? Aile ailedir," diye omuz silkerek cevap veriyor, sanki bir can almanın hiçbir maliyeti yokmuş gibi. Umarım bunun asla geri kazanılamayacak bir şeye mal olduğu acı gerçeğini hiçbir zaman öğrenmek zorunda kalmaz. "Onu sonsuza kadar burada mı tutacaksın?"

Evet. Hem de sonsuza kadar. "Hayır." Bir elimle çenemi ovuyorum. Kat konusunda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok, özellikle de Joey dönmüşken. Ekstra bir karmaşıklık unsuru ekliyor. Mümkün olan her fırsatta Kat'ın damarına basmayı kendine görev edinecek ve ben de ikisinin arasında sıkışıp kalacağım. "Sadece kardeşinin borcunu kapatana ya da o pislği bulmama yardımcı olacak bir şey bulana kadar."

"Evet, doğru," diye
homurdanıyor. Ona
kaşlarımı çatıyorum.

"Ne?" "Onu
beceriyorsun."

"Guisippina!"

"Öyle değil mi?" diye soruyor sırtarak.

"Seni ilgilendirmez," diye hırladım.

Sandalyesinde dik oturuyor ve kocaman kahverengi gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. "Aman Tanrım, ondan hoşlanıyorsun!" diyor tiksintiyle ve biraz da üzüntüyle. Küçük kız kardeşim benim sevgim için yarışmaya alışık değil.

"Burada birkaç ay çalışacak ve sonra ayrılacak," diye yalan söylüyorum, ama bunu o kadar inanarak söylüyorum ki neredeyse kendim de inanıyorum.

"Sen nasıl istersen ağabey," diyor tatlı bir gülümsemeyle. Küçük sinsi cadı şimdiden bir şeylerin peşinde.

Yatağa gittiğimde gece yarısını geçmişti. Joey geldiğinden beri Kat'i görmedim. İkisini mümkün olduğunca uzun süre ayrı tutmayı tercih ederim. Joey bir joker ama Kat aldığı kadar iyi verebilir. Adamlarımdan birinin vurulduğu gece neler olduğunu öğrenmeye çalışırken ihtiyacım olan son şey küçük kavgalar. Ama onu evin etrafında hiç görmedim. Sahip olduğu tek mahremiyet yatak odası ve odadan çıktığında haberdar olabilmem için kapı ve pencerelere yerleştirilmiş kameralarım var. Her zaman nerede olduğunu biliyorum ama onu kendi gözlerimle görememek bana anlam veremediğim bir şeyler hissettiriyor. Tam olarak üzüntü değil ama ona benzer bir şey.

Merdivenlerden yukarı çıkarken başımı sallıyorum. Odasının önünde duruyorum. Yatağa gitmeliyim ama şu anda ona ihtiyacım yoksa lanet olsun.

Parmaklarım kapının koluna dolanıyor ve açmaya gidiyorum ama kilitli olduğunu görüyorum. Bana kızgın. Ama bunu aşabilir çünkü onu bu gece yatağında istiyorum. Onu masamda becerdiğimi hatırladıkça sikim sertleşiyor. Onun sıcak, ıslak amına prezervatifsiz girmek inanılmaz bir histi. Onunlayken bir daha asla prezervatif takmak istemiyorum ve ona doğum kontrol hapı yazması için doktora gitmeyi aklıma not ediyorum.

Alnımı serin ahşap kapıya dayıyorum. "Kat," diye sesleniyorum, uyuyor olsa bile beni duyacağını bildiğim kadar yüksek sesle.

Cevap vermiyor. "Kat.

Kapıyı aç."

Sessizlikten başka bir

şey yok.

"Aç şu lanet kapıyı yoksa kırarım," diye tıslıyorum. "Ve eğer yaparsam, bir daha yerine koymam."

Ayak sesleri odanın içinde dolaşıyor ve birkaç saniye sonra kapı bir aralık açılıyor. "Uyuyordum," diye tersledi.

Ona kaşlarını çatıyorum. "Kapını neden kilitledin?" "Çünkü kendi başıma kalmak istiyorum."

Yüzünü incelerken gözlerimi kısıyorum. Kızgın. Ve üzgün. "Joey biraz fazla olabiliyor," diye açıklıyorum.

Gözlerini deviriyor ve başını sallıyor. "Gerçekten çok yorgunum. Yatağa dönebilir miyim?"

"Yatağıma gelebilirsin." Kapıyı iterek onu geriye doğru bir adım atmaya zorladım.

"Sana yorgun olduğumu söyledim."

Ben de öyleyim ve sensiz uyuyamıyorum. "Uyumana izin vereceğim," diye fısıldıyorum.

Yutkunuyor, sonra yüzüme bakmak zorunda kalmamak için başını çeviriyor. "Lütfen, Dante. Sadece yalnız uyumak istiyorum."

Çenesini avucumun içine alıyorum, bakışlarıyla buluşabilmek için başını eğiyorum. Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve onu silip atıyor.

Sikerim böyle işi. Yalnız kalmaya hakkı yok. Beni kendisine bu kadar bağımlı yaptıktan sonra olmaz.

"Ya sen benim yatağımda uyursun ya da ben seninkinde. Seçim senin."

Seçeneklerini düşünürken çenesi sıkılmış bir şekilde bana bakıyor. Hiçbir seçeneği olmadığını fark edince arkasını dönüp yatağına doğru yürümeye başladı. Odaya girip kapıyı arkamdan kapatıyorum ve onu takip ediyorum. Ben soyunurken o yorganın altına giriyor. Çırılçıplak kaldıktan sonra yanına tırmanıp sırtına yaslanıyorum.

Öne doğru sendeliyor ama ben kolumu ona doluyor ve yüzümü saçlarına gömerek onu kendime çekiyorum. "Bana kızgın mısın, kedicik?"

"Hayır."

"Öyle görünüyorsun."

"Bazen senin için kim olduğumu hatırlatacak küçük bir şeye ihtiyaç duyuyorum ve sen bugün bana bunu verdin. Hiç de kızgın değilim. Aslında sana teşekkür etmeliyim."

"Peki sen benim için tam olarak kimsin?"

"Hiç kimse. Hiç kimse. Sadece son oyuncağın, değil mi?"

Gözlerimi kapatıyorum ve dudaklarımı kulağına bastırmadan önce derin bir nefes çekiyorum. "Kiminle konuştuğunu asla unutma, Katerina. Sana nasıl bir adam olduğumu ve neler yaptığımı hatırlatmadan önce seni ancak bu kadar şımartabilirim."

yetenekli." Kollarımda titriyor ve lanet olsun ki bu benim sikimi sertleştirmiyor. Onu kıcına bastırıyorum. "Bu sana hiçbir şey gibi gelmiyor mu?"

"Kim olduğunu çok iyi biliyorum, Dante Moretti. Nasıl unutabilirim ki?"

Kulağa anlam yüklü geliyor ama onunla tartışamayacak kadar yorgunum. Sadece onun yanında uykuya dalmak istiyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve onu daha sıkı çekiyorum. "Şu andan itibaren, ben aksini söylemedikçe sadece benim yatağında uyuyacaksın. Ve yakında bir doktor çağıracağım. Doğum kontrol hapı kullanmanı istiyorum" diyorum.

"Ne? Neden?"

"Cevabını zaten bildiğin soruları sorma Kat." Esniyorum. "Şimdi biraz uyu yoksa sana verdiğim sözü tekrar gözden geçireceğim."

"Enjeksiyonlar bana uymuyor," diye fısıldıyor.

"O zaman hap alabilirsin, değil mi?"

"Yüzde yüz etkili olduklarından emin olabilmemiz için bir dönem sonra başlatılmaları en iyisidir."

"Tamam. Bir sonraki adetini görür görmez o zaman. Şimdi git uyu."

Karanlıkta ve gözlerim kapalıyken bile, ağzının başka bir şeyle geri gelmek için açıldığını hissedebiliyorum - ama yapmıyor.

Kolumu ona dolamış, sıcak tenini tenime bastırmış, bitkin ama uyuyamaz halde yatıyorum. Nefes alış veriş düzleştiğinde sırt üstü dönüyorum ve karanlığa bakıyorum.

Bölüm 16

OceanofPDF.com

KAT

T boynumda bir el var. Bir diğeri sırtımda, beni aşağı itiyor. Çığlık atmaya çalışıyorum ama boğazım yanıyor ve acıyor. Kimse benim için gelmiyor. Şimdi daha fazla el. Bana pençe atıyor. İtiyor

Beni. Beni ihlal ediyorsun.

"Hayır!" Son iki yıldır gördüğüm kâbustan uyanarak çığlık atıyorum.

"Kat," derin bir ses kulağıma doğru konuşuyor.

"Hayır, bırak beni," diye çığlık atıyorum, hala burada olan canavarlardan uzaklaşmaya çalışırken yorganın içinde kıvranıyorum. Ama yapamıyorum. Yukarı çekiliyorum, güçlü kollarla sarılıyorum ve sağlam bir kas duvarına bastırılıyorum.

"Kat, sadece ben varım. Sadece sen ve ben," diyor usulca, nefesi kulağımanın üzerinde tozlanırken oturuyor ve beni kucağına çekiyor.

"Dante," diye nefes alıyorum, bunun sadece bir rüya olduğunun farkına varınca göğsüne yaslanıyorum. Burada, şehrin en güçlü adamının evindeyim. Ama bu sadece bir rüya değil, değil mi? Yaşayan, nefes alan, her şeyi kapsayan bir anı. Ve eminim ki bir parçam hâlâ o cehennem gibi bodrumda sıkışıp kalmış durumda. Asla geri alamayacağım bir parçam.

"Yanımdayım. Güvendesin," diye fısıldıyor bir elini saçlarımda gezdirirken. Başımı sallıyorum, yanağım göğsüne değiyor. Döktüğümü hatırlamadığım gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordum," diyorum, ucube olmamla ilgili olmayan bir şey hakkında konuşmak istiyorum. "Onun hakkında sen ve kardeşin gibi konuşulmuyor.

Yani, herkes senin kim olduğunu biliyor."

"Evet, ve biz bu şekilde olmasını seviyoruz."

"Neden?"

"Çünkü Lorenzo ve ben kendi başımızın çaresine bakabiliriz, ama Joey... Her neyse, benim iki kız kardeşim var."

"Öyle mi?"

"Toni benim üvey kız kardeşim. Birbirimizden birkaç gün sonra doğmuşuz."

"Oh? Noel'de bu garip olmalı." Yumuşakça gülüyorum.

"Kesinlikle," o da gülüyor. "Lorenzo bu yüzden ondan hep nefret etti."

"Onunla yakın mısınız?"

"Sayılır. Biz çocukken öyleydik ama o biz on üç yaşındayken Los Angeles'a taşındı. O bir MMA dövüşçüsü."

"Olamaz. Bu çok havalı."

"Hmm. O biraz havalı. Aslında şu anda Chicago'da ama büyük bir şey için antrenman yapıyor yani..." Sanki çok fazla şey söylemiş - bana gerçek benliğini çok fazla göstermiş gibi boğazını temizliyor. Sonra konuşmayı büyük bir ustalıkla bana döndürüyor. "Benim yatağımdayken böyle rüyalar görmüyorsun. Bu odada senin için sorun olan bir şey mi var?"

Yanaklarım kızarıyor. Mesele oda falan değil. "Kat?" diye tekrar soruyor.

"Sorun oda değil," diye nefes alıyorum.

Sessiz, açıklamamı bekliyor. Bunu itiraf ettiğim için bile kendimi aptal gibi hissediyorum ama... "Sensin."

"Ama şimdi burada seninleyim?"

Yanaklarım utançtan yanarken, "Ama bana sarılmıyordun," diye fısıldıyorum. Beni kaçıran bu adama bu kadar bağımlı hale geldiğime inanamıyorum - onun için sıcak bir bedenden başka bir şey olmadığını açıkça ortaya koyan bir adama.

Göğsündeki kaslar geriliyor ve sertçe yutkunurken adem elması sallanıyor. Tanrım, ne kadar aptalım.

Tekrar uzanıyor, kollarını bana daha sıkı sarıyor ve ben onun üstünde yatana kadar beni kendine çekiyor.

"Artık iyiyim," diye mırıldanıyorum, kendimi dünyanın en büyük aptalı gibi hissediyorum. Kendimi yukarı itmeye çalışıyorum ama o beni daha sıkı tutuyor.

"Uyu yavrum," diyor usulca.

Yenilgiyi kabul ederek başımı tekrar göğsüne yaslıyorum ve kalp atışlarının kulağıma çarpmasını dinliyorum. Saçlarımı okşuyor ve

İtalyanca anlamadığım bir şeyler fısıldıyor ama sesinin derin, yatıştırıcı tınısı kendimi güvende ve korunmuş hissetmemi sağlıyor.

Onu güvenli bir mesafede tutmak için elimden geleni yapmama rağmen bu canavara aşık oluyorum. Kalbimi uzun süre bir duvarın arkasında tuttum, ama o duvarın sadece camdan yapıldığını ve hiç denemeden onu paramparça ettiğini fark etmemi sağlıyor.

O bir muamma. Ve şu anda bana sarılan ve güvende hissettiren adamla, beni görmezden gelen ve tamamen değersiz hissettiren adam arasındaki tezat beni kıracak. İkinci kez kırılmayı kaldırabileceğimi sanmıyorum.

İşte bu yüzden gitmem gerekiyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 17

OceanofPDF.com

KAT

I Geç uyudum ve uyandığımda Dante gitmişti. Mutfığa indiğimde spor yapmış ve kahvaltı etmişti ve karşımda hiçbir şey giymeden oturmadığı için rahatladım mı rahatlamadım mı bilmiyorum

bir çift boks şortundan başka bir şeyim yok. Ona bu kadar bağımlı hale geldiğim için tam bir aptalım ve dün gece bunu ona söylediğim için daha da aptalım.

Ona söylediğim şeyleri hatırladıkça midemde bir utanç dalgası yuvarlanırken gözlerimi kapatıyorum.

Sophia'nın bana yaptığı lezzetli yumurtanın son lokmasının tadını çıkarıyordum ki Joey mutfığa girdi - bronzlaşmış uzun bacakları, kalın siyah saçları, dudaklarını büzmüş ve kendini beğenmiş bir şekilde. Karşıma oturup bana müzedeki bir sergiymişim gibi bakmaya başladığında gözlerimi deviriyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

"Hayır." Burnunu kırıştırıyor ve başını sallıyor.

Kahvemi elime alıp bir yudum alıyorum.

"Krep ister misiniz, Bayan Moretti?" Sophia sorar.

Joey gözlerini devirir. "Lütfen bana öyle deme Sophia. Nefret ettiğimi biliyorsun.

o."

Sophia usulca iç geçiriyor. "Joey, biraz krep ister misin?"

"Lütfen," diye yanıtlıyor Joey tatlı bir gülümsemeyle, ama sahte olduğu o kadar belli ki

az önce yediğim yumurtaları kusasım geliyor. Birkaç saniye sonra bana döndüğünde gülümsemesinden eser kalmamıştı.

"Aaa! Unumuz bitmiş," diye homurdanıyor Sophia. "Gidip yedek kileri kontrol edeyim." Joey ve beni yalnız bırakarak odadan çıktı.

"Demek burada kardeşimle yaşamak için iyi bir anlaşma yaptın," diyor manikürlü kaşlarını kaldırarak.

"Tatlı bir anlaşma mı?" Ona çıkıştım. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Kardeşin bizden çalışıyor ve sen de ceza olarak bu güzel evde yaşayıp kardeşimin yatağında mı uyuyacaksın?"

Sıcaklık ve utanç tenimi sararken boynumdaki ve göğsümdeki deri kızarıyor. Ona birlikte uyduğumuzu söylediğine inanamıyorum. Yani, neden şok olduğumu bilmiyorum. Onun için bir şey ifade etmiyorum ki.

"Ondan faydalandığımı mı düşünüyorsun?"

Homurdanıyorum. "Öyle değil mi?"

Ona ters ters bakıyorum. O da en az kardeşi kadar kötü. "Hayır, değilim. Buraya gelmeyi ben istemedim. Güzel bir ev olduğunu düşünebilirsin ama benim için sadece bir hapisane. Washington Park'taki küçük evimde olmayı tercih ederdim ama ağabeyin gitmeme izin vermiyor."

Birkaç saniye boyunca bana bakarken koyu kahverengi gözleri kısılıyor. "Gitmenize yardım edebilirim," diye teklif ediyor.

Neredeyse koltuğumdan düşecektim. "Evet, doğru," diye gülüyorum. "Yapabilirim."

"Ne anlamı var ki? Evime gelir ve beni geri getirirdi."

Joey yine gözlerini devirir. "Evine geri dönemezsin. Bir yerden başlamak zorunda kalırsın. Ama sana bazı belgeler bulabilirim. Biraz da nakit. İstedğin yere gidebilirsin ve onu bir daha asla görmek zorunda kalmazsın."

Onun derdi ne? "Buraya geldiğin andan itibaren bana tepeden bakmaktan başka bir şey yapmadın, öyleyse neden bana yardım etmek istediğine inanacağımı düşünüyorsun?"

"Bunu sana yardım etmek için yapmıyorum," diyor abartılı bir iç çekişle. "Bunu yapıyorum çünkü seni burada istemiyorum."

"En azından dürüstsün."

"Ama çoğunlukla kardeşimi kızdırmak için yapardım," diye ekliyor hınzır bir sırıtışla. "Sanırım küçük evcil hayvanının yanında olmasını özlerdi. En azından bir süreliğine, o bir sonrakine geçene kadar. Olacak olanın bu olduğunu biliyorsun, değil mi? Şanslıysan seni yolun kenarına bırakır. Ama büyük ihtimalle seni öldürecektir. Daha az karmaşa olur."

Çok da üstü kapalı olmayan ölüm tehdidini görmezden geliyorum çünkü kardeşinin nasıl bir adam olduğunu zaten biliyorum ve beni becermekten hoşlandığı gerçeğinin bana bu konuda herhangi bir koruma sağladığı yanılsamasına kapılmıyorum. Yani, o

kendi nişanlısını öldürdü. "Neden onu bu kadar kızdırmak istiyorsun? O senin kardeşin."

Bana doğru eğildi. "Buranın senin hapishanen olduğunu mu düşünüyorsun Kat? En azından bir gün çıkabilirsin. Ben doğduğumdan beri bir hapishanede yaşıyorum. Dante ve Lorenzo her hareketimi izliyor. Dışarı çıkmama izin yok. Biriyle çıkmama izin yok. Beni İtalya'da bir manastır okuluna bile gönderdiler. Her saniyesinden nefret ettim. Üniversiteye dönmeme izin vermeleri için yalvardım ama reddettiler. Peki, neden kardeşim sırf erkek olduğu için istediği her şeyi yapabiliyor?"

Evet, o kötü tavırlı, şımarık bir prenses ama görünüşe göre onun da katlanması gereken çarmıhları var. Yine de ona bir saniye bile güvenmiyorum.

"Peki, ne düşünüyorsun? Adamımla konuşmamı istiyor musun, istemiyor musun?" diye soruyor, cevap vermemi beklerken gözlerini kısıyor.

"Kendini bile kurtaramazken beni kurtarabileceğine inanıyorsan bence sen delisin."

Bana göz kırpmıyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak ayağa kalkıp odadan çıkıyorum.

Bütün gün Dante'yi koridordaki birkaç kısa bakış dışında NEREDEYSE GÖRMEDİM. Sanki şu anda onun için Joey'nin dönüşünden çok daha önemli bir şeyler oluyor. Mutfaktaki sohbetimizden sonra ben de Joey'i görmedim. O çalışma odasında televizyon izlerken ve cep telefonundan arkadaşlarıyla -yüksek sesle- konuşurken ben günün büyük bölümünde kütüphanede kaldım. Öğle yemeğinden sonra yanından geçerken muzaffer dönüşünü ilan ettiğini duydum.

Dante'nin yatağında uzanırken tavana bakıyorum. Eski odama gitmeyi düşündüm ama dün gecenin tekrarlanmasını istemiyorum çünkü onunla kavga etmeye devam edemeyecek kadar bitkinim. Nasıl olur da bir adam beni hem bu kadar değersiz hem de onun için bu kadar önemli hissettirebilir?

Bunu itiraf etmek beni ne kadar üzse de, bugün onunla konuşmayı özledim. Çalışma odasının önünden geçerken uğrayıp bir merhaba diyecektim ama dışarıda silahlı bir nöbetçi vardı ve bu da rahatsız edilmemesi gerektiği anlamına geliyordu. Belki bu gece yatağa bile gelmeyecek ya da o kadar geç olacak ki ben uyuyacağım. I

Bu zamanı, çok az şey ifade ettiğim bir adamın peşinden koşmak yerine kaçışımı planlamak için kullanmalıyım.

Birkaç saniye sonra gıcırdayarak açılan kapı beni doğrulmaya zorluyor ve onun tanıdık silüetinin odaya girdiğini görüyorum. Giysilerini çıkarışını izliyorum, çırlıçıplak soyunurken ay ışığı tenine koyu gölgeler düşürüyor. Birkaç saniye sonra yorganın altına giriyor ve sıcak eli karnımın üzerinde kayıyor.

"Hey," diye fısıldıyorum karanlığın içinde.

"Hâlâ uyanık olmana sevindim," diyor bir dirseğinin üzerine dayanarak.

"Öyle mi?"

"Evet." Parmaklarını külotumun bel bandına sokmadan önce tişörtümü yukarı çekiyor. "Uzun bir gün oldu ve sana ihtiyacım var, kedicik."

Hayal kırıklığımı yutuyorum. Elbette ihtiyacı olan tek şey bu. Benden tek istediği bu.

"İyi misin?" diye soruyor hareketsiz kaldığımda. "Evet, iyiyim. Sadece biraz yorgunum," diye yalan söyledim.

Başını eğiyor ve sıcak nefesi tenimin üzerinde dans ederken boynumu o kadar yumuşak öpüyor ki içim ürperiyor. Elleri kalçalarımın arasına kayarken dudakları kulağıma değiyor ve klitorisimle oynamaya başlıyor. "Uyumak ister misin?"

"Joey'e bizden bahsetmişsin," diye cevap veriyorum, dikkat dağıtmayı tercih ederek.

"Hayır, tahmin etti. Yine de bunun bir sır olduğunu bilmiyordum," diye homurdanırken parmakları benimle alay etmeye devam ediyor.

"Şey, beni bir nevi gafıl avladı. Önceden haber verseydi iyi olurdu," diyorum ve içimde tanıdık zevk dalgaları oluşurken inlememek için dudağımı ısırıyorum.

"Joey seni olabildiğince rahatsız etmeyi kendine görev edinecek, Kat. Sadece ağzından çıkanların çoğunu görmezden gelmelisin."

"Eğer görevi buysa, bunu başardı," diyerek parmaklarının dikkatimi dağıtmasını engellemek için kalçalarımı birbirine kenetliyorum.

İşe yarıyor çünkü elini külotumdan çekip saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Sana ne söyledi?"

"O... o senden faydalandığımı öne sürdü."

Karanlık bir kahkaha atıyor ve ben ona ters ters bakıyorum. "Bunu komik bulmana sevindim, ama korkunçtu Dante," diyorum, ne kadar küçük ve ucuz yaptığını hatırlayarak

hissettirdi. "Bana hissettirdi..." Duygularımı bastırıyorum.

"Ne gibi?"

"Bir fahişe," diye fısıldadım. Bu kelimedenden nefret ediyorum. Kadınları aşağılamak için kullanılan bir kelime ama bana hissettirdiklerini başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum.

"Onunla konuşacağım."

"Hayır, lütfen yapma." İç çektim. "Onunla kendim başa çıkabilirim."

"Sen nasıl istersen, kedicik. Seni o şekilde görmediğimi biliyorsun, değil mi?" diye soruyor boynumu tekrar öpmeye başlarken.

"Değil mi?"

"Seni her fırsatta beceriyor olmam, senden tek istediğimin bu olduğu anlamına gelmez."

"Peki, başka ne istiyorsun Dante?" Ben soruyorum.

Eli tekrar vücudumdan aşağı kayıyor ve külotuma geri giriyor. "Her şey," diye homurdanıyor ve ben ona bunun ne anlama geldiğini sormadan, iki parmağını içime sokarken ateş ve özlem dolu derin bir öpücükle beni susturuyor.

Dante Moretti bir canavar - tanıdığım en acımasız ve vahşi adam, ama bu kadar tehlikeli olmasının nedeni bu değil. Tehlikeli çünkü ona her geçen gün biraz daha aşık oluyorum.

Bölüm 18

OceanofPDF.com

KAT

I Biri beni yakalamadan önce sağlık odasındaki dolapları olabildiğince hızlı bir şekilde karıştırıyorum. Başımın üstündeki dolabı açtığımda, bir rulo bandaj düşüyor ve kafamdan sekerek yere düşüyor. Lanet olsun. Burada birkaç tane gördüğüme eminim. Gördüğümü biliyorum çünkü merak ettim.

Dante'nin onları neden evinde bulundurduğunu bile. Serseri bandajın peşinden koşarken, hangi dolapta olduklarını hatırlamak için beynimi zorluyorum.

Son zamanlarda bu odada pek bulunmadım. Bunun nedeni Dante'nin adamlarının artık benim ilgimi gerektirecek bir belaya bulaşmamaları mı, yoksa Joey'nin neredeyse üç hafta önce geri dönmesi ve koruyucu ağabeyinin yaralı adamlarını evde istememesiyle bir ilgisi olup olmadığını bilmiyorum. Her neyse, hemşirelik becerilerimin hiçbirini kullanmıyorum ve ağabeyimin çeyrek milyon dolarlık borcunu nasıl ödediğimi merak ediyorum. Günlerimi okuyarak ya da arazide dolaşarak ve çoğunlukla Joey'den kaçarak geçiriyorum. Ama her geceyi Dante'nin yatağında ve ara sıra öğleden sonraları beni tekrar tekrar becerdiği ofisinde geçiriyorum, artık bana alışmaya başladığım sıcaklık veya şefkatten hiçbir şey vermiyor. şu anda sağladığım tek hizmet bu gibi görünüyor ve bu gerçek beni ne zaman huzursuz etmeye başlasa, bu tür düşünceleri uzaklaştırma konusunda uzmanlaştım.

Ama Dante bana doğum kontrol hapı yazması için doktoru arayıp aramadığımı sorduğunda, şimdi ne kadar uğraşırsam uğraşayım aklımdan atamadığım bazı düşüncelerim var.

Kilitli ecza dolabının altındaki küçük çekmeceleri açtığımda aradığım küçük pembe kutuları buluyorum.

Bir tanesini çıkarıp kotumun cebine sokuyorum. Şimdi buradan çıkmam ve yakalanmadan bir tuvalete ulaşmam gerekiyor.

Elimdeki küçük plastik parçasına ve yanıp sönen neon ışıkları kadar net bir şekilde işaretlenmiş iki çizgiye BAKIYORUM. Dante'nin beni gizli kameralarla izlediğinden şüphelenerek elimle üzerlerini kapatıyorum.

Kusacağım ya da bayılacağım. Otuz saniye öncesine kadar, regl dönemimin stres ve anksiyete ya da bunlardan biri yüzünden bir hafta geciktiğine kendimi ikna etmiştim. Yani regl dönemlerimi takip etmiyorum çünkü buna ihtiyacım olmadı. İki yılı aşkın süredir bir erkek arkadaşım ya da çıkar ilişkisi olan bir arkadaşım bile olmadı. Bu yüzden ilk başta geç olduğunu fark etmedim bile, ta ki Dante bana üç hafta önce yaptığımız konuşmayı hatırlatana kadar. Çok iyi hatırlıyorum çünkü Joey'nin döndüğü gündü. Doğum kontrol hapı almayı ertelediğimi hatırlıyorum çünkü regl olmama iki haftadan az bir süre kalmıştı. Ve aynı gün ofisinde o aptal, çılgın seksi de yapmıştık. Bana ertesi gün hapı getirmesi gerekiyordu ama Joey buradaydı, kavga ettik ve ikimiz de unuttuk.

Aptal, aptal Kat!

Testi cebime koyuyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kulaklarımda dörtmala koşan bir yarış atı gibi ses çıkarıyor. Dante onu kandırdığımı düşünecek. Ya da artık işine yaramadığım için beni öldürecek ya da adamlarına teslim edecek. Ya beni kürtaja zorlarsa?

Öğle yemeğim ani ve şiddetli bir şekilde yeniden ortaya çıkmaya karar verdiğinde banyonun kenarından sırıyorum. Başım tuvaletteyken midemdekilerin tamamını kustum. Hiçbir şey kalmadığında yere çöküyorum ve serin banyoya yaslanıyorum.

Bunun için tek bir şey var. Kaçmak zorundayım.

Kafamda pek çok senaryoyu gözden geçirirken banyoda sakinleşmem yarım saatimi aldı. Bu evdeki her çıkışı düşündüm ve hem içeride hem de dışarıda silahlı muhafızlar tarafından sürekli olarak korunuyorlar. Arazide günün yirmi dört saati devriye geziliyor ve duvarlar, bir insanın giremeyeceği kadar yüksek.

Ölçek. Ve ana kapı bir kale gibi. Akıl almaz gibi görünse de tek bir çıkış yolu var, ama başka ne seçeneğim var? Son üç haftadır beni olabildiğince rahatsız hissettirmek için elinden geleni yapan iblis cadıyla bir anlaşma yapmak zorundayım.

Onu bulduğumda çalışma odasında oturmuş, parlak bir dergiyi karıştırıyordu. Odaya girdiğimde başını kaldırıp bana bakıyor, sonra gözlerini kızgınlık ve tiksintiyle devirip okumaya devam ediyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Birkaç adım daha yaklaşırken söylüyorum. "Ne?" diye ağır ağır iç geçiriyor.

"Teklifin mi? Buradan çıkmama yardım etmek için mi? Hala geçerli mi?"

Bu kesinlikle onun ilgisini çekiyor ve bana tekrar baktığında gözleri muziplik ve zevkle dolu. Boğazımdaki endişe yumağını yutuyorum. Buna pişman olacağımı biliyorum.

"Fikrini ne değiştirdi, kedicik?" diye soruyor mükemmel manikürlü bir kaşını kaldırarak.

"Sadece kardeşinin oyuncağı olmaktan yoruldum," diyorum omuz silkerek ve elimden gelen tüm kayıtsızlığı göstererek.

"O zaman evet, hâlâ geçerli," diyor sırtarak.

"Peki, ne yapacağız?"

"Bana bırak. Sana bazı evraklar getirebilecek bir adamım var."

"Ama buradan nasıl çıkacağız, Joey? Sen de benim gibi burada kapana kısılmış durumdasın."

"Pek sayılmaz, kedicik. Pek sayılmaz," diyor bilmiş bir gülümsemeye. "Birkaç haftamı alabilir ama ay sonuna kadar seni buradan çıkarmış olacağım."

"Emin misin?"

"Evet."

"Peki bunu kardeşine söylemeyecek misin?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Şimdi, bunun neresi eğlenceli olabilir ki? Sen gittiğinde, nereye gittiğin hakkında hiçbir fikrim olmayacak ve ağabeyimin onu eğlendirecek yeni bir evcil hayvan bulmadan önce birkaç hafta boyunca aklını kaybetmesini izlemekten zevk alacağım." Hınzırca gülüyor.

Bir başkasının talihsizliğinden bu kadar keyif almayı hayal bile edemiyorum ama sanırım ben hiç Moretti olarak büyümedim. Bir bakıma onun için üzülüyorum.

"Tamam. Bunu yapabileceğinden emin misin?" "Eminim. Güven bana."

OceanofPDF.com

Bölüm 19

OceanofPDF.com

KAT

T *Pasla beni!*

Hayatımda bu iki kelimenin söylendiği ve sonucun olumlu olduğu bir zaman hatırlamıyorum. Ama Joey'nin bana sorduğu şey buydu. ve sınırlı alternatif seçeneklerle, tam olarak yaptığım buydu. İşte bu yüzden neredeyse gece yarısı, Tanrı bilir nereye kadar onu takip ediyorum.

Dante'nin yatak odasının kapısını çalıp bana *vaktin* geldiğini söylediğinde, özellikle kötü bir sabah bulantısı nöbeti geçiriyordum - gerçi bütün gün sürdüğü halde neden böyle diyorlar, bilmiyorum -.

"Kimseye fark ettirmeden bizi buradan nasıl çıkarmayı düşünüyorsun Joey?" Beni daha önce hiç görmediğim bir koridora götürürken sinirim ve korkumdan sinirleniyorum. Bu ev lanet olası bir labirent gibi.

"Dante ve Maximo bu gece dışarıdalar. Şimdi tam zamanı."

"Ama her yerde korumalar var," diye hatırlatıyorum ona.

"Burada değil ama," diyor muzip bir sırıtışla. "Lisedeyken hep bu taraftan gizlice kaçardım. Burası gizli bir giriş."

"Gizli bir giriş mi? Gerçekten mi? Burası ne böyle? Hogwarts gibi mi?"

Joey olduğu yerde durdu ve bana ters ters baktı. "Bak Kat, buradan gitmek istiyor musun, istemiyor musun? Yani, son birkaç haftadır senden hoşlanmaya başlamıştım bile, bu yüzden kalıp günlerinin geri kalanında kardeşimin küçük oyuncağı olmayı tercih ediyorsan, buyur ol."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve cevabımı bekliyor. Sanırım ben de ondan biraz hoşlanmaya başladım. Tüm o iğneleme ve alaycılığının altına indiğinizde, aslında gerçekten zeki ve komik biri olduğunu görüyorsunuz.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Sadece gerginim. Eğer bizi yakalarsa..." O iyi olacak, onun sinir bozucu küçük kız kardeşi, ama o beni öldürecek.

"Yapmayacak," diyor gözlerini devirerek, Moretti'nin ve kardeşinin tonlarca sahip olduğu özgüvenle dolu. "Benim adamım sağlamdır. Bu iş bizde."

Derin bir nefes alıyorum. Buradan çıkmalıyım. Bizi ondan uzaklaştırmalıyım. "Tamam. Hadi gidelim."

Gülümsüyor ve sonra küçük bir depo odasına gelene kadar koridorda yürümeye devam ediyor. İçeri girdiğimizde, metal bir raf ünitesini yoldan çekiyor ve duvardaki bir tuğlayı itiyor ve yeterince emin, gizli bir geçidi ortaya çıkarmak için açılıyor.

"Vay canına," diye nefes nefese kaldım.

"Sana söylemiştim," diye zaferle gülümsüyor. "Dante'nin bundan haberi yok mu?"

"Hayır. Hiç sanmıyorum. Dediğim gibi, eskiden hep bu yoldan gizlice kaçardım."

"Nereye gidiyor?"

"Bir tür yeraltı sığınağı gibi bir şey. Ne olduğunu bilmiyorum ama sokağa açılan bir kapı var. Adamım belgelerin ve arabanla seni bekliyor olacak ve sonra buradan gideceksin," diyor karanlık geçitten içeri adım atıp cep telefonunun fenerini yakarken.

Neredeyse ayaklarımı yerden kesecek bir duygu seline kapılıyorum. Buradan, ondan ayrılmakla ilgili saf mutluluktan başka bir şey hissetmiyorum. Ve Joey'e minnettar hissediyorum. Amacı ne olursa olsun, bana bir çıkış yolu veriyor ve bunun için ona her zaman borçlu olacağım.

Buradan yeterince uzaklaşır uzaklaşmaz adımı değiştirmeyi ve yeni belgeler almayı planlıyorum, yani o hala bir Moretti ve Dante beni bulmayı çok istiyorsa muhtemelen ona söyleyecektir. Ama onu kandırdığımız için bir süre kızgın kalabilir ama beni aramaya gelmeyecektir. Bir sonraki sıcak bedene geçecektir. En azından ben öyle umuyorum.

"Bunun için teşekkür ederim, Joey. Sana borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

Karanlık tünelde ilerlerken, "Dante'nin senin gittiğini anladığında yüzündeki ifadeyi görmek benim için yeterli bir bedel," diyor.

Başka bir kapıya ulaşana kadar arkasından gidiyorum. "Neredeyse geldik," diye fısıldıyor. "İşte, al bunu." Büyük çelik sürgüyü geri çekmeye başlarken bana hücrelerini uzatıyor. Eski, nadiren kullanılan metaller gibi yüksek sesle gıcırdayıyor,

ve taş duvarlarda yankılanan sestten irkiliyorum. Ya evdeki biri duyarsa?

"İşte," diye pantolonunu çekip kocaman metal kapıyı iterek açıyor. Ben hâlâ onun cep telefonunu tutuyor ve açık kapı aralığını işaret ediyorum. Yüzü görüldüğünde neredeyse parmaklarımdan kayıyor ve zaman kelimenin tam anlamıyla etrafımızda donarken hızla atan kalbim atmayı bırakıyor.

"Bir yere mi gidiyorsunuz hanımlar?"

"Maximo! Ne oluyor be?" Joey çığlık atıyor. "Ödümüzü kopardın."

El fenerini yakıp yüzümüze tutarken eğlenerek başını sallıyor. "Ve ben başlangıç yemeği bile değilim," diyor zalim bir kahkahayla. "Eve dönene kadar bekleyin ve Dante'nin ne kadar kızgın olduğunu görün."

"Hayır," diye kekeledim. "Geri dönmeyeceğim." "Oh, döneceksin," diyor Maximo.

"Nereden biliyorsun?" Ben korkudan titrerken Joey tersliyor, vücudu öfkeyle titriyor.

"Çocukken buradan gizlice kaçtığını bilmediğimizi mi sanıyorsun? Seni her seferinde takip etmediğimi mi sanıyorsun? Ya senin adamın Joey?" diye tıslıyor.

"O Dante'nin adamı," diyor iç çekerek.

"Herkes Dante'nin adamı," diyor, sesi karanlık ve tehditkâr.

"Kusacağım," diye fısıldıyorum.

"Sikimde bile değil. İkiniz de harekete geçerseniz iyi olur. Hemen!" Maximo kapıdan içeri girerken bağılıyor, kocaman gövdesiyle bizi geriye doğru itiyor. Sonra çelik sürgüyü yerine sabitleyerek kapıyı büyük bir gürültüyle kapatıyor ve şimdi nefes alamıyorum.

Nefes nefese kaldım. Joey elimi tutuyor ve sıkıyor. "Sorun yok," diye fısıldıyor. "Ona benim hatam olduğunu söyleyeceğim."

"Fark etmez," diye kekelıyorum. "Beni öldürecek."

"Çekilin!" Maximo tekrar havlıyor ve Joey elimi tekrar sıkarak birkaç dakika öncesine göre daha küçük ve daha dar görünen geçide doğru ilerlemeye başlıyoruz. Bir mekânın gerçekten değişmeden bu kadar değişebilmesi çok tuhaf. Birkaç dakika önce bu karanlık tünel umut ve olasılıklarla doluydu. Şimdi ise korku, dehşet ve canavarlarla dolu.

Dolabın kapısına ulaştığımızda ilk Joey kapıyı açıyor ve küçük oda ışıkla doluyor. Ve koridorda durmuş bizi bekliyor. Ellerini takım elbisesinin ceplerine sokmuş.

Pantolonu ve gömleğinin kumaşı devasa kaslarının üzerinde gergin bir şekilde dururken, kelimenin tam anlamıyla öfkeyle titreşiyor. Üçümüz koridora çıkıyoruz ama Dante'nin odağı tamamen benim üzerimde. Gözleri ateş ve öfkeyle parlıyor ve vücudumdaki her bir hücre korkudan titriyor.

"Dante, o-" Joey başlar ama Joey onun sözünü keser.

"Git ve çalışma odamda bekle. Seninle sonra ilgileneceğim," diye tersliyor, gözlerini benden hiç ayırmadan. Ben de gözümü ondan alamıyorum. Bakışlarının yoğunluğundan kaçınmak istiyorum ama yapamıyorum. Bu yüzden ayakta duruyorum, göz kırpmıyorum ve umutsuzca kusmamaya çalışıyorum.

"Peki ya bu?" Maximo soruyor.

"Onu misafir odasına götürün. Doğu kanadındaki odaya," diye sıkılmış dişlerinin arasından tıslıyor, öfkesi her kelimesinde hissediliyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum ama beni kabul etmiyor.

"Beni takip et," diyor Maximo ve koridorda yürümeye başlıyor, ben de ona itaat ediyorum çünkü bu en azından Dante'nin gazabından bir süreliğine kaçabileceğim anlamına geliyor. Belki sakinleşir. Belki ona neden kaçmaya çalıştığımı söylediğimde beni anlar. Belki bu gece Chicago üzerinde domuzlar uçar.

Maximo'yu merdivenlerden yukarı ve evin doğu kanadına kadar takip ediyorum. Beni diğerlerine çok benzeyen bir yatak odasına götürüyor, ta ki ben öyle olmadığını fark edene kadar.

İçeri girdiğimde kaşlarımı çatarak, "Pencerelerde parmaklıklar var," diyorum. "Evet," diye onaylıyor Maximo.

Odayı taradığımda bir yatak ve duvara sabitlenmiş bir lamba ile bir komodinden başka bir şey olmadığını görüyorum. Küçük bir banyosu varmış gibi görünüyor ama oda seyrek ve daha önce kaldığım odanın lüksüne hiç benzemiyor.

"Ama yapmayacağım... Barlar var..." Ona göz kırpmıyorum.

"Evet," diyor tekrar. "Ve kapıya da bir kilit." Ve bununla birlikte, söz konusu kapıdan çıkıp gözden kayboluyor ve beni içeriye hapsederken tık sesini duyuyorum.

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve yatağa oturup Dante'yi beklerken ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Neden Joey'i dinledim? Neden daha önce olanları kabul etmedim? Bundan çok daha iyiydi. Ama aslında öyle değildi. Hâlâ bir tutsaktım, sadece rahat bir tutsak. Kaçma ihtiyacımın nedeni değişmedi.

Soluk, çıplak duvarlara bakıyorum ve buranın Nicole'ün odası olup olmadığını merak ediyorum. Dante nişanlısını öldürmeden önce burada mı tutuyordu?

Bu gece gelip gelmeyeceğini merak ediyorum. Acaba gelecek mi, yoksa bana vereceği cezayı beklerken panik atak geçirmeme izin mi verecek?

Yatağa yaslanıp ellerimi karnımın üzerine koyuyorum ve küçük umut ışığıma sessiz güvence sözcükleri fısıldıyorum.

Ve bekliyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 20

OceanofPDF.com

DAnTE

T sinsi küçük kız kardeşimle yüzleşmek için içeri daldığımda çalışma odamın kapısı neredeyse menteşelerinden çıkacaktı. Köşedeki küçük kanepeye oturmuş, elleri kucağında tırnaklarını karıştırıyordu.

Çok gergin ve öyle de olmalı çünkü hayatım boyunca ona hiç bu kadar kızmamıştım ve bugüne kadar pek çok karanlık iş çevirdi.

"Ne oluyor Joey?" Tıslıyorum, öfke vücudumdaki her kası titretiyor ve beni bastırılmış öfkeyle titretiyor.

Bana bakıyor, uzun siyah kirpikleri gözyaşlarıyla ıslanmış. "Özür dilerim, Dante -"

"Özür mü? Özür mü dileyeyim?" Bağırıyorum, yumruğumu masama vuruyorum ve onun korkuyla sıçramasına neden oluyorum.

"Umursayacağını düşünmemiştim."

"Bana yalan söyleme," diye hırlıyorum. Daha önce benden hiç korkmamıştı ve korkması için de bir nedeni yoktu ama uzun zamandır böyle bir öfke hissetmemiştim. Nicole'ü öğrendiğimden beri. İçimdeki öfke yumağını yutuyorum ama göğsümde düğümleniyor.

"Neden, Joey? Benden gerçekten bu kadar çok mu nefret ediyorsun?"

Gözleri öfke ve yıllarca bastırılmış duygularla parıldıyor. Kanepeden kalkmadan önce vücudunda dalgalandığını görüyorum. "Bu lanet evden nefret ediyorum. Biri beni izlemeden sıçamamaktan nefret ediyorum, Dante," diye bağırıyor. "Senin ve Lorenzo'nun her istediğinizi yapabilmenizden nefret ediyorum çünkü siz bir penisle doğdunuz! Ben ise nefes bile alamayan mükemmel, şımartılmış bir prenses olma zorundayım.

izin almadan." Söylediklerinin etkisiyle göğsü kabarıyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Bunun Kat ile ne alakası var?"

"Neden küçük hayvanın sende kalıyor? Neden sen de benim gibi mutsuz olamıyorsun?"

Ona bir adım daha yaklaştım. "Bu hayatı istediğimi mi sanıyorsun Joey? Öylece çekip gitmeyi hayal etmediğimi mi sanıyorsun?"

"Lorenzo gibi İtalya'ya mı kaçacaksın?" diye tersliyor. "Ben öyle bir şey demedim."

Başını sallar ve odanın diğer tarafına doğru yürür. "Benim kimsem yok, Dante," diye burnunu çekiyor.

"Bu doğru değil."

"Evet, seni incitmek istedim. Beni gönderdiğin için sana borcumu ödemek istedim. Kat de buradan gitmek istiyordu. Gitmek için çaresizdi, bana geldiğine göre öyle olmalıydı, değil mi? Benden hoşlanıyormuş gibi bile yaptı." Alay ediyor. "Benimle olmasaydı başka bir yol bulurdu. Bir yolunu bulacaktır, ağabey. Şanslı ki benim gibi bu aileye bağlı değil."

Sözleri beni beklediğimden çok daha fazla etkiledi çünkü bu sözlerde bir gerçeklik payı olduğunu biliyorum. Kat, kendisine hor görmekten başka bir şey göstermeyen küçük kız kardeşime güvenmek için ne kadar çaresiz olmalıydı. Ve ben bunu başından beri biliyordum, değil mi? Kendimi kontrolün bende olduğuna inandırdım ve o da beni aramızda fiziksel bir ilişkiden daha fazlası olduğuna inandırdı. Kahretsin, bunda da iyiydi.

"Umarım buna değmiştir Joey," diyorum. "Çünkü şimdi ona ne olursa olsun senin ellerinde."

Gözlerini bana dikti. "Ona ne yapacaksın?" "Neden umursuyorsun ki?"

"Bilmiyorum." Yalanlar ona çok kolay geliyor, hiçbir maliyeti yokmuş gibi dilinden dökülüyor. Hayatımda bana Joey'nin söylediği kadar kolay yalan söylemeyen bir kadın olduğundan emin değilim. Ve genellikle, onların içini görebiliyorum. Tıpkı bana her şeyin yolunda olduğunu ve babamın iyi bir adam olduğunu söyleyen anneme yaptığım gibi. Eski nişanlım Nicole'un içini gördüğüm gibi. Ama Kat'te bunu göremedim. Her gece yatağında yatıyordu ve ben bunu hiç görmedim. Sanırım görmek istemedim.

"Öğrendiğim iyi oldu," diyorum arkamı dönüp kapıdan çıkmadan önce.

"Nicole'e gerçekten ne olduğunu biliyorum, Dante. Lorenzo bana anlattı."

Onun adının anılması bir an için bocalamama neden oluyor. Kalbim duracak gibi oldu. Ona gerçeği söyleyeceğini biliyordum ama bundan bahsedeyeğini hiç düşünmemiştim.

Cevap vermiyorum. Kat'ten ve onun lanet olası kalbimi nasıl söküp attığından başka bir şey düşünemiyorum. Öfkemi kız kardeşimden çıkaramam ama tüm hıncımı ondan çıkaracağım.

OceanofPDF.com

Bölüm 21

OceanofPDF.com

KAT

I ne kadar zamandır bu yatakta yattığıma dair hiçbir fikrim yok. Saatler de olabilir, dakikalar da. Zaman yepyeni bir anlam kazanmış gibi görünüyor. Saati söyleyecek bir şeyiniz olmadığında öyle olur. Dışarısı hâlâ karanlık,

ama henüz yarın mı yoksa bugün mü olduğunu bile bilmiyorum.

Kapının kilidinin açılma sesi beni dikleştiriyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ve birinin içeri girmesini beklerken yutkunuyorum. Dante'nin odaya girdiğini gördüğümde rahatlasam mı yoksa dehşete mi kapılsam bilemiyorum. Kapıyı arkasından kapatıyor ve ben yataktan fırlayıp ona doğru koşuyorum.

Ne zaman bu kadar zavallı oldum?

"Dante, ben -"

Kocaman, güçlü eli boğazıma dolanmadan önce başka bir kelime söylememe izin vermiyor ve beni duvara çarpıyor.

Yüzünü benimkine yaklaştırıyor. Az önceki öfkesi hiç azalmamış. Hatta eskisinden daha da şiddetli görünüyor. "Yapma," diye tıslıyor, sıcak nefesi yanağımın üzerinde tozlanırken boğazımı nefes almakta zorlanana kadar sıkıyor. Beni genelde bu şekilde yakalamazdı. Daha önce solunum yolumun hiç bu kadar kısıtlandığını hissetmemiştim. Bana zarar vermeye çalışıyor. Beni öldürmeye çalışıyor. "Gerçekten burnumun dibinden kayıp gitmene izin verecek kadar kör olacağımı mı sandın Kat?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum, boğazım onun tutuşunun baskısı yüzünden çoktan acımişti. "O zaman aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Bu mu yani?"

"N -" Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve boğazımdaki baskıdan dolayı başım zonkluyor. Birkaç saniye içinde bayılacağım ve sonra ona söyleyemeyeceğim. Ona tek şeyi söyleyemeyeceğim.

Beni bağışlamasını sağlayacak bir şey. Vücudumda kalan tüm nefesimi kullanarak iki kelime söyledim. "Hamileyim."

Soğuk hava ciğerlerime hücum ederken boğazımı sıkıyorum. Beni bıraktığını ancak o zaman fark ediyorum. Elleri şimdi başımın iki yanında, vücudunun ağırlığıyla beni dik tutarken beni hapsediyor.

"Ne?" diye homurdanıyor.

"Hamileyim," diye nefes alıyorum.

Başını sallar. "Bana yalan söylüyorsun."

"Değilim," diye ısrar ediyorum. "Ofisindeki o gün. O günden sonra bana hiç hap vermedin..." Ve ona hatırlatmayı unuttum.

Gözlerini bana dikti.

"Bir test yaptım. Beş haftalık oldum." Burnumu çektim.

"Yani, borcunu ödeyeceğine yemin ettikten sonra benden kaçmakla kalmayıp, çocuğumu da elimden almaya mı çalışıyordun? Bana bunu mu söylüyorsun?" diye hırılıyor ve o kadar tehdit ve kin dolu ki içim ürperiyor. Ama burada kurban kendisiymiş gibi davranamaz.

Gözyaşlarımı siliyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Başka ne seçeneğim vardı ki Dante?"

Artık sadece ben değilim. Çocuğumu korumak için elimden geleni yaptım."

"Çocuğum," diye hırılıyor. "Benden korunmaya ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama şunu biliyorum ki ondan vazgeçmek zorunda kalmaktansa ölmeyi tercih ederim."

"Sana bunu yaptıracığımı mı düşünüyorsun?" "Bilmiyorum."

"Bilmiyorsun. Çocuğumuzla ilgili tüm bu kararları hiçbir şey bilmeden verdin. Bunun yerine bana hamile olduğunu söylemeyi düşünmedin mi?"

"Sadece bana söylediklerini biliyorum," diye yüzüne bağırıyorum ve o da bana biraz daha yaklaşıyor.

"Peki neymiş o?"

"İşine yaramadığım anda beni adamlarına teslim edeceksin." Bunun gerçekleşeceği, bebeğimden koparılacağım düşüncesi kalbimi göğsümden söküp çıkarmış gibi hissettirdiği için sertçe yutkunuyorum. "Dokuz aylık hamileyken senin ne işine yarayacağım. Ya da minik bir bebeği emzirirken? Ya da yorgun ve ağır olduğumda?"

Yumruklarını başımın iki yanındaki duvara vuruyor ve içindeki öfkenin kreşendoya yükseldiğini hissedebiliyorum. Ama kendini geri itiyor ve kapıdan çıkıp arkasından kilitliyor ve beni yalnız bırakıyor.

Dante gittikten kısa bir süre sonra uykuya dalmış olmalıyım çünkü kapının açılma sesi beni ürküttüğünde hava aydınlıktı. Gözlerimi ovuşturuyorum ve odaya giren kişiye odaklanıyorum. Bu, birkaç gün önce burada işe başlayan ve adını hatırlayamadığım genç yeni hizmetli. Elinde bir tepsi yemek taşıyor ve yumurta ile kızarmış ekmek kokusu midemi bulandırıyor.

Tepsiyi yatağımın ucuna bırakıyor ve tüm bu süre boyunca göz teması kurmaktan kaçınıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum yorganı üzerimden çekip yataktan çıkarken, ama o sessizce odadan çıkıp beni yine yalnız bırakıyor.

Yine de tepsinin yanına oturuyorum ve Dante'yi bir daha ne zaman göreceğimi merak ediyorum. Konuşacak çok şeyimiz var. Birkaç saat içinde burada olmasını bekliyorum. Gittiğim için bana bağırarak ve sahip olmadığım cevapları talep edecek. Peki, neden bir parçam onu görmek için sabırsızlanıyor?

Tepside iki haşlanmış yumurta ve iki dilim kahverengi tereyağlı tostun yanı sıra bir sürahi su ve bir bardak portakal suyu var. Ve tam orada, çatal bıçak takımının yanında, içinde hamilelik testi olan mavi beyaz bir kutu var - şu pahalı dijital testlerden biri. Yani, kanıt istiyor, öyle mi? Bana uyar. O bebeği 4 Temmuz gibi yakacağım.

Yatağa bağdaş kurup yemek yemeye başlıyorum, her lokmada kendimi daha iyi hissediyorum ve Dante beni henüz öldürmediyse belki bu işi çözebiliriz diye umutlanıyorum.

Bölüm 22

OceanofPDF.com

DAnTE

T Babamın gelişini beklerken saatin yumuşak tik takları benimle alay ediyormuş gibi geliyor. Babam dün gece Kat ve Joey'nin küçük kaçış girişimini öğrendi ve bugün eve gelmek için ısrar etti. güvenlik zaafımı tartışmak için.

"Bunun için gerçekten burada olmak zorunda mıyım?" Joey iç çekerek ve gözlerini devirerek söylüyor.

"Evet, biliyorsun amına koyayım," diye çıkışıyorum. "Buraya gelmesinin sebebi sensin." "Ugh," diye inliyor kanepeye uzanırken.

"Yakında bitecek. Senin güvenliğinden ve sana daha fazla göz kulak olmam gerektiğinden yakınmasına izin ver. Bu ona iyi bir baba olduğunu hissettirecek ve sonra ona bir viski ikram edeceğim ve o da gidebilecek."

"Peki," diye iç geçiriyor. Adamın dışarıdaki koridoru dolduran sesiyle tekrar gözlerini deviriyor.

Ona baktım. "Her şey yoluna girecek. Ona karşı nazik ol ve onu bir an önce başımızdan savalım."

Adam odaya girmeden hemen önce boğazının derinliklerinden onaylamayan bir ses daha çıkarıyor. Adam içeri girer girmez ayağa kalkıyor ve ona gülümsüyor. Bu iyi uygulanmış bir rutindir.

"Merhaba, baba." Ona sarılmak için hamle yaptı, ama babam onu başından savdı ve odanın öbür ucuna fırladı, ellerini masamın üzerine koyup bana ters ters baktı. "Bunun olmasına nasıl izin verdin? Kızım ve senin fahişen hiçbir şey olmamış gibi buradan çıkıp gittiler."

Sandalyemi geriye iterek ben de ayağa kalkıyorum, onun hâlâ bir çocukmuşum gibi üzerimde yükselmesini reddediyorum. "O bir fahişe değil," diye savunuyorum Kat'i.

Ona kızmanın da ötesinde. "Ve buradan yürüyerek çıkmadılar. Maximo neyin peşinde olduklarını çok iyi biliyordu ve gitmelerine fırsat vermeden onları durdurdu."

"Onunla ilgilenilmesi gerekiyor," diye hırlıyor.

Joey'nin ağzı bir karış açık bana baktığının farkındayım ama babama odaklanmaya devam ediyorum. "O yirmi bir yaşında. Ne yapmamı istiyorsun, cep telefonunu elinden mi alayım?"

"Guisseppina değil. *Fahişe*," diye tükürür.

"Onun adı Kat," diye hırladım ona. "Ve onunla ilgileniliyor."

"Onu bu eve getirmek bir hataydı. Çok fazla şey gördü. Onunla ilgilenmelisin, Dante," diye ısrar ediyor ve şimdi ne demek istediğini tam olarak anlıyorum.

"Onu öldüremem baba," diye çıkışıyorum. "Çünkü sen zayıfsın," diye homurdanıyor.

"Hayır," diye bağıríyorum ona. "Çünkü o lanet olası hamile."

Bana göz kırpmıyor ve Joey şok içinde soluk soluğa kalıyor, eli ağzına gidiyor. "Çocuğunuzla mı?" diye soruyor babam kaşlarını çatarak.

"Evet, lanet çocuğumla."

"Dante, bilmiyordum," diyor Joey. "Eğer bilseydim, asla..."

Babam ona dönüyor, yüzü öfkeyle çarpılmış bir halde kolunu kaldırıp öyle sert bir tokat atıyor ki kafası geriye savruluyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Babam Joey'e tekrar vurmak üzereyken masanın etrafından dolanarak ona ulaştım. Joey geriye doğru sendelerken bileğini tutuyorum, elini yüzüne bastırmış, dehşet ve şok içinde babamıza bakıyor. Asık suratlı bir genç kız olduğundan beri ona hiç böyle vurmamıştı.

"Disipline ihtiyacı var. Ona karşı çok yumuşaksın," diye bağırarak kolunu silkiyor.

"Senin de sakinleşmen lazım, ihtiyar. Ve eğer bir daha ona elini sürersen, her bir parmağını keserim."

Bakışlarını şimdi bana yöneltiyor. Onu uzun zamandır bu kadar kızgın görmemiştim. Her zaman acımasız ve başımın belasıydı ama şu anda o kadar öfkeli ki neredeyse ağzından köpükler saçıyor. "Bu sabah Lorenzo'yu aradım. Eve gelmek için ayarlamalar yapmasını söyledim. Birkaç hafta içinde dönecek."

Kaşlarım çatıldı. "Bunu yapmak zorunda değildin." Dudağı tiksintiyle kıvrılıyor. "Yapmışım gibi görünüyor."

"Ona ihtiyacımız yok."

"Yeterince uzakta zaman geçirdi. İtalya'da aptalı oynamak yerine evinde ailesine bakıyor olması gerekirdi."

"Hasta karısına bakıyor," diye hatırlatıyorum ona.

"Geri dönecek. Halledildi," diyor başını umursamaz bir şekilde sallayarak.

Pişman olacağım bir şey söylemeden önce dişlerimi sıkıyorum.

"Eğer bu *Katerina*'yı öldürmeyeceksen," diye adını tükürdü, "o zaman onunla evleneceksin."

"Ne oluyor lan?" Ona doğru ilerlerken dişlerimi göstererek homurdanıyorum.

"İlk doğan torununu bir piç olarak yetiştirirsen annen seni asla affetmez," diye ısrar ediyor. "Kafasına bir kurşun sık ya da parmağına bir yüzük tak, *mio figlio*. Çünkü bir piçin imparatorluğunu miras almasına izin vermeyeceğim."

"Evimden defol git. Hemen!"

Bana bakarken burun delikleri alevleniyor, geri adım atmamı bekliyor.

Ama bu asla gerçekleşmeyecek.

"Ya bir tarih belirle ya da mezarını kaz, Dante," diye hırlayarak çalışma odamdan çıktı.

O gider gitmez, elini hâlâ yanağına götürmekte olan Joey'ye doğru yürüyorum. "Bakayım," diyorum parmaklarını nazıkçe çekip koyu kırmızı ve mor bir çürüğün başlangıcını ortaya çıkarırken.

Parmak uçlarımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirirken "Ne oluyor Dante?" diye yüzünü buruşturuyor. "Az önce ne oldu?"

Yüzünü incelerken ona "Hiçbir şey kırılmamış," diyorum. "Bunun için biraz buz almak konusunda Sophia'yı görmelisin."

"Dante?"

Başımı sallıyorum ve iç çekiyorum. "Neden böyle tepki verdiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sana vurduğu için üzgünüm. Bunu bir daha asla yapmayacak, sana söz veriyorum."

Gözyaşları yanaklarından süzülürken ona sarılıyorum. "Kat gerçekten hamile mi?" diye fısıldıyor.

"Evet."

"Bilmiyordum. Yemin ederim. Bilseydim ona asla yardım etmezdim."

"Biliyorum evlat," diyorum ve onu bırakmadan önce başının üstüne hızlı bir öpücük konduruyorum.

"Ne yapacaksın?" diye sorar. "Onunla evlenecek misin?"

Masama geri dönerken nefesimi üflüyorum. Kabul etmekten ne kadar

nefret etsem de, babam haklı. Annem ilk torununun

evlilik içinde doğmak. Baştan aşağı saf kan bir Moretti. Ama benden nefret eden ve asla güvenemeyeceğim bir kadınla nasıl evlenirim?

OceanofPDF.com

Bölüm 23

OceanofPDF.com

KAT

Hope bir bok çuvalı!

Ellerim başımın arkasında, gözlerim yaşlı bir şekilde yatağa uzanıyorum. Son zamanlarda ağlamadan duramıyorum.

Ağladığımdan beri dört gün geçti.

Bu odada kilitli. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Emin olmamın bir yolu yok. Televizyon yok. Radyo yok. Belli ki cep telefonu da yok. Sanırım geceyi burada geçirdiğimden beri dört gün batımı oldu ve şimdi yine karanlık, yani dört gün ve yakında beş gece olacak.

Dante'yi görmeyeli dört gün oldu. Biri bana tek kelime etmeyeli dört gün oldu. İlk gün bir hizmetçi bana bazı kıyafetlerimi ve banyo malzemelerimi getirdi. Sophia'nın buraya girmesine izin vermedi çünkü onun beni rahatlatacağını biliyordu. Bu yeni gelen her kimse bana günde üç öğün yemek, iki ara öğün ve doğum öncesi vitaminler de getiriyor. Ama benimle hiç konuşmuyor. Ben onunla konuşuyorum elbette. Ona iyi davranmaya çalıştım. Yalvardım. Onu soru bombardımanına tutmayı denedim. Bağırmayı. Tehdit etmeyi. Ağlamayı. Hiçbiri işe yaramadı. O aşılmaz. Bir robot gibi.

Yapacak tek şeyim ağlamak. Ve kusmak. Çok fazla kusuyorum. Kendimi sürekli hasta hissediyorum. Dün sabahtan beri hiçbir şeyi midemde tutamıyorum, bu yüzden bugün öğle yemeğimi, ikindi atıştırmalığımı ya da akşam yemeğimi yemeye çalışmadım bile. Hepsi hala tepside duruyor, dokunulmamış. Birleşiyorlar. Tıpkı benim gibi. Ya da belki de durgunlaşıyorum. Bilemiyorum.

Belki de sadece deliriyorumdur.

Kapının açılması başımı kaldırmama bile neden olmuyor artık. Çok yorgunum.

Hizmetçi odaya giriyor ve yatağının yanına bir tepsi yemek daha koyuyor.

"Bay Moretti yemek yemeniz gerektiğini söylüyor," diyor sessizce. Demek bir sesi varmış.

"Bay Moretti gidip kendini becerebilir."

"Yemek yemezsen bebek için iyi olmaz."

"Bebeğin annesinin tamamen delirmesinin de iyi bir şey olmadığından eminim ama kimse bunu umursamıyor, değil mi?"

Başımı ondan çeviriyorum ve eski yemek tepsilerini topladığını duyuyorum ama yine konuşmuyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 24

OceanofPDF.com

DAnTE

I Merdivenlerin dibinde Maria'nın Kat'in odasından gelmesini bekler. Yanında yenmemiş yiyeceklerle dolu bir tepsi taşımaktadır.

"Hâlâ yemek yemeyi reddediyor mu?" Şak diye söyledim. "Evet, efendim," diye fısıldıyor.

"Siktir!" Kızgınlıkla başımı sallıyorum. "Ona söyledim mi? yemek için?"

"Evet."

"Ve?"

Bana cevap vermek yerine yemek tepsisine bakıyor. "Maria?"

"Gidip kendinizi becerebileceğinizi söyledi, efendim," diyor, sesi bu sefer neredeyse fısıltı bile değil.

Bir elimle çenemi ovuyorum. Ona biraz ilgi göstereyim diye kendini aç bırakması çok pervasızca. Maria önümde durmuş, kovulmayı beklerken kıpırdanıyor.

"Maria?"

Bana bakıyor ve gözleri yaşlarla parlıyor. "Neden ağlıyorsun?" Ona çıkıştım.

"O çok hasta, efendim," diye burnunu çekiyor. "Gün boyunca kusup duruyor. Sadece biraz su içtiğinde bile hasta oluyor. İstedığınız gibi odasının dışında bekliyorum ve artık sizin için şarkı söylemiyor ya da bağırıyor bile."

"Seninle oynuyor. Ona güvenemezsin. Beni duyuyor musun?" Başını sallıyor.

"Git," diyorum ve koridorda koşarak uzaklaşıyor. Başımı ahşap tirabzana yasladım, ne halt edeceğimi merak ediyordum.

Kat ve açlık grevi.

Joey yanıma yaklaşırken, "Son zamanlarda Chicago'daki en acımasız adam olarak ününü kesinlikle hak ediyorsun, ağabey," dedi.

Bugün ben de onun oyunlarını oynayacak havada değilim. Yaptığı numara yüzünden ona hâlâ kızgıyım. "Bırak onu, Joey."

"Ne? Sana iltifat ediyorum. Demek istediğim, zalimlik var ve bir de zalimliğin Dante seviyesi var," diyor hınzır bir kahkaha atarak.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Kat," diyor gözlerini devirerek. "Kendini aşmışsın." "Nefes alıyor, değil mi?" Tersliyorum. "Senin sayende değil."

"Evet, ama hadi ama. Birini herhangi bir insan etkileşiminden veya herhangi bir zihinsel uyarımdan mahrum bırakmak muhtemelen bir insana yapabileceğiniz en acımasız şeylerden biridir. İyi oynadın, kardeşim." Bunu söylerken sırtımı sıvazlıyor ama sesinden alaycılık damlıyor.

"Kaçmaya çalıştığı için ödüllendirilmesi gerektiğini mi söylüyorsunuz? Daha haberim bile olmadan çocuğumu benden almaya çalıştığı için mi? Eskiden olduğu gibi burada dolaşmasına izin mi vermeliyim?"

"Seninle her şey çok siyah ve beyaz. Yaptığın her şey aşırı. Bu şekilde olmak zorunda değil. Hem onu cezalandırabilirsin hem de bu süreçte tam ölçekli bir zihinsel çöküş yaşamamasını sağlayabilirsin," diyor koridorda yürümeye başlamadan önce.

"Joey," diye sesleniyorum arkasından.

Etrafında dönüyor, yüzünde bir gülümseme var çünkü az önce bir oyun oynadığını biliyor.

Ben.

"Yakında uyuyacak. Ona birkaç dergi ya da kitap götür. Yarın sabah bir şeyler." "Sen nasıl istersen, ağabey."

Bölüm 25

OceanofPDF.com

KAT

"H Ey, Kat," diyor yumuşak bir ses ve ben rüya gördüğümü anlıyorum çünkü artık kimse benimle konuşmuyor. Eller saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor ve nemli bir bez çenemi de siliyor.

Göz kapaklarım
çırpınarak açıldı.

"Joey?"

"Hastaydın," diyor, yüzü kaşlarını çatarak.

"Evet," diyorum, oturur pozisyona geçerken başım zonkluyordu. Şimdi hatırlıyorum. O kadar ani ve şiddetli gelmişti ki tuvalete bile gidememiştim. Ve sonra sanırım bayıldım.

"Ne zamandır bu şekilde hastasın?"

"Birkaç gündür."

"Bir şey saklıyor musun?"

"Hayır," diyorum. Başımı sallayacak enerjim bile yok.

"Hamilelikte bu normal mi?"

"Hayır. Sanırım olabilir... Bende hiperemesis gravidarum olabilir. Annemde de vardı."

"Bu da ne böyle?"

"Aşırı sabah bulantısı demenin süslü bir yolu." Zayıf bir kahkaha attım.

Joey'nin gerçekten burada olmadığından ve halüsinasyon gördüğümünden oldukça eminim. Gördüğüm onca insan varken neden o olduğunu merak ediyorum. Yani, annem ya da büyükanne olur diye düşünmüştüm.

Beynim biraz daha uyanırken gözlerim onun yüzüne sabitleniyor. Rüyamdaki Joey'nin yanağında kocaman mor bir çürük var.

Baktığımı görünce eliyle kapatıyor.

"Benim yüzümden sana bunu yaptığı için üzgünüm," diye fısıldıyorum, gerçek olmasa bile.

"Dante değildi," diyor elini alnıma koyarken. "Kat senin için gerçekten endişeleniyorum."

"Sanırım hastaneye gitmem gerekiyor, Joey," diye mırıldanıyorum. Sıvı eksikliği yüzünden boğazım o kadar kuru ki konuşmak bile acı veriyor.

Rüya Joey elimi sıkıyor. O bir rüya olmalı. Bana karşı hiç bu kadar nazik olmamıştı. "Gidip Dante'yle konuşacağım."

OceanofPDF.com

Bölüm 26

OceanofPDF.com

DAnTE

I Telefonda konuşurken küçük kız kardeşim steroidli bir kasırga gibi ofisime daldı.

"Kat gerçekten hasta" diye bağıyor, benim hasta olduğum gerçeğini tamamen görmezden gelerek.

Meşgul.

"Seni sonra ararım," diyorum konuştuğum pislige, böylece tüm dikkatimi ona verebilecektim.

"Onu hastaneye götürmelisin. Hemen."

"Hem de nasıl. Ofisime gelerek ne halt ettiğini sanıyorsun?"

"Bir doktora ihtiyacı var," diye bağıyor bana.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona ters ters bakıyorum.
"Böylece ikiniz başka bir kaçış girişimi planlayabilirsiniz?"

"Biliyor musun, hamile olduğunu bilseydim bunu asla yapmazdım. Dante, şaka yapmıyorum. Annesinde olan bir şey onda da varmış. Hiper yerçekimi gibi bir şey mi?"

"O lanet olası bir hemşire. Seni tıbbi saçmalıklarla şaşırtıyor, böylece onun saçmalıklarına kanacaksın."

"Yemek yemiyor. Bu bebek için iyi olamaz."

"Acıktığında yer," diyorum ve başka bir arama yapmak için cep telefonumu elime alıyorum.

"Dante, lütfen gelip onu kendin gör."

"Tanrı aşkına!" Cep telefonumu cebime koyup küçük kız kardeşimi Kat'ın yeni yatak odasına kadar takip ediyorum. En azından bu saçmalığa bir son verip işime geri dönebilirim.

Odaya girdiğimde Kat yatakta birkaç yastıkla desteklenmişti.

Joey, "Tekrar hastalanırsa boğulmasın diye onu oturttum," diye fısıldıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Daha önce hiç kimsenin küçük kız kardeşimi bu kadar kolay kandırabildiğini görmemiştim.

"Kat?" Ona yaklaştıkça ben de sinirleniyorum.

Solgun, ama yemek yemeyi reddediyorsa öyle olmalı. Dudakları çatlak ve kuru. Benim tişörtlerimden birini giyiyor ve bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız ediyor. Şüphesiz planının bir parçası ama kilo verdiğini de görebiliyorum. Şimdiye kadar yemek yemeyi reddetmesiyle açıklanamayacak bir şey olmadı.

"Kat?" Yanında yatağa otururken tekrar söylüyorum. Göz kapakları titriyor ama bana odaklanmıyor. "Bir şeyler yemen ve içmen gerek."

"Tamam," diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde, yüzünde aptal bir gülümseme. Kat'e endişeyle bakan Joey'ye

"Gördün mü?" diyorum.

Komodinden su şişesini alıyorum ve kapağını açıyorum. Şişeyi dudaklarına götürerek, sadece haklı olduğumu kanıtlamak için onun küçük oyununa katılıyorum. "Sana biraz su vereceğim, tamam mı?"

"Hmm," diye mırıldanıyor ve şişeyi eğerek biraz su dökülmesine izin veriyorum. Açgözlülükle yutkunuyor ve şişeyi çekmeden önce ona biraz daha izin veriyorum.

Joey'e baktım. "Sana her şeyin..."

Ama ben bu cümleyi bitiremeden Kat yüksek sesle inliyor ve az önce ona verdiğim ağız dolusu suyu kusuyor. Başını yastıklara yasladı ve gözleri tekrar kapandı.

Siktir!

"Hayır, sana söyledim, pislik!" Joey tersledi.

"Git Maximo'ya arabayı getirmesini söyle. Onu acile götürüyoruz."

Joey koşarak odadan çıkıyor ve ben Kat'i kollarıma alıyorum. Hafifçe mırıldanıyor ama vücudu gevşek ve bir hafta öncesine göre çok daha hafif. Alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Üzgünüm, kedicik. Artık benimsin." Onu bu odada çürümeye terk etmenin suçluluğu neredeyse beni eziyor. Eğer ona ya da bebeğimize bir şey olursa kendimi asla affetmeyeceğim. Kat'in şu anda benden nefret etmesi ya da ona güvenememem umurumda değil. Gitmesine asla izin vermeyeceğim.

Bölüm 27

OceanofPDF.com

KAT

I Sanırım çoğu insan bir hastane yatağında uyandığında korkabilir, ancak makinelerin sesi, sürekli faaliyetin düşük uğultusu ve hatta kokusu bana o kadar tanıdık geliyor ki

Burada olmanın rahatlığı. Göz kapaklarım parlak tepe ışığında titrerken sadece yarı açık. Boğazım kuru ve kaşınıyor ama kusacakmışım gibi hissetmiyorum, bu da bir bonus.

"Kat?" Sıcak parmaklarının benimkilerin etrafında kıvrıldığını hissetmeden önce onun derin sesini duyuyorum.

"H-hey," diye mırıldanıyorum gözlerimi açtığımda ve onu yatağımın yanında otururken görüyorum. Yüzü endişe ve kaygıyla kazanmış. Sonra nedenini anlıyorum. Burada olmamın sebebi o. Beni o korkunç odada hiç kimseyle ve hiçbir şeyle kilitli tuttu.

İkisi de içgüdüsel olarak karnıma doğru uçarken elimi onunkinden çekiyorum. Bebeğime.

"Bebek iyi," diye beni temin etti. "Ciddi şekilde susuz kalmıştınız ama şimdi ikiniz de iyisiniz."

Sana teşekkür etmiyorum. Onun yerine gülümsemeye zorladım. "İçecek bir şey ister misin?"

Başımı sallıyorum ve o da yatağın yanındaki sürahidan bana küçük bir bardak su dolduruyor. Bardağı dudaklarıma götürüyor ve ilk yudum cennet gibi geliyor, anında boğazımı rahatlatıyor. Bardağı ondan alıyorum ve ben odaya göz atarken o yatağımın yanındaki sandalyeye tekrar oturuyor. Bir serum ve kalp monitörüne bağlıyım.

"Ne zamandır buradayım?" Ben soruyorum.

"Sadece birkaç saat," diye yanıtlıyor. "Seni bir ya da iki gün ya da en azından tekrar katı gıdalara başlayana kadar içeride tutmak istiyorlar."

Başımı salladım.

"Nasıl hissediyorsun?"

Sanki bir yıl boyunca ağlamak istiyorum. "En azından hasta değilsin."

"Güzel. Joey bazı eşyalarını topladı ve Max birazdan onları getirecek."

"Tamam." Suyumdan bir yudum daha alıp kapıya

bakıyorum. "Ben burada seninle kalacağım."

"Kaçmayacağım."

"Biliyorum."

"Bana izin vermediğiniz için mi, yoksa denemeyeceğime inandığınız için mi?"

"Fark eder mi?"

"Denemeyeceğim," diyorum, yastığa yaslanıp gözlerimi kapatarak.

"Bebeğimin güvende olacağına söz verdiğin sürece."

"Bebeğimiz güvende olacak, Kat."

"Peki ya ben? Ben de güvende olacak mıyım?" Gözlerimi tekrar açıyorum ve onun yakışıklı yüz hatlarının kaşlarını çatmış olduğunu görüyorum.

"Size bir zarar gelmeyecek," diyor soğukkanlılıkla.

Kapının açılma sesi gerginliği bozuyor ve ikimiz de başımızı kaldırıp bir doktorun odaya girdiğini görüyoruz.

"Bayan Evanson, uyandınız mı?" diyor geniş bir gülümsemeyle.

"Evet." Ben de gülümsüyorum, bu garip atmosferi dağıtacak başka biri daha olduğu için şükrediyorum.

"Ben Dr. Wilcox, sizinle ve ufaklığınızla ben ilgileneceğim."

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Peki sen nasıl hissediyorsun?"

"Şimdi çok daha iyiyim,

teşekkür ederim."

"Size bol miktarda sıvı ve siz ve bebeğiniz için bir sürü iyi şey verdik. Eve gitmek için sabırsızlandığınızı tahmin ediyorum ama sizi bir ya da iki gün burada tutmak istiyorum."

Göz ucuyla Dante'nin yüzündeki karanlık ifadeyi görüyorum. "En iyisinin ne olduğunu düşünüyorsanız, Doktor."

Dante'ye bakar ve gülümser. "Kat'ın biraz bir şeyler yemeye çalışması iyi olur. Resepsiyondan ona hafif bir atıştırma göndermelerini rica edebilir misin?"

Onun isteğini düşünürken gözleri kısıılır.

"Biraz patates kızartması istiyorum. Sıcak, tuzlu patates kızartması," diyorum, dudaklarımı yalayarak ve iç çekerek.

Başıyla onaylıyor ve birkaç saniye sonra bizi yalnız bırakarak odadan çıkıyor.

"Seni getirdiklerinde oldukça kötü durumdaydın Kat," diyor, yüzü endişe dolu. "Kimse ne kadar susuz kaldığını fark etmedi mi?"

"Hayır. Biraz yorgundum ve çok uyuyordum."

"Ama bebeğin babası Bay Moretti?" Adını sanki kim olduğunu çok iyi biliyormuş gibi söylüyor. "Bir terslik olduğunu fark etmedi mi?"

Bu ona gerçeği söyleme şansım olacaktı. Sonra ne olacak? Bana yardım ettiği için bu sevimli doktoru riske mi atacaktım? Hayatımı kaçak olarak mı yaşayacaktım? Çocuğumu babasını tanıma şansından mahrum mu bırakacaktım? Dante Moretti gitmeme asla izin vermeyecek. "Çok meşguldü. Onu pek göremedim. Ama ne kadar hasta olduğumu görür görmez beni hemen buraya getirdi."

Endişeyle gözlerini bana dikey ama daha fazla soru soramadan Dante odaya geri giriyor.

"Sizde hiperemesis gravidarum var. Eve götürmen için sana biraz bulantı önleyici ilaç vereceğim, ancak susuz kalmamanın anahtarı az ve sık yiyip içmektir."

Başımı salladım.

Dante'ye "Ve lütfen ona dikkatle göz kulak ol," diyor. "Eğer hiçbir şey yiyemiyorsa, onu derhal geri getirmeniz gerekecek."

"Elbette," diyor başını sallayarak.

Doktor Wilcox'un çağrı cihazı çalar ve o da mazeret bildirerek odadan çıkar.

"Seni isteğin dışında tutup tutmadığımı sordu mu?" Dante sorar.

Nedense bu beni güldürüyor. "Sayılır," diye itiraf ediyorum. "Sanırım senin kim olduğunu biliyor."

"Buralarda kötü bir şöhretim var," diyor göz kırparak ve içim kıpır kıpır oluyor. Bu adamdan nasıl kurtulacağıma dair hiçbir fikrim yok.

"Ona öyle olduğunu söylemedim. Muhtemelen söylemem gerektiği halde." "Bunun sonu iyi bitmezdi, Kat. İlgili herkes için."

Sertçe yutkunuyorum. "Biliyorum."

Bölüm 28

OceanofPDF.com

KAT

I Hastanede iki gün iki gece daha geçirdim ve bu süre zarfında Dante bir daha yanımdan ayrılmadı. Ama en azından kendimi çok daha iyi hissediyorum ve ihtiyacım olursa hastalığı kontrol altına alacak ilaçlara sahibim.

Arabanın camından güzel eve bakıyorum. Tamamen Joey'nin burayı neden hapishane olarak gördüğünü şimdi anlıyorum.

"Yapabileceğinden emin misin?" Elini tutup arabadan inerken Dante soruyor.

"Evet. Şimdi iyiyim. Söz veriyorum," diye hatırlatıyorum ona. Bir elini gür sakalının üzerinde gezdiriyor.

Onunla birlikte evin ön kapısına doğru yürüyorum ve attığımız her adımda midemde bir endişe düğümü oluşuyor. O odaya geri dönme ve tecrit edilme düşüncesi, kapılara doğru kaçma hissi uyandırıyor.

"Dante?"

"Seni odama taşıdım," diyor, çünkü tabii ki beni çok iyi okuyabiliyor.

"Böylece sana göz kulak olabilirim."

"Tamam. Teşekkür ederim." En azından odasında bir televizyon var. Ve kitaplar. Ve bir saat. Ve o. Beynim, resmen aklımızı kaçırdığımızı, tabiri caizse Stockholmed olduğumuzu ve bizi kaçırان adama aşık olduğumuzu kabul etmeyi reddetse de, bedenim her şeyin farkında ve beklentiyle titriyor.

DANTE beni yatak odasına çağırıyor ve çantamı yatağın üzerine koyuyor. Boğazını temizliyor. "Eşyaların artık burada. Sonundaki dolap ve

"Altındaki iki çekmece sizindir."

"Teşekkürler," diye fısıldıyorum, aramızdaki bu yeni dinamiği nasıl yönlendireceğimi bilemeden. Onun yatak odasını paylaşıyorum ama ortağı ya da kız arkadaşı değilim. Onun tutsağından başka ne olduğumu bilmiyorum.

"Eşyalarını yerleştirmen için seni yalnız bırakayım," dedi ve beni yalnız bıraktı.

Kapıyı açık bıraktığını fark etmem birkaç saniyemi aldı. İçeride kilitli değildim.

Odanın etrafına bakıyorum, bir numara bekliyorum. Sanki büyük bir alarm çalacak ve mahkûmun başıboş bırakıldığını gösterecekmiş gibi. Ama hiçbir şey olmuyor. Bu yüzden cesaretimi toplayıp kapıya doğru sürünüyorum, bir adım yaklaşıp yaklaşmaz çelik parmaklıkların çarparak inmesini bekliyorum. Ama hayır. Sadece açık bir kapı.

Kafamı dışarı çıkarırken kalbim hızla çarpıyor. Koridora adım atarsam beni öldürmek için bekleyen bir keskin nişancı tüfeğinden çıkan lazer yok. Hücreme geri dönmemi söyleyecek silahlı bir gardiyan da yok. Koridor boş. Odadan çıkıp gidebilirdim ve hiçbir şey beni durduramazdı.

Buna rağmen, yapmıyorum. İyi bir mahkûm gibi içeri girip çantamı açıyorum.

SONRA, televizyonu açıyorum ama yerleşemeyecek kadar huzursuzum. O açık kapı beni çağırıyor. Bu bir çeşit test mi? Artık kilitlere ya da pencerelerde parmaklıklara ihtiyaç duymadan odamda kalmaya şartlanmış olmam mı gerekiyor? Yoksa evin geri kalanında dolaşmama izin var mı?

Televizyonu kapattım ve tekrar kapıya doğru yürüdüm. Bana burada kalmamı hiç söylemedi, değil mi? Sadece eşyalarımı boşaltmam için beni bırakacağını söyledi. Bu bir saat önceydi ve o zamandan beri kimse beni kontrol etmedi. Kafamı tekrar kapıdan çıkardım, sürpriz bir saldırı bekliyordum.

Tanrım, Kat! Sen yetişkin bir kadınsın. Git merdivenlerden in ve başka bir insanla konuş.

Omuzlarımı dikleştiriyorum, elbisemi kalçalarımın üzerinde düzeltiyorum ve başım dik bir şekilde kapıdan çıkıyorum. Başarana kadar numara yap, değil mi? Merdivenlere ulaştığımda, Dante'nin silahlı muhafızlarından biri koridorun diğer ucundan yürüyor.

Kahretsin! Kemerine taktığı küçük telsiziyle diğer muhafızları çağıracak ve ben de kafama silah dayanmış bir halde yere yapışacağım. Ama yanımdan geçerken kibarca başını sallıyor.

Yenilenmiş bir cesaret duygusuyla aşağıya iniyorum. Maximo karşılaştığım ilk kişi oluyor, neredeyse kelimenin tam anlamıyla çünkü başım dönmüş, Dante'nin her an üzerime atlamasını bekliyorum. Ama burada olmamam gerekiyorsa Maximo'nun beni yakalaması şeytanın kendisi kadar iyi sanırım.

"Kat? Nasıl hissediyorsun?" diye sorar. "Um. Çok daha iyiyim. Teşekkürler."

"Güzel. Joey çalışma odasında. Eve gelmeni bekliyordu," dedi ve Dante'nin ofisine doğru koridorda ilerlemeye başladı.

Eve mi? Bu kadar trajik olmasaydı komik olurdu. Çalışma odasına gidiyorum ve Joey'nin orada, ayaklarını sehpa uzatmış dergi okuduğunu görüyorum. Yüzündeki morluk neredeyse solmuş. Yüzündeki morluğun nasıl oluştuğunu konuştuğumuzu hayal meyal hatırlıyorum ama tam olarak hatırlayamadığım bulanık bir anı. O zamanlar acaba onu hayal mi ediyorum diye düşünmüştüm ama morluk kesinlikle gerçektir.

"Kat?" diyor, elindeki dergiyi kanepeye fırlatıp odaya girdiğimi görünce. "Dönmüşsün! Ve çok daha iyi görünüyorsun."

"Teşekkürler," diyorum hafif bir gülümsemeyle. Bugün tek yaptığım şey bu, insanlara teşekkür etmek.

"Otur." Yanındaki koltuk minderine vuruyor ve ben de oturuyorum. "Gözün de daha iyi görünüyor," diyorum.

Parmak uçlarını usulca üzerinde gezdiriyor. "Dante morarmış gözüm yüzünden seninle hastaneye gelmeme izin vermedi. Kötü görüneceğini ve insanların çok fazla soru soracağını söyledi."

"Şey, o haklı. Kötü görünüyor," diyorum kaşlarımı çatarak. "Bunu sana bana yardım ettiğin için mi yaptı?"

"Hayır. Bunu sana zaten söylemiştim ama sen biraz anlamamıştın." "Peki, kim?"

"Önemli bir şey değil," diyor başını sallayarak.

"Belli ki değil. Biri sana vurdu. Kim vurdu?"

Maximo mu?"

"Aman Tanrım, hayır." Yüksek sesle gülüyor. "Maximo asla yapmaz. O gerçekten büyük bir oyuncak ayı. Onu öldürmek istedi ama Dante üstesinden geldi."

"Kimi öldürüp neyi halledeceksin, Joey?"

"Babamızdı, tamam mı? Ne yaptığımı öğrendi ve bana vurdu. Ama Dante onu durdurdu ve bir süre eve girmesine izin verilmedi, yani..." Omuz silkiyor.

"Ama neden? Kaçmaya çalışmamın babanla ne ilgisi var?"

"Hiçbir şey, sanırım, belki de seçilmiş kişiyi baltalamaya çalışmamdan hoşlanmamıştır, bilirsin?" Gözlerini deviriyor. "Her neyse, Dante'ye çok kızgındı ve ona asla vurmazdı, bu yüzden sanırım onun yerine ben aldım."

"Dante'ye kızgın mı?"

"Evet. Çılgın gibi." Dramatik bir şekilde titriyor. "Lorenzo'yu bile eve getirtiyor."

"Lorenzo mu? Ağabeyin mi?"

"Evet."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Lorenzo için kötü, evet," diyor. "Ama karısı Anya da gelecek, yani bu iyi olacak." Gülümsüyor ve yakın bir ilişki paylaştıklarını anlıyorum. Annenizi bu kadar genç yaşta kaybetmenin ve hayatınızda pozitif bir kadın enerjisine ihtiyaç duymanın ne kadar zor olduğunu biliyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 29

OceanofPDF.com

DAnTE

"Az önce Kat'i gördüm. Çok daha iyi görünüyor," diyor Maximo masamın karşı tarafındaki koltuğa otururken.

"Evet," diyorum kemiklerimi titreten bir iç çekişle. Sözü bile Onun adını duyduğumda suçluluk duygusu göğsümde sanki beni ezecekmiş gibi kabarıyor.

"Yapmanız gerekeni yaptınız, *compagno*."

"Bebek ölebilirdi, Max. Ölebilirdi. Onu orada öylece bıraktım."

"Onu öylece bırakmadın. Maria'ya yemeğini aldırdınız ve ona göz kulak oldunuz."

"Bana Kat'in hasta olduğunu söylemeye çalıştı ama ben dinlemedim. Bunun dikkatimi çekmek için bir numara olduğunu düşündüm. Eğer Joey olmasaydı..."

"Ama yaptı ve Kat ile bebeğin ikisi de iyi. Sebeplerin vardı, D. Çocuğunuzla birlikte sizi terk etmeye çalıştı. Ya başarmış olsaydı?"

Dışlerimi gıcırdatıyorum ve çenem protesto için ağrıyor. Benden kaçmayı başarsaydı neler olabileceğini düşünmek istemiyorum, bu yüzden konuyu değiştiriyorum. "Bebeği gördük, biliyor musun? İç ultrason yaptılar ve ekranda gördük. Küçücük bir leke dışında neredeyse hiçbir şey göremiyordunuz ama kalbi güçlü bir şekilde atıyordu."

"Bu da bir şeydir herhalde."

"Öyleydi," diyorum, Kat'in yüzündeki ifadeyi ve gözyaşları yüzünden akarken elimi nasıl tuttuğunu hatırlayarak. Ona verdiğimden çok daha iyisini hak ediyor. "Neden gitmeye çalıştığını biliyor musun?" diye soruyorum.

Bana cevap vermiyor. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve konuşmama izin verdi.

"Çünkü ona, artık ona ihtiyacım kalmadığında, onu istediklerini yapmaları için erkeklerime teslim edeceğimi söyledim. Hamile kalmanın ona ihtiyacım olmadığı anlamına geleceğini düşündü, çünkü onu sadece onu becermekle ilgilendiğime inandırdım. Bunu kullandım çünkü onun en büyük korkusunun bu olduğunu biliyordum. Ölüm değil ama bu şekilde kullanılmak. Bunu onu hizada tutmak için söyledim Max. Ne tür bir insan bunu yapar?"

"Hayatının her günü böyle bir insan olmak zorundasın," diye hatırlatıyor Maximo. "Onun senin çocuğuna hamile kalacağını bilmiyordun."

"Benim için bahane üretmeyi bırak," diye çıkışıyorum ona.

"Peki," diye karşılık veriyor. "Kafamıza beyzbol sopası fırlattığı andan itibaren bu kadına karşı bir şeyler hissettiğinin açık olduğunu söylememi mi istiyorsun? Ona karşı her konuda biraz daha dürüst olman gerektiğini, böylece onu hamile bıraktığını sana söylemekten korkmayacağını söylememi mi istiyorsun? Çünkü bunu da yapabilirim, ama bunların hiçbir önemi yok, D. Kontrol edebileceğin tek şey bundan sonra ne yapacağını."

"Benden nefret ediyor." O hastane yatağında uyandığında bana nasıl baktığını hatırlayarak iç geçiriyorum. Elbette, nerede olduğunu ve neler olduğunu fark eder etmez sahte gülümsemesi yerine oturmuştu ama uyandığı ve gözlerinde dehşetten başka bir şey olmadan bana baktığı o ilk birkaç saniye... Bunu asla atlatabileceğimizi sanmıyorum.

"Ona düğünden bahsettin mi?" "Kahretsin, hayır. Şu an doğru zaman değil."

"Peki şimdi ne olacak? Tüm o bebek işlerini yapmak zorunda mısın? Kat tekrar hastalanabilir mi?"

"Birkaç hafta içinde bir kadın doğum uzmanıyla randevusu var. Sabah bulantıları devam edecek, ancak buna yardımcı olacak bazı ilaçları var ve az ve sık yediği sürece, bu bulantıların en kötüsünü önlüyor gibi görünüyor. Zaten eskisi gibi hastalanmayacak. Ama sıvıları tutamazsa, onu hastaneye geri götürmek zorundayım."

"Her şey yoluna girecek, *compagno*. Şu anda sana kızgın olduğunu biliyorum ama geçecek."

"Umarım öyledir, Max."

Bölüm 30

OceanofPDF.com

KAT

L Yatağımda yatarken komodinin üzerindeki saate bakıyorum. Çok yorgunum ve uyumak istiyorum ama burada, Dante'nin yatağında, bana katılıp katılmayacağını merak edecek kadar gerginim. Ve eğer gelirse, herhangi bir beklentisi olacak mı?

Sırf yanında yatıyorum diye her gece seks yapmaya geri dönebileceğimizi mi sanıyor? Hala çıplak mı uyuyacak?

Pamuklu tişörtü vücudumu mümkün olduğunca örtecek şekilde aşağı çekiyorum. Eğer uyuyakalırsam, çıplak bedenimi ona bastırmak istemiyorum. Ama ya yaparsam? Ya vücudum bunu kas hafızası gibi uykuymda yaparsa? Ve uyandığımda her yerim onun üzerindeyse?

Kapının açılma sesi nefesimi tutmama neden oldu. Kahretsin! Şimdi uyumadığımı anlayacak çünkü uyuyor olsaydım nefes alıyor olurdu. Kahretsin, Kat!

Onun yerine ona odaklanıyorum ve banyoda dişlerini fırçalarken onu dinliyorum. Sonra kapı kapanıyor ve iç çekerek yatağı tırmanmadan önce soyunduğunu duyuyorum. Olabildiğince hareketsiz duruyorum, yüzüm ona dönük. Her zaman yan yatar ve bir kolunu belime dolayarak vücudunu sırtıma bastırırdı.

Ama onun dokunuşunu hissetmiyorum. Hareket ettiğini hiç hissetmiyorum ve bir parçam eskiden paylaştığımız o yakınlığı özleyorum. Bunun yerine, ikimiz de tam bir sessizlik içinde ayrı taraflarda yatıyoruz. İstedığım tam da buyken, bunun beni neden bu kadar üzdüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Hastaneye yatışımın üzerinden iki hafta geçti. Dante öğle ve akşam yemeklerinden sonra günde iki kez beni kontrol ediyor, yemek yediğimden ve susuz kalmadığımdan emin olmak için, ki öyleyim, ama bunun dışında onu neredeyse hiç görmüyorum ya da onunla konuşmuyorum. Her gece benim çoktan uyuduğumu düşündüğünde yatağa geliyor ve dokunmadan yan yana yatıyoruz. Ama kabustan soğuk terler dökerek uyandığım gecelerde, beni yatıştırıp tekrar uyuturken kollarını birkaç dakikalığına etrafımda hissediyorum. Sonra sabahları yine gitmiş oluyor ve bedeninin verdiği rahatlığın sadece rüyanın bir parçası olup olmadığını merak ediyorum. İki hayalet gibiyiz - herhangi bir bağlantı olmadan aynı alanda var oluyoruz.

Joey ile çok konuşuyorum. Şu anda aklımı başımda tutuyor, çünkü gerçekten sohbet etme şansı bulduğum tek kişi o. Kuzenim Mia'yı Maximo'nun gözetiminde haftada bir kez arıyorum. Ona henüz bebekten bahsetmedim. Henüz çok erken ve birçok açıdan hala gerçek gibi gelmiyor. Dört hafta sonra taramam var ve belki ondan sonra ona söylerim.

Bu yarım hayatı yaşamaya daha ne kadar devam edebileceğimi merak ediyorum. Her şeyin düzeninde nerede durduğumu bilmeden. Kendimi bir gölge gibi hissediyorum, aslında içinde olmadan bu evin içinde sürükleniyorum. Çünkü Dante buranın ruhu ve o olmadan burada benim için hiçbir şey yok. Belki çocuğumuz doğduğunda yeniden bir amacım olduğunu hissedirim. Ama buna daha neredeyse yedi ay var ve o zamana kadar aklımı kaybedebilirim. Onunla konuşmam gerek, keşke bana bir şans verse.

Çalışma odasına giden koridorda dolaşıyorum. Gardiyan bana kibarca başını sallıyor. Bu dansı son iki buçuk haftadır her gün yapıyoruz.

"Onunla konuşabilir miyim?"

diye sordum. "Rahatsız edilmemeli."

"Vakti olduğunda onunla konuşmak istediğimi söyler misiniz?"

"Olur, hanımefendi."

Dudağımı çiğniyorum ve kapıdan içeri dalıp onunla konuşmayı düşünüyorum. Benimle konuşmayacaksa bile beni burada tutmaya hakkı yok. Ama gardiyan iri yarı ve kaba görünüşlü ve çalışma odası yanıyor olsa ve ben de bir yangın hortumu taşıyor olsam bile o kapıdan geçmeme izin vereceğinden şüpheliyim.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve yürüyüp gidiyorum.

YAWNING, yatağa gitmek için koridorda ilerliyorum. Joey ve ben *Drag Race*'in yedi bölümünü izledik ve gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. İlk üç aylık dönemin yorgunluğunu biliyordum ama saat daha akşamın dokuzu bile olmadı.

Onları görmeden önce kahkaha seslerini duyuyorum. Aslında, bu kahkaha değil. Kıkırdama. Tiz ve ciyak ciyak. Dante, elbisesinin altından iki kel adamı eve sokuyormuş gibi görünen, kocaman göğüslü, uzun boylu, güzel bir esmerle birlikte geliyor.

Elini kızın sırtına koyuyor ve onu neredeyse hiç kullanmadığı geniş yemek odasına yönlendiriyor. Kapı açıldığında, odadan bir kahkaha ve bağırış korosu yükseliyor. Bir parti veriyorlar. Onu bir partiye götürüyor.

Sanki göğsüme balyozla vurulmuş gibi, karşı konulmaz bir öfke patlaması beni kör ediyor. Ama bu sadece öfke değil. Onun zalimliği karşısında kalbim kırıldı. Elini göğsünde gezdiriyor ve ona gülümsüyor. Sonra kafasını kaldırıyor ve gözüme takılıyor. Bu onun kadından uzaklaşıp bana koşma, bana bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu ve bu gece o kadınla seks yapmayacağını söyleme şansı. Ya da kahkahaları odanın dışına taşan diğer kadınlardan biriyle. Ama bunu yapmadı.

Bana sırtıyor.

Eli başka bir kadının kışındayken o odada kaybolurken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor.

Dante Moretti cehenneme geri dönebilir ve eğer bir daha yatağını paylaşacağımı düşünüyorsa büyük bir yanılğı içindedir.

Bölüm 31

OceanofPDF.com

DAnTE

I Sanırım yatağa girdiğimde Kat'in odamızda olmadığını görünce şaşırmamalıydım. Sanırım beni alt katta o kadınla gördükten sonra bunu hak ettim. Hiçbir şey olmadı ve olmayacaktı da, ama öyle olduğunu düşünmesine izin verdim.

Eskiden uyuduğu misafir odasının kapısına vuruyorum. "Beni içeri al Kat, yoksa bu lanet kapıyı kırarım," diye bağıyorum.

"Cehenneme kadar yolun var," diye bağıır.

Lanet olsun, bu kadın beni erkenden mezara koyacak. Omzumu kullanarak tüm ağırlığımla kapıya yüklendim ve kilidin etrafındaki tahta kırılarak içeri adım atmamı sağladı.

"Dante! Bu da ne?" diye bağııyor, ayağa fırlıyor ve bana ters ters bakıyor.

"Burada ne halt ediyorsun? Sana yatağımdan başka bir yerde uyuman için izin mi verdim?" Ona doğru ilerledim.

"İzin mi?" diye tısıyor parmak uçlarına basarken, tüm vücudu öfkeyle titreşiyor. "Bir şey yapmak için senin iznine ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun?"

"Hayır, *her şeyi* yapmak için benim iznime ihtiyacın var, kedicik. Şimdi kışını kaldırıp yatağa git yoksa seni oraya ben taşıırım."

"Cehennem gibi olacaksın," diye karşılık veriyor, bana bakarken burun delikleri alevleniyor. Haftalardır onun bu yönünü görmemiştim ve onun güzel vücuduna yaptığım onca şeyin hatırası sikimin ağrmasına neden oluyor. Onun ukalalığı beni neden bu kadar heyecanlandırıyor bilmiyorum ama onu durduğu yerde sikmekten bir fısıltı uzaktayım.

"Sen aşağıda o kadınlarla kim bilir neler yaptıktan sonra seninle aynı yatağı paylaşacağımı mı sanıyorsun?" diye bağııyor.

İşte benim küçük vahşi kedicğim. Ve lanet olsun, kıskançlık ona çok yakışıyor.

Ona yaklaşabilmek için başımı eğiyorum. Dudaklarımı kulağına bastırıyorum ve karşılık olarak titremesini sağlıyorum. "şimdi, Kat. Beni tekrar sormak zorunda bırakma."

"Yoksa ne olur?" diye meydan okuyor bana. Gözleri kısıldı ve çenesi meydan okurcasına titredi.

Bu gerilime daha fazla dayanamıyorum. Ona olan ihtiyacım sanki can damarımın gibi damarlarımda dolaşıyor. Ondan uzak durmaya çalıştım. Ona yaptığım şeyden sonra biraz rahat bırakmaya çalıştım. Onu ve bebeğimizildrebilirdim ve bunun ağırlığını taşımak asla kolay olmayacak, ama artık kendimi tutamıyorum. Ona havaya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var. Onu yatağa itip üzerine srndğmde nefesi kesiliyor. Dizimi kalçaların arasına sokup onları kendime doğru açıyorum.

Yumruklarını göğsüme vuruyor, ben de bileklerini tutup başının üstünde sabitliyorum.

"Bırak beni," diye tısıyor. "Senden nefret ediyorum."

"Bana bunu söyleyip duruyorsun, kedicik, ama ben buna inanmıyorum." Dişlerimi boynunun yumuşak derisinde gezdiriyorum ve yumuşakça, neredeyse duyulmayacak şekilde inliyor, ama ben duyuyorum ve bu beni teşvik ediyor.

"Sen bir hayvansın."

Ona dokunabilmek için bir elimle bileklerini sıkarken "Biliyorum," diye kara kara gülüyorum. Elim vücudunun yan tarafı boyunca tişörtünün üzerinden, kaburgalarının üzerinden ve kalçasının kıvrımından geçerek uyluğunun çıplak tenine ulaşıyor.

"Yapma," diye fısıldıyor, amını sert sikime sürtünürken bile.

"şimdiden benim için ıslandın mı?"

Gözlerinde ateş parlıyor. Benimkiyle eşleşen bir arzuyla karışıkfke. Elimi kalçalarının arasından geçirirken, parmak uçlarımla külotunun üzerinde geziniyor. Tam ıslak kumaş parçasının zerine.

"Tam da düşündüğüm gibi," diye homurdanıyorum kemerimi çözmeye başlarken.

Fermuarımı açmaya çalışırken altımda kıpırdanarak, "Dante, yapma," diyor.

Ama onun için ıldışıyorum, amının derinliklerine gömülmek için umutsuz bir ihtiyaçla kr oldum çünkü onu hissetmeyeli çok uzun zaman oldu. şaftımı elimle kavrayarak, kalçalarının arasına yerleşirken tişörtünün yukarı itiyorum.

Kalçalarını oynatıyor, kendini bana sürtüyor, yoksa beni atlatmaya mı alışıyor?

"Dante! Hayır!" diye bağırıyor ve ben ikincisi olduğunu anlıyorum.

Kendimi ön kolumun üzerine itiyorum ve yüzünü inceliyorum.

"Bebek. Bebeğe zarar verebilir," diye fısıldıyor.

Ona kaşlarını çatıyorum. Buna gerçekten inandığı gerçeğine inanmamı mı bekliyor? O lanet olası bir hemşire, Tanrı aşkına. "Bizim sevişmemiz bebeğe zarar vermez, Kat."

"Biliyorum, ama eğer sen..." gözleri yaşla dolarken dudağını yalıyor. "Aşağıdaki kadınlarla birlikte olsaydın, bir şey kapmış olabilirdin... CYBE. Ve bu bebeğe zarar verebilir."

Sertçe yutkunuyorum. Sanırım bu benim hatam. Çünkü böyle düşünmesini istedim, değil mi? Gitmeye çalıştığında beni incittiği gibi onu da incitmek istedim.

Elimi tekrar kalçalarının arasına sokuyorum, külotunu yana çekip işaret ve orta parmaklarımı ıslak kıvrımlarında gezdiriyorum.

"Hayır. O kadınla birlikte olsaydın bunu yapamazdın," diye sızlanıyor.

Bileklerini serbest bırakıyorum ve parmaklarım onun daracık amının girişinde dolanırken kendimi ön kolumun üzerinde tutuyorum - yeryüzündeki cennetim. "Seninle tanıştığım günden beri Kat, senden başka kimse olmadı."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Ama -"

"O kadınlar parti için buradaydı. Dün Mitch'in doğum günüydü ve geçirdikleri birkaç haftadan sonra biraz stres atmayı hak ettiklerini düşündüm. Bu yüzden bir kulübe gitmeden önce buradaki kadınlarla buluşmalarını ayarladım. O kadına odayı gösterdim, adamlarımla hızlıca bir şeyler içtiler ve sonra gittiler."

"Elin kışındaydı," diye tıslıyor. "Hayır. Elim sırtındaydı."

"Durduğum yerden onun kıcı gibi görünüyordu."

"Seni temin ederim, seninkinden başka kimsenin kıcıyla ilgilenmiyorum." "Yani, yapmadın mı?"

"Sadece sen varsın, kedicik," diyorum ona, dudaklarımı boynuna bastırıp tatlı, sarhoş edici kokusunu içime çekerek. Sonra iki parmağımı içine sokuyorum ve duvarları etrafımda kenetleniyor.

"Dante," diye nefes nefese inleyerek adımı söylüyor ve bu beni onun için daha da çaresiz kılıyor.

"Seni boşaltmayalı çok uzun zaman oldu."

"Biliyorum," diye fısıldıyor, kalçalarını sallıyor ve ben de başparmağımla klitorisini ovarak içine daha derin giriyorum.

"Bunu özlemişim Kat," diye homurdanarak dudaklarımı onunkilerin üzerine kapatıyorum. Ağzını açarak dilimi içeri sokmama ve dizimle kalçalarını birbirinden ayırırken onu tatmama izin veriyor.

Onu öpüyorum ve yumuşak inlemeleri ihtiyaç ve özlem dolu çaresiz inlemelere dönüşene kadar parmaklarımla beceriyorum. Sikim ihtiyaçtan zonklıyor ama henüz duramıyorum. O sınırdaki ve ben onun etrafında parçalanma hissini özledim. Onu çılgınca çalıştırırken kaygan suları parmaklarımdan aşağı akıyor. Derimi pençeliyor, onu serbest bırakmam için çaresizce çırpınıyor ama ben geri çekiliyorum, zevkini olabildiğince uzatıyorum çünkü onun çaresiz, ıslak ve adımı inlemesine ihtiyacım var.

Öpüşmemizi kestiğimde, nefes nefese kaldı.

"Sırılsıklam olmuşsun Kat," diye fısıldıyorum kulağına. "Sikimin seni doldurması için çok hazırsın, değil mi?"

"Evet," diye
inliyor. "Evet
mi?"

"Evet, Dante."
"Senin sahibin
kim?"

Duvarları parmaklarımla etrafında kenetleniyor ve orgazmı onu çekirdeğine kadar sarsarken sırtını zevkle kavislendiriyor. "Sen," diye haykırıyor ben ovmaya devam ederken, son sarsıntılar vücudunda dalgalanana kadar hassas etine masaj yapıyorum.

Parmaklarımı içinden çektiğimde, parmaklarım onun salgısıyla kayganlaşmıştı. Parmaklarımı ona doğru tutuyorum. "Bunu görüyor musun? Amının beni ne kadar sevdiğini görüyor musun?"

"Sen bir pisliksin," diye pantolonunu indiriyor ama yüzünde hınzır bir sırıtış var. "Hiç kendini tattın mı, kedicik?"

Yanakları ateşle parlıyor. "Hayır."

Parmaklarımı ağzına götürüyorum. "Aç," diye emrediyorum ve pembe dudaklarını aralayarak parmaklarımı içeri sokmama izin veriyor. "Şimdi em."

O emerken, dilini parmaklarımla üzerinde gezdirirken gözlerimi onunkilere sabitliyorum. Birkaç saniye sonra parmaklarımı çektiğimde, dudaklarından parmaklarıma doğru bir tükürük dizisi vardı ve bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey olabilirdi.

Dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek kendini temizliyor.

"Tadının ne kadar güzel olduğunu görüyor musun? Şimdi neden senin ateşli küçük amcığına bağımlı olduğumu ve son haftalarda senden uzak durmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Gayet iyi idare ediyor gibiydin," diye karşılık veriyor.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Hâlâ bana kızgın mısın? Bu tavrını sikip atmama ne dersin?"

"Huh," diye homurdanıyor. "Deneyebilirsin."

"Oh, meydan okumayı severim," diye homurdanırken kendimi dizlerimin üzerine itiyorum ve külotuna uzanıyorum. Ellerimi yumuşak pamuğa sokup ikiye ayırıyorum, böylece amcığı tamamen bana maruz kalıyor.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" İç çekiyor.

Onun üzerinde duruyorum, sikimi girişine hizalarken kalçalarını kendi kalçalarım ile ayırıyorum. "Evet."

"Dante," diye tıslıyor ben içine girdiğimde.

"Daha yarısına bile gelmedim. Bu kötü tavrı senden söküp atmaya çalışmamı istediğine emin misin?"

Bana cevap vermiyor. Onun yerine gözlerimin içine bakıyor ve gözlerinde o kadar büyük bir meydan okuma var ki taşaklarım karnıma doğru çekiliyor. "Seni bu yatağa çivilemenin her saniyesinden zevk alacağım." Kalçalarımı yuvarlayarak içine doğru itiyorum.

"Oh Tanrım," diye haykırıyor, kollarını boynuma doluyor ve ben onu son birkaç haftanın tüm gerginliğini ve acısını unutturacak kadar sert sikerken bana sarılıyor. En azından şimdilik.

"Kesinlikle yanlış ismi söylüyorsun kedicik," diyorum başımı eğip tişörtünün üzerinden sert, çakıllı meme uçlarından birini ağzıma almadan önce. Yavaşça ısıyorum ve sırtı eğilip amı sikimin etrafında dalgalanırken inliyor.

"Elbette. Senin şeytan olduğunu unutmuşum," diye mırıldanıyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, koyu mavi gözlerini bana dikerken yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta. "Senin şeytanın, Kat." Ellerini tutup parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum ve başının üzerinde birleştiriyorum. "Ama eğer kıpırdamadan durur ve bacaklarını belime sararsan, seni diğer adamı görmeye de götürürüm."

Bölüm 32

OceanofPDF.com

KAT

W Bu sabah uyandığında Dante gitmişti. Beni misafir odasında becerdikten sonra yatağına taşıdı ve sonra beni o kadar çok boşalttı ki sayısını unuttum. Ama her şeye rağmen

Dün gece yaptığımız gibi, kulağıma usulca fısıldadığı gibi, o yine gitti ve ben onun yokluğunu eskisinden daha da şiddetli hissediyorum. İtalyanca mırıldanmalarını anlayamıyordum ama yine de arkasındaki anlamı hissediyordum. İyi bir yere geri dönmüştük.

Belki de sadece kendimi kandırıyorum ve aslında hiç var olmamış bir şeye tutunuyorum. Belki de Dante Moretti kendisinden başka hiç kimse için bir şey hissetmekten acizdir, çünkü ona her yaklaştığımda daha da uzaklaşıyor gibi görünüyor. Ama artık kendi hayatıma seyirci kalmayacağım. Ondan cevaplar istiyorum ve bunları almaya kararlıyım.

Duş alıp üstümü değiştiriyorum ve doğruca Dante'nin çalışma odasına gidiyorum. Bu evde bir tutsak olarak yaşamaya, bana atmaya karar verdiği sevgi kırıntılarını beklemeye devam edemem.

Silahlı muhafız her zamanki gibi kapıda duruyor.

"Rahatsız edilmemeli," diyor ben daha içeride olup olmadığını sormadan.

"Peki, bunun acil bir durum olduğunu ve onunla acilen konuşmam gerektiğini söyleyebilir misiniz?"

"Rahatsız edilmemeli," diye tekrarlıyor.

"En azından şu lanet kapıyı çalıp onunla hemen şimdi konuşmam gerektiğini söyleyene kadar bir yere gitmiyorum." Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ona ters ters baktım.

Kapıyı çalmadan ve kafasını odadan içeri sokmadan önce sıkıntıyla gözlerini deviriyor. "Ben Bayan Evanson, patron," diyor.

"Meşgulüm."

"Acil bir durum olduğunu söylüyor."

Tekrar konuşmadan önce birkaç saniye duraksıyor. "Onu içeri al," diyor Dante ve dev muhafız kenara çekilip odaya girmeme izin verdikten sonra kapıyı arkamdan kapatıp bizi yalnız bırakıyor.

"Ne oldu Kat?" Dante iç çekerek soruyor, elini saçlarının arasında gezdiriyor.

Masasının karşıındaki sandalyeye oturuyorum ve kıpırdanmamak için ellerimi kucağında birleştiriyorum. "Seninle konuşmam gerek."

"Bekleyemez mi? şu anda bir işin ortasındayım."

"Hayır, olamaz, Dante. İki haftadır bu konuyu konuşmak için bekliyorum ve sen benden sürekli kaçıyorsun."

"Yapacak çok işim var."

"Biliyorum ama hastaneden ayrıldığımızdan beri beni neredeyse görmezden geliyorsun." Yüzümü ararken gözlerini kısıyor. "Öyleyse konuş."

Ne söylemem gerektiğini ve bunu söylemenin en iyi yolunu düşünmeye çalışırken yutkunuyorum. "Burada ne yapıyoruz, Dante?"

Kaşlarını çatıyor ama cevap vermiyor.

"Gerçekten burada seninle olmamı istiyor musun? Bir bebek istiyor musun?" "Seni burada istediğimi biliyorsun Kat," diye tersliyor.

"Gitmemi istemediğini biliyorum ama bu aynı şey değil, değil mi?"

Hayal kırıklığı içinde başını sallıyor. "Öyle gibi görünüyor."

"Ama öyle değil," diye ısrar ediyorum. "Gitmeme izin vermiyorsun ama zamanın yüzde doksanında beni görmezden geliyorsun. Başladığımızda bu sadece seksle ilgiliydi, ama ben senin bebeğini taşıyorum. Bu şekilde planlamadığımızı ve senin bunu seçmeyeceğini biliyorum ama bu oluyor ve ben yokmuşum gibi davranmaya devam edemezsin."

"Ne zaman sen yokmuşsun gibi davrandım ki?" diye tersliyor.

"Her gece yanımda uyuduğunda ama benimle hiç konuşmadığında. Tüm zamanını çalışma odanda kilitli geçirdiğinde."

"Seni biraz yalnız bırakıyordum."

"Ben boşluk istemiyorum. Seni istiyorum." Kelimeleri boğuk boğuk söylüyorum. Ama onları yüksek sesle duymak bana yabancı geliyor. Umutsuzca nefret etmek istediğim bu adamı nasıl isteyebilirim? Tüm hayatımı alt üst eden bu adamı?

"Kâbuslarımı öpüp yok ediyorsun ve sanki bedenlerimiz birbirini sonsuza dek tanıyormuş gibi beni beceriyorsun ama geleceğim ve onun neler getirebileceği konusunda bana herhangi bir güvence vermeyi reddediyorsun. Beni sahip olduğum tek hayattan koparıp, ihtiyaç duyduğunda okşayacağın ve üzerine titreyeceğin bir evcil hayvan gibi burada tuttuğun için bir kez bile özür dilemedin. Ve tüm bunlara rağmen, hala seni istiyorum. Senin sevgini arzuluyorum Dante, bunu yaptığım için aptal olduğumu bilsem bile. Eğer sen de beni istemiyorsan, lütfen söyle ve gitmeme izin ver."

Bana göz kırpmıyor, gözleri o kadar karanlık ki göz bebeklerini zar zor görebiliyorum. Sonra lanet telefonu çalıyor ve dikkatini çekiyor. "Buna gerçekten bakmam gerek," diyor.

Ayağa kalkıp odadan çıkmadan önce derin bir iç çekerek "Tabii ki biliyorsun," diyorum. Gözlerimde yaşlar var ama onları kırpmıyorum çünkü o pislik için daha fazla zaman kaybetmeyi reddediyorum.

DUŞTAN ÇIKAR ÇIKMAZ, yeni pamuklu pijamalarımı giymeden önce yumuşak bir havluyla kurulandım. Joey internetten seçmeme yardım etti ve bu sabah teslim edildi. Dante'nin parasını harcadığım için kendimi pek rahat hissetmiyordum ama beni burada tutmakta ısrar ederse ve giyecek hiçbir şeyim yoksa başka ne yapabilirdim ki?

Yatak odasına girdiğimde, onu yatağın yanında, gömleksiz ve ellerini takım elbisesinin ceplerine sokmuş halde görünce şaşkınlıkla göz kırpmıyorum.

"Bu kadar erken saatte burada ne işin var?" Odayı geçerken gözlerimi onun kaslı vücudundan kaçırarak soruyorum, çünkü bu benim en az yüz IQ puanı düşmeme neden oluyor.

"Konuşmak istiyordun, değil mi?"

"Sanırım söylemem gereken her şeyi daha önce söyledim," diyorum yanından geçerken soğukkanlılıkla, ama bileğimi tutarak beni olduğum yerde durduruyor.

"Yani, belki sadece dinleyebilirsin?" diyor hem tehdit hem de seksapeli içeren o alçak, hırıltılı ses tonuyla. Beni çeğiştirirken dokunuşundan ürperiyorum.

ona yakın. "Eğer o gün seni buraya getirdiğim için özür dilememi bekliyorsan Kat, bu asla olmayacak."

Onun gibi bir adamın özür kelimesinin anlamını bilmeyeceğini bilmeliydim.

"Çünkü hiçbirinden pişman değilim. Ve bunu milyonlarca kez tekrar yaparım."

"Yapar mıydın?" Tenimin altında sıcaklık çiçek açarken fısıldıyorum.

Gözleri benimkileri yakarken kaşları çatılıyor. "Evet. Yani seni aldığım için asla pişman olmayacağım."

"En azından artık bunu biliyorum," diyorum, nabzım hızla atarken sakın ve toparlanmış görünmeye çalışarak.

"Ama sana davranış şeklim için özür dilerim, kedicik," diye fısıldıyor yüzümdeki nemli bir tutam saçı geriye doğru tararken. "Sen daha iyisini hak ediyorsun. Daha iyi olacağım."

İtirafı ve dürüstlüğü karşısında şaşkına dönmüş bir halde ona göz kırpyorum ama bu kadar kolay kurtulamaz. "Öyle," diye kabul ediyorum. "Çok daha iyi."

"Bunu seninle yapmak istiyorum, Kat. Burada benimle olmanı istiyorum ve gidersen egom zedeleneyeceği için değil, hayatım seninle daha iyi olacağı için istiyorum."

"Peki ya benim geleceğim ne olacak, Dante? Benim için nasıl görünüyor?"

Sonsuza dek metresiniz olarak bu evden çıkamayacak mısınız?"

Kavrayışını sıkılaştırırken bileğimi çevreleyen parmaklar esniyor. "Metresim değil. Karım olacaksın."

"Karın mı?" Yüksek sesle gülüyorum çünkü bu bir tür eşek şakası olmalı.

"Karım," diye tekrarlıyor, her kelimeyi net bir şekilde telaffuz ederek. "Seninle evlenmeyeceğim."

"Ve çocuğumun kelimenin tam anlamıyla bir Moretti'den başka bir şey olarak doğmasına izin vermeyeceğim."

"Yüce Tanrım." Kolumu tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum ama bana izin vermiyor. "Artık 50'lerde yaşamadığımızın farkındasın, değil mi?" Tersliyorum.

"Bu pazarlık konusu olamaz, Kat. Ailem gelenek ve miras üzerine kuruludur ve gelecek neslin ilk çocuğu hakkında herhangi bir şüphe olmasına izin vermeyeceğim. Bebeğimiz doğduğunda benim karım olacaksın."

Ağzım açık ona bakıyorum. Adam ciddi. Dante Moretti beni karısı yapmaya niyetli - rızam olsa da olmasa da.

"Benden geleceğinle ilgili bazı cevaplar istedin, peki neden hala bana direnmenin bir yolunu buluyorsun?"

"Çünkü bu bana yapılıyor, sanki bu konuda hiçbir seçeneğim yokmuş gibi, Dante. Hiçbir kontrolüm yok."

İç geçiriyor ve bileğimi bırakıyor, ellerini öfkeyle saçlarında gezdiriyor. "Sen benim çocuğumu taşıyorsun, Kat. Hamile kaldığında hayatlarımız değişti ve artık bundan kaçış yok."

Haklı olduğunu biliyorum. Dante, birlikte çocuk sahibi olup mutlu ve ayrı bir ortak ebeveynlik anlaşması yapmayı bekleyebileceğiniz bir adam değil. Aile onun için her şeydir ve çocuğunun malikanesinin koruması dışında bir yerde yaşamasına izin vermesi mümkün değildir. Cosa Nostra'nın başının oğlu ya da kızı için en güvenli yerin orası olduğunu biliyorum ama yine de kaderimin mühürlenmiş olması içimi acıtıyor.

"Peki ya diğer her şey? Karın olarak burada bir tutsak olarak mı kalacağım? Asla ayrılamayacak mıyım?"

"Hayır, karım olarak bu evin hanımı sen olacaksın. İstedğin gibi gelip gidebileceksin -"

"Yapacak mıyım?" Sözünü kesiyorum, aniden biraz özgürlük beklentisiyle seviniyorum.

"Makul ölçüler içinde Kat," diyor sesi sert ve buyurgan. "Yine de nereye gittiğini bilmem gerekecek ve her zaman yanında güvenliğin olacak."

Ona kaşlarını çatıyorum ve o da gözlerini kısarak ekliyor: "Senin güvenliğin için, kaçacağını düşündüğüm için değil."

"Kaçmayacağımdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Fısıldıyorum, meydan okumaya karşı koyamıyorum.

Vücudu bedenime değene kadar bir adım öne çıkıyor. "Çünkü sen çocuğumuzu asla terk etmezsin. Ve eğer çocuğumuzla birlikte gitmeye kalkarsan, ikinizi de bana geri getirmek için bu dünyayı küle çevireceğimi biliyorsun."

Derimin altında bir sıcaklık oluşuyor. Onun sahipleniciliği benim için bir tehlike işareti, en azından öyle olmalı, öyleyse neden kendimi bu kadar güçlü ve korunmuş hissettiriyor? Neden bu adama ait olma düşüncesi beni hayatımda hiç olmadığım kadar güvende hissettiriyor? Böyle şeyler söylediğinde gözlerindeki ateşten bahsetmiyorum bile, bacaklarımı beline dolamak istiyorum. "Evlenme teklifinden anladığın bu mu?" Onun yerine ben sordum.

"Sayılır," diyor hınzır bir sırıtışla.

Onun karanlık gözlerine bakarken alt dudağımı ağzıma götürüyorum.
Bir elini üstümün eteklerine ulaşana kadar yan tarafımda gezdiriyor.
"Bunlar da ne böyle, kedicik?"

Yeni geceliklerime bakıyorum. "Pijama mı?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Nereden aldın onları?"

"Um, şu butik için kredi limitiniz var. Joey bana yardım etti. Sana onları satın alıp alamayacağımı soracaktım ama sen meşguldün ve benim -"

"Para harcaman umurumda değil Kat," diye homurdanıyor, yanağımı okşayarak. "Neye ihtiyacın varsa harcayabilirsin. Sana yeni kıyafetler almanı söylemek istiyordum ama bu ucubeyi almış olman umurumda."

Zararsız giysilere bakıyorum. Yumuşak, fırçalanmış beyaz pamuklu ve üzerinde belli belirsiz bir aşk kalbi deseni var. Bir canavarlık sayılmaz.

"Güzel vücudunuzun çok büyük bir kısmını kaplıyorlar ve onları bir daha asla görmek istemiyorum."

Oh. Ellerim, ayaklarım ve başım hariç her yerimi örtüyorlar. "Bunlar aynı zamanda çalışma odasında oturup televizyon izlemek ya da sabahları kahvaltıya gitmek için de kullanılıyor," diyorum omuz silkerek. "Ve ben onları seviyorum."

Gözleri vücudumda gezinirken etek ucunu parmaklıyor. "Sanırım biraz işe yarayabilirler, ama yatağım için değil." Üstümü başımın üzerinden çekip çıkarmaya başlıyor.

"Joey ile biraz televizyon izleyecektim," diye zayıf bir itirazda bulunsam da kollarımı itaat edencesine kaldırıyorum.

"Max ve Joey film izliyorlar. O aldırılmaz." "Çok kolay değiştirilebiliyorum," diyorum abartılı bir iç çekişle.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırmadan önce üstümü çıkarıp yatağa fırlatıyor. "Benim için değil, kedicik."

Sıcak elleri pantolonumun bel bandının altına inene kadar sırtımdan aşağı kayıyor. Parmakları çıplak kıcıma değdiğinde başını kaldırıyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Külotun yok mu?"

"Pijamayla onlara ihtiyacım yok," diye mırıldanıyorum yanaklarımda sıcaklık parlarken.

Pantolonumu kalçalarımın üzerinden iterken boynuma öpücükler kondururken boğazından alçak bir hırıltı yükseliyor. "Benim yaramaz küçük kedicğim."

Yumuşak pamuk ayaklarımın dibinde bir havuz oluşturduğunda, Dante beni kaldırıyor, bacaklarımı beline doluyor ve beni şifonyere götürüp üzerine oturtuyor.

Bir elini kalçalarımın arasına sokuyor, bir parmağını kıvrımlarımda gezdiriyor ve beni usulca inletiyor. "Benim için her zaman çok ıslaksın," diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Avucumu, takım elbise pantolonunun fermuarını zorlayan sert aletin üzerinde gezdiriyorum. "Benim için her zaman çok zor."

"Hmm. Her zaman," diye homurdanıyor, dudakları göğüslerime ulaşmadan önce tenimin üzerinde kayıyor ve bir meme ucunu sıcak ağzına alıyor, iki parmağını amımın içine sokarken diliyle sert tepeliyi fiskeliyor.

"Tanrım, Dante," diye nefes alıyorum, kalçalarımın arasında ıslak bir sıcaklık yükseliyor. Kemerini ve fermuarını kurcalıyorum, içeri uzanıp sert sikini tutana kadar onları açıyorum. Parmaklarımı kalın şaftının etrafına sararak sıkıyorum ve o da küfür ediyor, parmaklarını içimde kıvrıyor ve kalçalarımın titremesine neden oluyor. Kollarımı boynuna dolayarak, sert boyu amıma bastırılana kadar kalçalarımı eğiyorum.

Saçlarımı kökünden kavıyor, boğazım ona tamamen açık olana kadar başımı geriye çekiyor. Dişlerini hassas derimin üzerinde gezdirirken sırtım eğiliyor ve ben utanmaz bir ihtiyaçla inleyene kadar kalın aletin ucunu içime sokuyor.

Bir kolunu belime dolayarak beni olduğum yerde tutuyor, ona çok yakınım ama hâlâ çok uzağım.

"Dante, lütfen," diye inliyorum kalçalarımı kaydırmaya ve içime daha fazla kaymasını sağlamaya çalışırken.

"Benimle evlenmek istediğini söyle, Kat. Söyle ve ben de sana sikimi vereyim." "Götlük yapmayı bırak."

"Söyle bana." Biraz daha yaklaşıyor ve tekrar çekilmeden önce duvarlarım onu sıkıştırıyor.

Sırtını tırmalıyorum. Amım zonkluyor ve içim onun tarafından doldurulma ihtiyacıyla kasılıyor. "Bu konuda başka seçeneğim olmadığını sanıyordum," diye hatırlatıyorum ona.

"Söylemiyorsun, kedicik, ama yine de senden duymak istiyorum. Sadece birkaç kelime ve o küçük dar amcığımı dolduracağım."

"Hayır," diye ısırarak söylüyorum. "Sadece sik beni. Lütfen."

Burnunu boğazımda gezdiriyor, derin derin içine çekiyor. "İçine girmeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin Kat, ama sen bana duymak istediklerimi söyleyene kadar bunu yapmayacağım."

Bacaklarımı onun etrafına sarıyorum, topuklarımı kışının kaslarına batırıyorum ama o sinir bozucu bir şekilde sabit kalıyor. Tırnaklarım sırtındaki sert kasları sıyrıyor. Tenim yanıyor ve kalçalarımın arasındaki ağrı

O kadar yoğun ki doğru düzgün düşünemiyorum - ve ağzımdan dökülen kelimelerin tek açıklaması kesinlikle bu. "Evet, seninle evlenmek istiyorum."

"Aferin kızıma," diye homurdanıyor kalçalarını sallayıp içime tamamen gömülürken, beni iliklerime kadar doldururken.

Zevk ve rahatlama bedenimi sararken ciğerlerime bir hava hücumu doluyor. "Oh, bu çok iyi hissettiriyor," diye yüksek sesle inliyorum.

"Seni seksle hizada tutmayı ne kadar sevdiğimi bilemezsin Kat."

Karanlık bir şekilde gülüyor.

"Yapamazsın," diye sızlanıyorum.

"Evet, yaparım. Çünkü sikime o kadar açsın ki kedicik, içinde olduğumu görmek için her şeyi yaparsın."

"Sen şeytansın ve senden nefret ediyorum," diyorum onu kendime çekerken. "Biliyorum, *vita mia*."

Ona az önce ne dediğini sormak istiyorum, ama dudaklarını dudaklarımın üzerine kapatıyor ve dili ağzımın içine kayıyor, sorumu öyle özlem ve ateş dolu bir öpücükle susturuyor ki neredeyse nefesim kesiliyor.

Bölüm 33

OceanofPDF.com

KAT

J Ben çalışma odasına girdiğimde Oey ayak tırnaklarını boyuyordu. "Hey."

"Hey," diye cevap veriyorum onun yanındaki kanepeye oturup şışeyi elime alırken

kullandığı ojenin etiketini inceleyin. Vişne Bombası. Gülümsedim. O kesinlikle vişne bombası gibi bir kız, ben ise daha çok uçuk pembe veya yumuşak karamel gibiyim. Yine de bazen ben de vişne bombası gibi olmak isterim.

"Seninkini de yapmamı ister misin? Çok geçmeden ayak parmaklarına ulaşamayacağını biliyorsun değil mi?"

Bir elimle genişleyen karnımı ovuyorum. "Sanırım gerçekten şişmanlayacağım." Kıkırdıyorum. "Özellikle de her sabah canım krep ve waffle çekerken."

"Krep ve waffle mı?" diye soruyor, yüzünde sahte bir dehşet ifadesiyle bana dönerek. "Kızım, bir ev kadar büyük olacaksın." Tırnaklarını boyamaya devam ederken daha sert gülüyor. Sahte bir öğürme sesi çıkarmadan önce, "Eminim ağabeyim sana hâlâ o aptal sevecen yüz ifadesiyle bakacaktır," diyor.

"Onda öyle bir bakış yok," diye ısrar ediyorum, çünkü hiç görmedim. O ayak parmaklarına odaklanıyor, ben de konuşmaya devam ediyorum. "Eh, bir ev büyüklüğüne ulaştım bile artık bana mahkum sayılır."

"Hmm."

Derin bir nefes alıyorum, ağzımdan çıkmak üzere olan kelimelere inanmakta güçlük çekiyorum. "Çünkü evleniyoruz."

"Oh, sonunda sana bundan bahsetti," diyor. "Ne demek istiyorsun? Bana sordu mu demek istiyorsun?"

"Söyledim. Soruldu. Aynı şey."

"Öyle olmamaları dışında," diye ısrar ediyorum. "Ne zamandır biliyorsun?"

"Um. Birkaç hafta belki. Babamıza hamile olduğunu söylediğinden beri. Bir kez öğrendiğinde..." Sözünü kesiyor.

"Öğrendikten sonra, ne?" Neden her şeyi en son öğrenen kişi hep ben oluyorum?

"Dante'ye ya seninle evleneceğini ya da seni öldüreceğini söyledi," bunu o kadar rahat söylüyor ki, sanki bu söylenmesi ve yapılması tamamen sıradan bir şeymiş gibi.

"O ne?"

Dönüp bana bakmadan önce usulca iç geçiriyor. "Babamız kocaman bir pislik. Bunun için endişelenme. Dante akıllıca bir seçim yaptı, değil mi?"

"Yani bunca zamandır bu iki seçeneği mi değerlendiriyordu?" İnançsızlıkla başımı sallayarak tersliyorum.

Alay ediyor. "Her zaman seninle evlenecekti çünkü asla başka bir şey yapmazdı."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Şanslı olan ben değil miyim?"

"Kat, benim ailem normal değil. Bu tür şeyler onların tarzı. Bizim gibi kadınlar ikinci sınıf vatandaş. Kendi hayatlarımız hakkında söz hakkımız yok."

Kaşlarım çatıldı. Bunu ne kendim ne de Joey için istiyorum. Kesinlikle çocuğum için de istemiyorum.

"Buna ne kadar çabuk alışırsanız, her şey sizin için o kadar kolay olacaktır."

Ayak tırnaklarına geri dönüyor ve ben kaşlarımı çatıyorum, halının tekrar altımdan çekildiğini hissediyorum. Bu sabah Dante'yle evlenmek istiyordum. Başka seçeneğim olmadığını itiraf etse de, onunla bir tür hayat kurmanın bir yolunu görebiliyordum. Ama artık değil.

Dante'nin ofisine giden koridorda sinsice ilerliyorum, silahlı korumayı geçip o tepki vermeden kapıyı açıyorum. Sanırım bana büyük Bay Moretti'nin rahatsız edilemeyeceğini söylemeden önce her zamanki kibar konuşmamızı bekliyordu. Bugün olmaz, Şeytan!

Ofisine hışımla girdiğimde Dante kafasını kaldırdı.

"Özür dilerim patron, o sadece..." diye geveledi gardiyan.

Dante bana ters ters bakıyor, korumasına dışarı çıkmasını ve kapıyı kapatmasını söylerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Joey'e nişanlandığınızı daha yeni söyledim," diye hırlıyorum ona, masasına tırmanıp kibirli, kendini beğenmiş suratını tokatlamaya hazırım.

"Ve?"

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes alıyorum çünkü bastırılmamış öfkeyle patlamak üzereymişim gibi hissediyorum. "Ve bana babanın ultiyatomuyla ilgili her şeyi anlattı."

İç çeker ve gözlerini kapatır.

"Yani bu doğru mu? Ya benimle evlenecektin ya da beni öldürecektin, öyle mi?" Duygularıma daha fazla hâkim olamayarak masasına doğru bir adım daha atarken bağıyorum.

"O kadar basit değil," diyor, sesi gergin ve alçak.

"Sanırım ilkinizi seçtiğiniz için minnettar olmam gerektiğini düşünüyorsunuz, değil mi?" Sandalyesini geriye iterek ayağa kalkıyor ama ben devam ediyorum.

"Benimle evlenmek ve geleceğimi güvence altına almakla ilgili o konuşmayı yaptın, oysa bu seçimi sadece baban seni zorladığı için yaptın. Sanırım ilk çocuğuna hamile olmasaydım, bu senin için çok daha kolay bir karar olurdu? Beni öldürüp bir sonrakine mi geçecektin?"

Bana dik dik bakarken kara gözleri kısılıyor.

"Ve bu senin yöntemin, değil mi? Çok sorunlu hale geldiklerinde, onları çöp gibi bir kenara atmak mı? Son nişanlığa da böyle mi oldu?"

Çenesi sinirli bir şekilde kıpırıyor. "Yeter," diyor, sesi alçak ama tehdit dolu ama artık ondan korkmuyorum. Beni eğittiği iyi bir rehine gibi sessiz kalmayacağım.

"Baban sana Nicole için de aynı ultiyatomu mu verdi? Onu öldürmek mi yoksa evlenmek mi?"

Yumruklarını iki yanında sıkarken boynundaki damarlar şişiyor.

"Önce onunla evlenmeye karar verdin ve sonra düğünden bir gece önce diğer seçeneğin senin için daha uygun olduğunu mu fark ettin, Dante? O zavallı kadını bu yüzden mi öldürdün?"

"Yeter dedim Kat," diye beni uyarıyor ama ben kendimi öfkeme ve derin ihanet duygusuna kaptırmış durumdayım.

"O da mı hamileydi?" Tısladım.

Yumruklarını masaya öyle bir şiddetle vurur ki tüm oda sarsılır ve masasındaki kâğıtlar yere saçılır. "Yeter!"

İrkiliyorum, bir adım geri çekilip benim için gelmesini bekliyorum. Ama onun yerine sandalyesine geri oturuyor. "Bundan hiç sıkılmadın mı?" diyor iç çekerek.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Neyden? Pek çok şeyden sıkıldım, bu yüzden biraz daha spesifik olman gerekecek."

"Benimle her konuda kavga etmekten. Bana kızmak için her gün yeni bir şey bulmaktan mı?"

Ağzımı açıyorum ve şok içinde ona göz kırpıyorum. "Sen ve ailen beni kızdırmanın yollarını bulmaktan bıkmadınız mı?" Karşılık veriyorum. "Sadece baban seni beni ve çocuğumuzu öldürmeye zorlamasın diye seninle evlenmemi istedin ve benim buna kızmamam mı gerekiyor? Olabileceğin kadar zalim ve korkunç bir adam olmadığın için şükretmem mi gerekiyor? Bu doğru mu?"

"Babam uzun zamandır beni hiçbir şey yapmaya zorlamadı, Kat."

"Sana inanmıyorum, Dante. Ağzından çıkan hiçbir kelimeye inanmıyorum, çünkü ne zaman aramızdaki bu şey her neyse onunla barışmanın bir yolunu bulsam, bana büyük bir falsolu top atıyorsun."

Gözünü kırpmadan bana bakıyor.

"Ama bu sefer daha da kötü hissediyorum, çünkü bu sefer sana inandım." Gözlerim yaşlarla dolarken onları siliyorum.

Alt dudağını yalarken dili dışarı fırlıyor.

"Ve şimdi anlıyorum *ki biz* bu işin içinde hiç yokuz. Ben hiçbir şeyin içinde değilim. Sadece sen, ailen ve Moretti imparatorluğu için en iyisi neyse o. Tebrikler Dante, sonunda kazandın. Pes ediyorum. Yenildim. Sen ne halt istersen o n u yap, ben de mükemmel bir eş gibi gülümseyip başımı sallayayım. Çocuğumun büyüdüğünü görebilmek için kendimi burada tutmam gerekiyorsa, öyle olsun."

Sanki söylediklerim ona bir şekilde acı vermiş gibi gözleri karardı. Bana başka bir cümle daha söyleyemeden ofisinden çıkıyorum. Beni durdurmaya çalışmaması bile ne demek istediğimi daha iyi kanıtlıyor.

Bölüm 34

OceanofPDF.com

DAnTE

T Kapı arkasından kapanıyor ve ben şaşkın bir sessizlik içinde oturuyorum. Kazandığımı söylüyor, peki neden kaybetmiş gibi hissediyorum? Çünkü onunla kazanmak istemiyorum, ve kesinlikle bu şekilde değil. Onu bu kadar kırılmış görmek

Kalbimi kesen bir buz parçası.

Babamın saçma ültimatomunu Kat'e söylediği için kız kardeşimi boğazlayabilirim. Joey burada çok fazla drama neden oluyor. Müstakbel eşimi ve dolayısıyla beni tamamen çıldırtmadan önce onu meşgul edecek bir şeyler bulmalıyım.

Birkaç dakika sonra onu bulduğumda JOEY çalışma odasındaydı.

"Selam," diyor sırtarak odaya girdiğimde, bugün hayatımda neden olduğu katliamdan tamamen habersiz.

Koltuğa oturuyorum. "Ona karşı neden bu kadar acımasızsın, Joey?" Bana göz kırpmıyor. "Kime karşı zalim?"

"Lanet olası Rahibe Teresa," diye çıkıştım. "Kat, tabii ki. Sen kimi kastettiğimi sanıyorsun?"

"Ona karşı zalim değilim. Ben lanet olası bir güneş ışığıyım," diye karşılık verdi.

Ben.

"Peki neden ona babamdan bahsettin? Babam hakkında söylediklerini. onunla evlenmek mi?"

"Oh," oje şişesinin kapağını kapatırken yüzünü buruşturuyor. "Aslında bunu bilerek yapmadım. Bir anda ağzımdan kaçırıldı."

"Şey, bu konuda bana çok kızgın ve o..." İç çekiyorum.

"O ne?"

Duygular boğazımda düğümленirken yutkunuyorum. "Gerçekten çok üzgün. Bu sefer gerçekten sıçtım batırdım."

"O söz konusu olduğunda her şeyi berbat ediyorsun. İkiniz kavga edip barışıyorsunuz. Bu senin olayın gibi bir şey."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve yumuşak koltuğa yaslanıyorum. "Bunu o kadar kolay düzeltebileceğimi sanmıyorum Joey."

"Neden? Ne dedi?"

"Onunla başka seçeneğim olmadığı için evlendiğimi düşünüyör. Nicole'den bahsetti. Onunla evlenmeyi kabul ettiğimde babamın da bana aynı ultimatomu verip vermediğini sordu."

"Ouch."

"Sonra Nicole'ün de hamile olup olmadığını sordu." Joey yüzünü buruşturdu. "Çifte ah."

"Aynen öyle." Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve iç çekiyorum.

"Peki, ona gerçeği söyledin mi?" diye soruyor, sanki bu kadar basitmiş gibi.

"Yapamayacağımı biliyorsun.

Henüz değil." "Ona güvenmiyor musun?"

Kız kardeşim kaltaklık yapmadığında, onunla konuşmak iyi bir şey.

"Bilmiyorum. O bizim dünyamızdan değil, Joey. Eğer her şeyi bilseydi..."

"Anlıyorum. Ama alternatif olarak, yaptığını düşündüğü şey yüzünden senden nefret ediyor."

"Gerçekte yaptığım şey için benden nefret etmesinden iyidir."

"Olabilir. Ama zaten senden nefret etmiyorsa, bunu değiştirebilecek pek bir şey olmadığını düşünüyorum."

"Ama benden nefret ediyor, Joey."

"Bu kadar dramatik olma. Tabii ki istemiyor. Ama şu anki sorunuz için kolay bir çözüm var."

"Var mı?"

"Evet," diyor gözlerini devirerek. "O zaman beni aydınlat, küçük kardeşim."

"Nicole olayını şimdilik unut. Kat ne düşünüyorsa onu düşünüyor ve yine de seni seviyor. Yani bu, senin onunla gerçekten evlenmek istemediğini düşünmesiyle ilgili. O yüzden istediğini kanıtla, Dante."

"Nasıl? Artık ağzımdan çıkan tek bir kelimeye bile inanmadığını söyledi."

"O yüzden konuşma, ahmak."

İnliyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. "Bilmece gibi konuşmayı kes, Joey." "Büyükannenin eski yüzüğü hâlâ sende, değil mi?"

"Evet."

"O şeyin büyüğü olduğunu biliyor musun?"

"Görünüşe göre öyle," diyorum, bu tür peri masallarına hiç inanmamış olmama rağmen bir umut ışığı hissederek.

"Kat'in en sevdiği yemeğin ne olduğunu biliyorum. Mona's Bakery'den tuzlu karamelli cheesecake."

Saatime bakıyorum ve iç çekiyorum. "Bir saat içinde kapanacaklar ve benim bir şeyle ilgilenmem gerekiyor."

Sanki bir işaretmiş gibi, Maximo gitmem gerektiğini hatırlatmak için odaya girdi.

"O zaman ben giderim," diyor Joey heyecanla. "Bu karmaşadan kısmen ben sorumlu olduğuma göre, düzeltmeye yardım etmeme izin verir misin?"

"Şu anda seni alıp evi koruyacak kadar adam ayıramam." "Max beni alabilir," diyor ona en iyi köpek yavrusu gözlerini göstererek. "Sen O olmadan da işinizi yapabilirsiniz, değil mi?"

Şaşkınlıkla bana bakan Maximo'ya bakıyorum. "Bu Kat için, Dante," diye hatırlatıyor Joey.

"Sence oraya zamanında varabilir misin?" Ona soruyorum. "Eğer şimdi gidersek," diyor, koltuktan fırlayarak. "Hangi cehenneme gidiyoruz?" Maximo sözümüzü kesiyor.

"Bir fırın," diye cevaplıyor Joey. "Ama bir saatten az bir süre içinde kapanıyor."

Maximo, "Bisikleti almamız gerekecek," diye ekleyince Joey'nin gözleri bir Noel ağacı gibi parlıyor.

Dünyada herkesten çok güvendiğim adama bakıyorum. "Onunla ilgilenecek misin?"

"Hep öyle yaparım, D," diyor kaşlarını çatarak.

"Tamam. Git bana peynirli kek getir. Git bana bir cheesecake getir, ben de Sophia'dan hayatının en iyi lazanyasını yapmasını isteyeyim."

"Büyük bir şey mi oluyor?" Maximo kaşlarını çatarak sorar.

Joey kirpiklerini kırıştırarak, "Dante Kat'e büyükannemin yüzüğüyle evlenme teklif edecek," diyor.

Maximo sırtlıyor. "Tam zamanında, *compagno*."

Bölüm 35

OceanofPDF.com

KAT

"H Ey, Kat," diyor Joey kütüphaneye girerken, ben de öğleden beri oturup elimden geldiğince okumaya çalışıyorum ama dikkatim o kadar dağılıyor ki, sanırım aynı bölümü yarım saattir okuyorum.

Onlarca kez izlememe rağmen kadın karakterin patronuna neden bu kadar kızgın olduğunu hala hatırlayamıyorum. Eminim onu öldürmek yerine onunla evlenmeye zorlandığı için değildir.

"Hey," diyorum hafif bir gülümsemeyle.

"Dante onunla yemek odasında buluşmanı istedi." "Aç değilim ve gerçekten iyi bir kitabın ortasındayım."

Bana sempatik bir gülümseme veriyor. "Daha önce sinirliydim. Burada çok sıkıldım ve kendi durumuma duyduğum öfkenin sizinkini gölgelemesine izin verdim. Gerçek şu ki babam kadınlara ikinci sınıf vatandaş muamelesi yapıyor olabilir ama erkek kardeşlerim öyle değil. Belki biraz fazla korumacılar." Demek istediğini vurgulamak için işaret parmağıyla başparmağını birbirinden bir santim uzakta tutuyor. "Ve Dante'nin bir ahmak olabileceğini biliyorum, ama gelip seni almamı istedi. Yani?" diyor omuz silkerek.

"Peki ya her emrine itaat etmezsem?"

"Şüphesiz buraya gelecek ve seni yemek odasına kendisi taşıyacak."

Onu görmezden geliyorum ve okumaya devam ediyorum.

Kocaman kanepede yanıma oturuyor ve ellerini önünde birleştiriyor. "Lütfen, Kat? Dante için olmasa da benim için. Söz veriyorum güzel bir şey olacak."

"Güzel ve kardeşin aynı cümle içinde kullanılamaz, Joey." "Gel hadi," diye usulca gülüyor ve elini bana uzatıyor.

"Peki," diyorum iç çekerek kitabımı yere bırakırken.

Joey'i koridor boyunca takip ediyorum. Onda gergin bir enerji var. Ne haltlar dönüyor burada?

Yemek odasının kapısının önünde durdu ve bana döndü. "Bunu göstermek için gerçekten berbat bir yolu olduğunu biliyorum ama Dante senin için her şeyi yapar, Kat." Sonra öne doğru eğiliyor ve kapıyı açmadan önce yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor. "İyi eğlenceler."

O uzaklaşıyor ve ben odaya giriyorum. Dante yemek masasında, siyah bir gömlek ve siyah bir takım pantolon giymiş. Gömleğinin kollarını kıvrımış, kocaman dövme kollarını ortaya çıkarmış. Ona o kadar odaklanmışım ki masanın üzerine serpiştirilmiş beyaz gül yapraklarını ve tüm odaya stratejik olarak yerleştirilmiş mumları görmem bir anımı alıyor. Beni gördüğünde ayağa kalkıyor ve birden kendimi hamile taytım ve atletimin içinde çok yetersiz hissediyorum, bir zamanlar anneme ait olan eski hırkadan bahsetmiyorum bile. Evet, bazı kıyafetlerim işte bu kadar eski.

"Bütün bunlar da ne?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Sanırım buna akşam yemeği deniyor," diyor ve karşısındaki sandalyeyi çekip oturmamı işaret ediyor.

Teklif edilen sandalyeye oturuyorum ve ancak o zaman masanın ortasında duran lezzetli barış teklifini görüyorum. Eğilip hayallerimin cheesecake'ine yakından bakıyorum.

"Bu Mona'dan mı?"

"Evet."

"Tuzlu karamelli cheesecake fetişimi nereden biliyorsun?" "Joey söyledi," diye yanıtıyor otururken.

"Tabii ki. Bir süre önce ona bundan bahsetmiştim. Ama beni sana satacağını düşünmemiştim."

Yüzünde bir kızgınlık titreşimi beliriyor ama sırıtışımı görünce kayboluyor. "Seni satmadı. Aslında bana ne kadar pislik olduğumu söyledi."

Ona bakarken gözlerim kısılıyor. "Gerçekten mi?" "Gerçekten."

"Ondan hep hoşlandım."

"Yalancı," diyor göz kırparak ve kalp atışlarım bir çentik daha hızlanıyor. Böyle davranabiliyorken neden çoğu zaman böyle kibirli bir alet gibi davranmak zorunda?

"Peki, bir dilim alabilir miyim?" Masanın ortasındaki bıçağa uzanarak soruyorum.

"Önce yemek yemeye ne dersin? Sophia en sevdiğin yemeği yapıyor." "Onun muhteşem lazanyası mı?" Midem yüksek sesle guruldarken inliyorum.

"Evet."

"O zaman bekleyebilirim." Ellerimi önümdeki masanın üzerine koyuyorum.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor, beni dikkatle izlerken gözleri kısılıyor.

Eski hırkamın yırtık kenarını çekiştiriyorum. Şu anda kendimi hiç de güzel hissetmiyorum ama bakışlarındaki sıcaklık bana yalan söylemediğini söylüyor. Bu beni koltuğumda kıvrandırıyor. Kahretsin, onun için çok kolayım.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, usulca gülüyor.

"Ne?" Masanın altında kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

"Sana ne zaman iltifat etsem yüzünün kızarmasına bayılıyorum, kedicik."

Yüzümdeki kızarıklık daha da derinleşirken masaya bakıyorum. "Bu utanç verici."

"Çok sevimli."

Bakışlarımın tekrar onunkilere kaymasına izin verirken yutkunuyorum. Hâlâ bana bakıyor olması yanaklarımdaki ya da kalçalarımın arasındaki ateşi azaltmıyor. Neyse ki Sophia elinde kocaman bir tabak lazanya ile yemek odasına giriyor ve beni etkisi altına alan büyüü bozuyor.

Ellerimi karnımın üzerine koyarak hafifçe inliyorum. "Sanırım çok fazla yedim." Dante beni izlerken, "Cheesecake'ten neredeyse hiç yemedin," diye cevap veriyor.

masanın karşısından.

"Çünkü kafamdan daha büyük. Bir dilim almalıydın."

"Ben tatlı şeyler yemem," diye yanıtlıyor hınzır bir sırtışla. "Sen hariç, kedicik."

Sözleri karşısında yüzüm kızardı. Seks ya da odadaki diğer büyük fili - yaklaşan düğünümüzü - konuşmadan çok kibar, keyifli bir akşam yemeği yemeyi başardık.

"Oraya gitmek zorundaydın, değil mi?" Soğuk elimi kızarmış yanağıma koyarak fısıldıyorum.

"Seninle oraya gitmekten kendimi alamıyorum," diyor, sesi alçak ve ciddi. Kollarımın üzerinde tüylerim diken diken oluyor ve içim sıvıya dönüşüyor. Onun yanındayken hormonlarımın kölesi oluyorum, özellikle de hamile olduğumdan beri. Sanki vücudum bir şekilde onunkine bağlanmış gibi.

Hırkamın kolundaki bir iplikle oynuyorum çünkü aniden hava yine gerilimle doluyor, elektrik ve seksle aşırı yükleniyor. Sandalyesini geriye itiyor ve masanın benim tarafıma doğru yürüyor. Beni kaldırıp yemek masasının üzerine atmasını bekliyorum, çünkü bu tür karşılaşmalarımız hep böyle bitiyor. Ama onun yerine dizlerinin üzerine çöküyor.

Güzel bir zümrüt yüzük çıkardığında neredeyse kendimden geçiyordum. Yüzüğü baş ve işaret parmakları arasında tutuyor ve koyu yeşil değerli taş mum ışığında parıldıyor.

"Benimle evlenir misin, Kat?"

Cevap vermek yerine aptal gibi oturup ona göz kırpıyorum.

"Belki de bunu daha önce yapmalıydım," diyor iç çekerek.

"Yine de bana sorma nedenini değiştirmezdi," diye hatırlatıyorum ona, sesim ancak fısıltı halinde.

Elini hafifçe yuvarlaklaşmış karnımın üzerinde gezdirdikten sonra elimi tutuyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Bu işte birlikteyiz Kat. Sen ve ben. Babamın canı cehenneme, umurumda bile değil. Moretti ismi, yüzyıllık güçlü bir kan ve gelenek temeli üzerine kurulmuş bir imparatorluktur. Bu benim mirasım. Sahip olduğum ve olduğum her şey, başkalarının sefaleti ve modası geçmiş geleneklerin sürdürülmesiyle doyuruldu. Bu ev ve içindeki her şey kana bulanmış parayla inşa edildi ve satın alındı," diyor ve gözlerimin içine bakarken başparmağını parmak eklemlerime sürüyor.

"Hayatımdaki her şey bana ben olduğum için verildi. Senin dışında her şey, kedicik. Hayatımda kendim için gerçekten seçtiğim tek şey sensin. Bu yüzden evet, seninle evlenmek istiyorum çünkü ailemi ve annemin anısını onurlandırmak istiyorum ama aynı zamanda günlerin sonuna kadar yanımda olmanı istiyorum."

Midemin çukurundan göğsüme kadar yükselen duygu kabarmasını yutuyorum. İlk kez onda kırılğanlığa benzeyen herhangi bir şeyin ipucunu bile görüyorum. Deniyor, değil mi? Ondan istediğim bir şeyi bana vermek için gerçek doğasına karşı savaşıyor. Ve bunun **Bir** anlamı olması gerekmez mi? Çünkü gerçek şu ki, ben daha çok hissediyorum

Onun karanlığında, başkalarının aydınlığında sahip olduğumdan daha fazla değer gördüm. "Evet, seninle evleneceğim."

Ateş dolu kara gözlerle bana tekrar bakmadan önce boynundaki kalın damar nabız gibi atıyor.

Kusursuz taşı parmağıma kaydırıyor. "Çok güzel," diyorum ona. "Bu benim büyük büyükannemindi."

"Gerçekten mi?" Birdenbire, bu an öncekinden daha da yoğun hissettiriyor. "Sihirli güçleri olduğuna inanıyordu," diyor alaycı bir gülümsemeyle.

"İyi büyü, değil mi?"

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurmadan önce "En iyisi," diye cevap veriyor.

Onunla her zaman olduğu gibi öpüşmenin daha fazlasına dönüşmesi uzun sürmüyor. Dilini ağzımın içinde kaydırırken beni kollarıyla sarıyor. Ayağa kalkıyor ve beni masanın üzerine kaldırmadan önce sandalyemden çekiyor. Ve öpüşmemize ara vermeden, şimdi boş olan sandalyeme oturuyor.

Elleri tenimin üzerinde geziniyor, hırkamı çıkarıp yanındaki sandalyeye koyuyor ve bu basit hareket kalbimi kabartıyor. Genelde attığı kıyafetlerimi nereye gittiğini düşünmeden fırlatıp atar ama ona bir keresinde bunun annemin hırkası olduğunu ve benim için ne kadar önemli olduğunu söylemiştim.

Öpüşmemizi kesip taytımı ve külotumu çıkarmaya başladığında "Tatlımın zamanı geldi" diye homurdanıyor.

"Hiç orijinal değilsin," diye kıkırdıyorum ona yardım etmek için kıcımlı kıvrırken.

"Dilimi o tatlı amına soktuğumda böyle konuşmayacaksın, kedicik." Kıyafetlerimi ayaklarımın üzerinden çekip çıkarıyor ve omzunun üzerinden kabaca fırlatıyor.

"Belki." Başını eğip dizlerimden kalçalarıma doğru yumuşak, tüy kadar hafif öpücükler göndermeye başladığında parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. Sıcak nefesi tenimin üzerinde gezinerek beni ürpertiyor.

"Çok güzel kokuyorsun Kat," diye mırıldanıyor tenime karşı, kalçalarımı iyice açıp beni ona doğru iterken. "Benim için de çok ıslaksın." Bir parmağını kıvrımlarımda gezdiriyor ve ben hızlı bir nefes alıyorum.

Sonra beni masaya geri itmeden önce kolunun bir hareketiyle arkamdaki tabakları temizliyor. Bacaklarımı ayak bileklerimden tutarak kaldırıyor, kalçalarımı genişçe iterken ayaklarımı omuzlarına dikeyyor. "Ne tatlı bir *fica*," diye nefes alıyor tenime karşı, sesi o kadar alçak ve boğuk ki bedenimde titreşiyor.

Dili tenimin üzerinde dans ediyor, hafifçe amıma vurmadan önce kalçalarımın üst kısmına doğru ilerliyor ve sırtımın zevkle eğilmesine neden oluyor.

"Dante," diye inliyorum, saçlarını daha sert çekştirerek onu çabalarını yoğunlaştırmasını istediğim yere yönlendirmeye çalışıyorum.

"Ağzım için çok sabırsızsın, kedicik."

"Çünkü benimle alay ediyorsun," diye itiraz ediyorum.

"Değilim," diye usulca gülüyor. "Ama acelemiz yok. Seninle zaman geçirmeme izin ver çünkü seni burada yedikten sonra bütün gece becermek için yatağa götüreceğim."

"Sen bir şeytansın," diye inliyorum, dilini tembelce ıslak merkezimde gezdirdikten sonra hassas klitorisimin üzerinde döndürüyor. Sıcak zevk dalgaları üzerimde yuvarlanırken ellerim saçlarından düşüyor ve göz kapaklarımın arkasında yıldızlar titreşene kadar kalçalarımı sallıyorum.

Günlerimizin geri kalanında bunu yapacağına söz verirse, belki de bu şeytanla evlenmek o kadar da kötü bir şey olmayacaktır.

Bölüm 36

OceanofPDF.com

KAT

I Koridorda yürürken bir ayağımı diğerine sürüyerek tırnağımı çığnıyorum. Bugün Lorenzo Moretti'nin karısı Anya ile birlikte nihayet eve döndüğu gün. Bir hafta önce yaptığu tekliften beri

Dante daha önce de dikkatli ve sevecen davrandı ve şu anda hiç olmadığımız kadar iyi durumdayız. Ancak ağabeyinin dönüşünün ilişkimiz üzerinde yaratacağu etki konusunda biraz endişeliyim.

"Dur," diye emrediyor Dante, elimi ağzımdan çekip kıpırdanmalarımı durdurmak için parmaklarımı onunkilere doluyor.

"Özür dilerim, neden bu kadar gergin olduğumu anlamıyorum," diye fısıldayarak itiraf ediyorum.

"Hmm." Elimini bırakıyor ve onun yerine elini pantolonunun cebine sokuyor.

Lorenzo Moretti ve onun şiddete olan aşkı hakkındaki hikayeler kendimi bildim bileli var. Ancak Dante'nin en ufak bir gerginliği yok. Belki dikkati dağınık ama gergin değil. Ailenin reisinin o olduğunu biliyorum ama Lorenzo'nun olması gerektiğu de bir sır değil. Ancak bazı nedenlerden dolayı Dante babalarının yerine geçti. Söylentilere göre Lorenzo o zamanlar çok öfkeliymiş ve babasıyla kardeşini bu hakaretten dolayı asla affetmemiş.

Koridorda, ana eve açılan büyük meşe kapılardan birkaç adım ötede duruyoruz. Yan gözle Dante'ye bakıyorum ama o sanki kardeşinin dönüşünü kaçırmaktan korkuyormuş gibi dikkatle kapıya bakıyor. Joey çalışma odasından çıkıp yanımızda duruyor ve ayak parmaklarının ucunda sallanarak o da kapıya bakıyor.

Kapı açılır ve Joey, "Anya," diye bağırarak öne doğru koşar ve az önce kapıdan içeri giren küçük sarışın kadını

Sarıl.

"Guisseppina," diyor yanındaki Lorenzo olduğunu tahmin ettiğim dev ayı gibi adam hoyratça.

Joey, karısını kollarından kurtarıırken, "Kes şunu," diye çıkışır ona.

Lorenzo'nun koyu renk gözleri önce kardeşine sonra bana kayıyor ve yüzü o kadar okunaksız ki midem bulanıyor. Kalın siyah saçları ve sakalıyla Dante'ye çok benziyor ama küçük kardeşinden daha iri ve çenesi biraz daha kare. Gözlerinde beni ürperten bir şey var. Hayatımda gördüğüm en acımasız görünümlü adam. Gelişinden ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok, ama bu evde onun varlığını şimdiden hissettiğimi biliyorum.

"Dante," diyor, sesi alçak.

Dante elimi tekrar tutup nazikçe sıkarken, "Evine hoş geldin kardeşim," diye cevap veriyor. "Anya, seni görmek büyük bir zevk."

Anya hafif bir gülümsemeyle, "Sen de Dante," diye cevap verir. Dante'ye cevap verirken başını dik tutuyor ama gözleri aşağıda ve bunda bir tuhafılık var. O kadar küçük ki bana küçük bir kuşu hatırlatıyor. Lorenzo'nun eli kızın sırtında ama tüm aurası sahiplenici ve kontrolcü. Kız da Lorenzo'nun gözlerine bakmıyor ve bu sinir bozucu.

"Bu Kat," diyor Dante.

"İkinizle de tanıştığımıza çok memnun oldum," diyorum midem düğüm düğüm olmuşken olabildiğince sıcak bir gülümsemeyle.

Lorenzo bana hafifçe başını sallıyor ve sonra karısının kulağına bir şeyler fısıldıyor. İşte o zaman gözleri nihayet benimkilerle buluşuyor ve bana gülümsüyor, yüzü tamamen değişiyor. Şaşırtıcı derecede güzel ve kesinlikle büyüleyici.

"Hanımları tanışmaları için yalnız bırakalım mı?" Lorenzo şimdi Dante'ye hitap ederek söylüyor.

"Evet," diyor Joey heyecanla, Anya'nın elini tutarak. "Arayı kapatmamız gereken çok şey var."

Dante alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Yemekten önce görüşürüz, kedicik."

Sonra elimi bırakıyor ve kendisinden yaşça büyük, inanılmaz derecede kaba ve huysuz görünen erkek kardeşiyle birlikte koridordan çalışma odasına doğru gözden kayboluyor ve biz hanımları yalnız bırakıyorlar.

Lorenzo gözden kaybolur kaybolmaz Anya bana doğru yürüyor. "Kat?" diyor Rus aksanının izlerini taşıyan bir sesle. "Seninle tanışmak çok güzel."

Sonra beni kucaklıyor ve ben de kollarımı onun ince bedenine doluyorum. Şeker gibi kokuyor.

"Hadi gidelim. Sophia dönüşünün şerefine bize kokteyl hazırladı." Joey bir kez olsun kaygısız bir yirmi bir yaşındaki gibi kıkırdıyor. "Siz ikiniz için alkolsüz tabii ki," diye ekliyor.

"O halde neyi bekliyoruz?" Anya, mutfığa doğru ilerlerken her birimizin elini kendi elleriyle kavırıyor.

"İçki içmiyor musun, Anya?" Ben soruyorum.

"İlaçlarımla uyumuyor," diye yanıtlıyor tatlı bir gülümsemeyle.

"Oh," diye cevap veriyorum, hangi ilaç olduğunu sormak istemiyorum çünkü bu çok fazla meraklı hissettiriyor.

"Duyduğuma göre hazırlanmamız gereken bir düğün ve bebek varmış?" Anya konuyu değiştirerek heyecanla sorar.

"Kat hâlâ bir tarih belirlemedi," diye homurdanan Joey, Anya'nın kıkırdamasına neden oldu. "Nedime elbisesi seçmeme ya da bebek için bir şey almama da izin vermiyor."

"Yakında bir tarih belirleyeceğim ama gösterişli bir etkinlik istemiyorum. Bebeğe gelince, henüz bir şey satın almak için çok erken. Sadece on haftalık hamileyim."

Joey gözlerini dramatik bir şekilde devirerek "Ugh," diyor.

"Sabırlı ol, sevgili Guiseppina," diyor Anya yumuşak bir sesle ve Joey'nin ona karşılık olarak verdiği tatlı gülümseme kalbimin göğsümde kabarmasına neden oluyor. Çok güzel bir ilişkileri var ve bu bana bu ailedeki kendi geleceğim için umut veriyor. Lorenzo'dan hoşlandığımdan emin olmasam da, sanırım karısı en sevdiğim insanlardan biri olacak.

Bölüm 37

OceanofPDF.com

DAnTE

L Çalışma odasına doğru ilerlerken Orenzo'nun ağır adımları boş koridorda yankılanıyor. Benim çalışma odam. Onun olabilirdi. Olmalıydı.

"Burada mı? Chicago'da" diye bağırarak sessizliği bozar.

"Hayır, yeni yan parçasıyla bir haftalığına Keys'e gitti," diye cevap veriyorum, babamızı kastettiğinin farkında olarak. "Müsrif evlat için bugün yağlı buzağı yok."

Lorenzo homurdanıyor.

Kapıyı açıyorum ve önce onun girmesi için kenara çekiliyorum. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz bana dönüyor ve burada sadece ikimizin olduğu yerde maskesini düşürüyor. Gözlerinde o kadar büyük bir hüznün var ki, sanki odadaki hava emiliyormuş gibi hissediyorum.

"Geri mi döndü?" Ona sordum.

"Bu sefer daha agresif."

"Çok üzgünüm, kardeşim."

Yenilmiş bir şekilde başını sallıyor.

"Geri dönmek zorunda kaldığın için üzgünüm." Anya'nın kanseri gerilemeye başladıktan sonra Lorenzo birkaç yıl ara vermeye karar verdi ve son iki yıldır eşiyle birlikte Como Gölü'nde yaşıyor.

"Bu kaçınılmazdı. Sonsuza kadar cennette kalamazdık. Ayrıca, en iyi uzmanlar burada," diyor omuz silkerek. "Ve yaklaşan düğününüzü ve teyze olmak üzere olduğunu öğrenmek Anya'ma büyük bir destek verdi. Bu yüzden teşekkür ederim."

Ona karısının ve uğruna güneşin doğup battığına inandığı kadının iyi olacağını söyleyebilirdim. Daha önce olduğu gibi yine yeneceğini ama ikimiz de bunun doğru olmayabileceğini biliyoruz ve bizim işimiz bu değil.

Birbirimizi. Boş umutları takdir etmezdi. Lorenzo gerçekçi biri. Bunun yerine ona şu anda önemli olan tek gerçeği söyledim.

"Seni çok özledim, Loz."

"Ben de seni özledim, D," diyor kollarını bana dolayarak.

Birbirimize sımsıkı sarılıyoruz ve ayrı geçirdiğimiz yıllar geride kalıp bu adam yanımdayken hayatın ne kadar güzel olduğunu hatırladıkça boğuluyorum. Babamın tüm çabalarına rağmen aramızı asla açamadı. Ben onun için gözümü kırpmadan ölürdüm, o da benim için aynısını yaptı. Her zaman üçümüz vardık - o, Maximo ve ben. Aramızda ego yok. Hiçbirimiz dış dünyanın kim olduğumuza inandığını umursamıyoruz. Birbirimizin gözünde eşitiz ve hep öyle kalacağız.

"Bu kadar uzun süre uzak kaldığım için özür dilerim kardeşim," diyor geri adım atarken.

"Özür dilemene gerek yok. Yapman gerekeni yaptın. Belki bir gün, birkaç yıllığına cennete kaçarsın ve işleri yürütmeyi sana bırakırım."

"Sadece söylemen yeterli," diye sırtarak cevap veriyor ama bunu kastettiğini biliyorum.

"Peki, Kat hakkında ne düşünüyorsun?"

"Seninle başa çıkabilen her kadın özel biri olmalı. Onunla evlenmek istiyor musun? Gerçekten mi?"

Cevabım tereddütsüz geliyor. "Evet." "O zaman ikiniz adına da mutluyum."

"SENCE BU İYİ OLACAK MI?" Kat, mavi şal elbisenin kumaşını karnının hafif kıvrımları üzerinde düzeltirken soruyor. "Çok dar değil mi?"

"Her akşam yaptığımız gibi mutfakta sadece akşam yemeği yiyeceğiz, kedicik," diye hatırlatıyorum ona.

"Hayır, *sadece* akşam yemeği değil. Beni korkutan kardeşinle bir akşam yemeği."

Kollarımı beline doluyor ve onu kendime yaklaşıtıyorum. "Ondan korkmana gerek yok, korksan bile seni koruyacağım."

"Sanırım benden hoşlanmıyor," diye fısıldıyor.

"Çoğu insanı sevmez ama emin olun sizi seviyor. Anya ile konuşmak hoşuna gitti mi?"

"Evet, yaptım."

Bu beni şaşırtmadı. Çoğu insan baldızımdan bahsederken böyle neşelenir. O herkesi rahatlatabilen insanlardan biridir.

"Ama o..." Gözlerimin içine bakarken alt dudağını çiğniyor.

"O neydi?"

"Onun yanında farklı mı? Kendinde değilmiş gibi mi?"

"Oh," diyorum başımı sallayarak anlayarak. "Muhtemelen sana onların dinamikleri hakkında bir şeyler söylemeliydim."

"Dinamikleri mi?" diye bana göz kırpmıyor.

"Taktığı elmas kolyeyi gördün mü?" "Evet.

Büyüleyiciydi."

"Bu bir kolye değil, kedicik, bu bir

tasma." Kaşlarını çattı. "Tasma mı? Evcil

bir hayvan gibi mi?"

"Hayır, itaatkârlar için bir tasma. Lorenzo bir dominant ve Anya da hem onun i t a a t k â r ı hem de karısı."

"Yani kitaplarda okumuştum ama bu nasıl oluyor? Kadının yaptığı her şeyi kontrol ediyor mu?"

"Bilmiyorum Kat. Bu onların kişisel meselesi ama i k i s i n i n de birbirlerine çok bağlı ve çok mutlu olduklarını biliyorum."

"Tamam," diyor kaşlarını

çatarak. "Ne?"

"Koridorda birlikteyken ondan biraz korkuyor gibiydi."

Buna sesli güldüm çünkü Anya'nın Lorenzo'dan korktuğu düşüncesi şimdiye kadar duyduğum en komik şeylerden biri. Yani bu olmamalı.

- Yetişkin erkeklerin altına sıçmasına neden oluyor - ama Anya onu parmağında oynatıyor. "İnanın bana ondan en ufak bir korkusu yok. Aralarında bir güç alışverişi var, evet ve Anya'nın hayatının pek çok yönünü kontrol ediyor ama bu güç alışverişi rızaya dayalı ve bir çift olarak birlikte yönettikleri bir güç alışverişi. Bazen diğer çiftler gibi görünürler, bazen de bugün olduğu gibi kontrolü ele alır. Bugün sizinle tanışmak gibi yeni ya da alışılmadık bir durumda olduklarında bunu sık sık yapıyor. Bu konuyu onunla konuşmalısın."

"Peki BDSM'den hoşlanıyorlar mı?" diye fısıldıyor.

"Hiçbir fikrim yok. Özel hayatlarında ne yaptıkları bizi ilgilendirmez." Merakına gülüyorum çünkü aylarca süren hayal kırıklığı ve iletişimsizlikten sonra onunla böyle açık konuşmalar yapmak çok güzel.

Kollarını boynuma doluyor. "Lorenzo ile aranız iyi o zaman?"

"O benim kardeşim, Kat. Tabii ki iyiyiz."

"İkimiz de biliyoruz ki sadece kan bağı olması mutlu ve saygılı bir ilişkiyi garanti etmiyor," diyor ve gözlerini kırıştırırken gözlerinden süzülen yaşları kaçırmıyorum.

Saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum. "Kardeşini bir daha gördüğümde, seni bana getirdiği için ona teşekkür edeceğim."

Bu onun kızarmasına ve benim sikimin seğirmesine neden oluyor. "Lorenzo ve senin hakkında söylentiler var, bunu biliyor muydun?"

"Onun tacını çaldığımı ve birbirimizden nefret ettiğimizi mi?" Böyle boş dedikoduların farkında olarak soruyorum.

"Evet."

"Duyduğun her şeye asla inanmamalısın, kedicik." Burnunun ucuna bir öpücük konduruyorum ve o da memnuniyetle iç çekiyor.

"Bilmem gereken doğru olmayan başka söylentiler var mı?" diye fısıldıyor.

"Sophia'yı yemek bekliyor," diyerek soruyu geçiştiriyor ve elini tutuyorum. "Ve Lorenzo'nun daha önce korkunç olduğunu düşünüyorsan, onu açken görene kadar bekle."

Gülüyor ve sesi o kadar kaygısız ve tatlı ki kalbim sıkışıyor. Bir gün, diğer söylentiler hakkındaki gerçeği öğrenecek ve bunu ondan sakladığım için beni affedecek mi merak ediyorum.

Bölüm 38

OceanofPDF.com

DAnTE

I çatlayana kadar boynumu döndürüyorum. Bu ses Lorenzo'nun bana bakmasına neden oluyor. İki aydan fazla bir süredir eve döndü ve burada olmasını seviyorum, ancak aile işimize eskisi kadar dahil değil.

Anya

onunla gitmesi gereken tıbbi randevular.

Sanırım o da birkaç adım ötemden bile içimdeki gerginliği hissedebiliyor, ama elimde değil. Kat ve bebekle ilgili tüm bu durum ve bunun beni haftada en az dört kez düşün tarihi belirlemek için arayan babamızı ne kadar mantıksız bir şekilde kızdırdığı beni geriyor. Birkaç ay önce restorandaki silahlı saldırının arkasında kimin olduğunu hâlâ bulamadığımızdan bahsetmiyorum bile. İçimi yakıp kavuran bu öfkeyi dindirmek için bir şeyler yapmalıyım. Eğer beş aylık hamile olmasaydı, her şeyi Kat ile çözerdim. Bizi yatak odama kilitler ve kendimi daha iyi hissedene kadar onu pazar gününe kadar yedi şekilde becerirdim.

"...ben de ona siktir olup gitmesini söyledim," diyor Tony ve dikkatimi tekrar karşısında oturan iki adama yöneltiyor. Babam onları buraya fazladan insan gücüne ihtiyacımız olabileceğini düşündüğü için gönderdi.

Önümüzde oturan iki adamdan da pek hoşlanmıyorum ama onlar babamın ihtişamlı günlerinden kalıntılar ve babam istediği için onları yanımda tutuyorum. Egoları hayattaki konumlarına göre çok büyük olan sinir bozucu pislikler olmalarına rağmen, gerektiğinde işlerini yapıyorlar.

Bu özel bir toplantı değil ve çalışma odamın kapısı açık. Koridora bakıyorum, bu iki pisliğe evimden çıkmalarını göstermek için bir bahane bekliyorum. Açık kapıda duran kadın görüldüğünde neredeyse gülümseyecektim,

Joey'nin ona aldığı soluk mavi tulumu giyiyor ve benim iğrenç olduğu yönündeki itirazlarıma rağmen, aslında ona çok yakışıyor.

Dört aylık taramadan sonra bebek odası için bir oda seçtik ve son birkaç gündür orayı dekore ediyor. Burnunda beyaz bir boya izi var ve çok sevimli görünmüyorsa ne olayım.

Gözleri benimkilere kilitleniyor ve dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrılıyor, sanki bana o güzel, gerçek gülümsemelerinden birini sunmak üzereymiş gibi.

"Ve sonra ona gidip onu becermesini de söyledim," diye ekliyor Tony ve hem o hem de Elmo yüksek sesle gülüyor. Elmo hayatımda duyduğum en sinir bozucu kahkahayı atıyor - sanki birisi lanet bir sırtlanı boğuyormuş gibi. Gürültü kulaklarımı rahatsız ediyor ama Kat'in ifadesi bir anda değişiyor.

Yüzü o kadar solgunlaşıyor ki, burnundaki leke bronz teninde artık göze çarpmıyor. Bir eli kapıda, diğer eli ise dalganın ortasında donmuş halde öylece dururken dudakları titriyor. Bu bile sinirlerimi bozmaya yetmediyse, tulumunun kasıklarına yayılan ve soluk kumaşı koyu maviye çeviren ıslak leke kalbimin göğsümde çarpmaya başlamasına neden oluyor. Bu da ne böyle?

Ellerim yumruk olup sandalyenin kollarına dayanıyor. Tam yanına gidecektim ki, sanki yeniden hareket edecek gücü kendinde bulmuş gibi aniden dönüp sessizce odadan dışarı fırladı.

Lorenzo'ya baktım. O da gördü mü?

Yüzü okunmuyor ama bana hafifçe başını sallıyor. Evet, gördü. Yani ben deli değilim. Bu odadaki bir şey benim güçlü, inatçı vahşi kedimi korkuttu.

Elmo ve Tony hâlâ kendi zekâlarına gülmekten odadaki atmosferin son beş saniye içinde dramatik bir şekilde değiştiğini fark edemeyecek kadar meşguller.

Kendimi sandalyemden yukarı itiyorum ve bu ani hareket onların dikkatini çekiyor.

"Her şey yolunda mı?" Tony soruyor.

Ona ters ters bakıyorum, burnumdan bir nefes çekerken burun deliklerim açılıyor. "Sadece acilen halletmem gereken bir şey var. Hemen döneceğim," diyerek odadan çıkmadan önce kelimeleri gıcırdatıyorum.

Kat merdivenlerden yukarı doğru kayboluyor ve ben de peşinden gidiyorum. Ona seslendim ama bu onun daha hızlı koşmasına neden oldu. Doğruca yatak odamıza yöneliyor, sanki basit bir tahta parçası beni ondan uzak tutabilirmiş gibi kapıyı kapatıyor.

Arkasından odaya girdiğimde, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış bir şekilde arkasını döndü.

"Hayır," diye kekeleyerek geriye doğru birkaç adım attı. "D-Dante, yapma. Lütfen. Kaçmayacağıma söz veriyorum." Büyük ahşap şifonyere çarpana kadar geriye doğru yürümeye devam ederken şimdi hıçkırarak ağlıyor.

Yerde iki adımda ona doğru ilerliyorum. Tüm vücudu titriyor ve bu korkuya bir şekilde benim sebep olduğum düşüncesi beni iğrendiriyor.

"Kat, neden kaçtın? Aşağıda ne oldu?"

"Dante, lütfen, iyi olacağım. Ne dersen yapacağım. Özür dilerim," diye yalvarıyor, gözlerini kocaman açmış bana bakıyor.

Elimi kollarına koyarak onu sıkıca kavriyorum ve gözlerimi kısarak yüzünde tanıdığım güçlü ve mantıklı kadından bir iz arıyorum. "Neler oluyor Kat?"

"Beni almalarına izin verme. Kaçmayacağıma söz veriyorum." "Kim? Ofisimdeki adamlar mı?"

Başını sallıyor.

Şu anda kalbim parçalanıyor. Onu soktuğum onca boktan ve tehlikeli duruma rağmen onu hiç böyle görmemiştim. Adrenalin vücudumda fırtınalar estiriyor. Sesimi zar zor bir fısıltıya kadar düşürüyorum. "Sana ne yaptılar kedicik? Anlat bana."

Başını iki yana sallar. "Hayır, Dante," diye soluk soluğa konuşuyor, göğsü sözcüklerin verdiği güçle kabarıyor. "Yapamam."

Çenesini avucumun içine alıyorum, başparmağım çenesinin kıvrımına bastırıyor, ta ki bana bakana kadar. Mavi gözleri dökülmemiş yaşlarla doluyor. "Bana anlatmalısın Kat. Söyle ki sana verdikleri zararın karşılığını onlara ödeyebileyim."

Bana göz kırpmıyor. "Bilmiyor musun?"

"O adamların sana yaptığı hiçbir şey benim ailemin adına olmadı. Annemin mezarı üzerine yemin ederim."

Hâlâ konuşmuyor.

"Kat?" Soruyorum, ses tonum artık daha sert.

"Yara izim," diye fısıldıyor ve tarif edilemez bir öfke dalgası üzerime çökerek neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor.

"Derinize bir kelime kazıyanlar onlar mıydı?" Tıslıyorum.

Yere bakıyor ve ben de gözlerine bakabilmek için başını yukarı kaldırıyorum. "Anlat bana."

"Evet," diyor bana ters ters bakarken, onda hayran olduğum ateşin bir kısmı utanç ve korkunun ortasında titreşiyor. "*Fahişeydi.*"

"Sana başka ne yaptılar?" Dişlerimi sıkıyorum çünkü damarlarımda can damarım gibi yanan öfkeyi zar zor zapt edebiliyorum. Bu, bana söylediklerinden çok daha fazlası hakkında.

"Beni aldılar," diyor sesi titreyerek. "Çift vardiyadan sonra hastaneden çıkıyordum. Üç kaza geçirmiştik. Minibüslerini fark etmedim. Beni iki gün boyunca bir bodrumda zincire vurarak tuttular. Sanırım beni öldüreceklerdi ama kaçtım."

Bir ciğer dolusu hava emiyorum ve kendimi ona bakmaya devam etmeye zorluyorum. Başka tarafa bakmak istiyorum çünkü bunun onu ne kadar incittiğini görmeye dayanamıyorum ama ona bundan daha fazlasını borçluyum. Eğer ondan ruhunu bana açmasını istiyorsam, en azından bunu yaparken gözlerinin içine bakma nezaketini göstermeliyim.

"Sana ne yaptılar?" Tekrar soruyorum.

"Dante, yapamam..." Gözlerini kapatıyor.

Başparmağımın ucuyla gözyaşlarını siliyorum. Elim boynunun arkasına kaydırarak alnımı onunkine bastırıyorum, sanki bir şekilde düşüncelerimi okumasına ve bu konuda bana güvenebileceğini bilmesine izin verebilirmiş gibi. "Her ne olursa, burada kalacak. Sadece sen ve ben," diyorum sessizce.

Aldığı derin nefes tüm vücudunu dalgalandırıyor. "Bana tecavüz ettiler," diye fısıldıyor. "Beni yere yatırdılar. Tekrar ve tekrar. Sadece..." Hıçkırıklara boğuluyor. "Ama e-her yerde. Biri içimdeyken o kelimeyi sırtıma kazıdı ve diğeri bunu yaparken güldü."

Kanım bembeyaz yanıyor. Şu anda bu odadan kaçmamak ve ellerimle kafataslarını ezmek için kendimi zorlamalıyım.

"O zaman onlar..." Nefesi kesiliyor ve gözleri o kadar çok duyguyla doluyor ki ona bakmaya devam etmek beni öldürüyor.

"Nefes al. Sadece sen ve ben varız," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, içim öfkeyle titrerken sesimi sakın ve yatıştırıcı tutmaya çalışarak.

"Üzerime işediler," diye mırıldanıyor, solgun yanakları hararetle yanıyor. "Ama güldüler. Bütün zaman boyunca bana güldüler. Sanki yaptıkları şey büyük bir şakaymış gibi."

"Oraya geri döner dönmez gülmeyecekler," diye hırlıyorum.

Kendini tuttuğum yerden kurtarmaya çalışırken gözleri dehşet içinde açılıyor. "Hayır." Kelimeyi söylerken dudakları titriyor. "Oraya inemem."

"Evet, Kat. Yapabilirsin. Temizlen ve sonra ofisime geri dönelim."

"Yapamam, Dante. Lütfen," diye yalvarıyor. "Bir daha asla kaçmayacağıma söz veriyorum..." Ben hafifçe gevşetene kadar elimde debelenirken hıçkırıyor. Bunun bir ceza olduğunu mu düşünüyor? "Lütfen beni onlarla yüzleştirmeyin," diye yalvarıyor gözlerimin içine bakarken, gözyaşları yine yanaklarından özgürce akıyor.

Onu kollarıma alıp güvende olduğuna dair söz vermek çok kolay olurdu. Bir parçam ona o iki hasta pisliği bir daha asla görmek zorunda olmadığını söylemek isterdi. Ama hayat o kadar kolay değil. Güç asla o kadar kolay değildir. "Yapmak zorundasın."

Başını sallıyor.

Saçlarını yüzünden geriye doğru topluyorum. "Bunlar senin rüyalarına giren adamlar, Kat. Onları canavarlara dönüştürdün - güçlü canavarlara. Ama değiller. Onlar sadece insan - zayıf, acınası insanlar."

Bana göz kırpmıyor, gözleri korku ve belirsizlikle dolu derin havuzlar gibi.

"İhtiyacın olursa her saniye elini tutacağım. Benimle gel ve sana gerçekte ne kadar güçlü olduğunu göstermeme izin ver."

Yanaklarındaki gözyaşlarını siler. "Ben güçlü değilim. Az önce kelimenin tam anlamıyla altına işedim. Korkacakları kişi sensin, ben değil. Burada kalamaz mıyım?"

Şimdi iki elimle yüzünü kavriyorum. "Ne kadar güçlü olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, kedicik. Oraya girecek ve o adamları korkudan titreteceksin ve ben senin yanında olduğum için değil, tek başına da aynı derecede güçlü olduğun için."

Bana göz kırpmıyor, uzun siyah kirpikleri yanaklarında dalgalanıyor. "Öyle miyim?"

Alnımı tekrar onunkine bastırıyorum ve kollarını belime dolayana kadar onu kendime çekiyorum. "Beni dize getirebilecek güce sahip tek kadın sensin."

"Dante," diye fısıldıyor adımı ve bunu söyleme şekli kalbimi sızlatıyor. Kolları etrafımda geriliyor ve sonra sessizleşiyor, gerginliği tekrar kırmadan önce az önce söylediğim şeyin büyüklüğünün bir an için aramızda rahatsız edici bir şekilde asılı kalmasına izin veriyor. "Ama altına işedim."

"Biliyorum."

"Çok utanıyorum."

Onu alnından öperim. "Utanacak bir şey yok. Temizlenmene yardım etmemi ister misin?"

"Hayır. Kendim yapabilirim."

Güzel yüzünü incelerken gözlerim kısılıyor. "Ben burada bekleyeceğim. Tamam mı?"

Yutkunuyor ve sonra bana hafifçe başını sallıyor. "Tamam."

Buradan çalışma odasını görebiliyorum ama içeriyi göremiyorum çünkü panjurlar kısmen kapalı ve güneş ışığı pencere camından yansıyarak camı kapatıyor. Ama içeride olduklarını biliyorum. Lorenzo benim dönüşümü ne kadar beklemek zorunda kalırsa kalsın gitmelerine izin vermeyecek.

Duş durur ve birkaç saniye sonra Kat beyaz bir havluyla çıkar. Saçları başının üstünde toplanmış ve bronzlaşmış teni pencerelerden gelen güneş ışığında parlıyor. Eskiden çok solgundu çünkü geceleri çalışıyor ve evden nadiren çıkıyordu ama son birkaç aydır bahçelerde çok fazla zaman geçiriyor. Ve lanet olsun, çok güzel.

Joey ve Anya'nın seçmesine yardım ettiği yeni elbiselerden birini serdiğim yatağa doğru başımı sallıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor sessizce, ben pencereye dönüp gözlerim üzerinde olmadan giyinmesine izin verirken.

Bir dakika sonra arkamı döndüğümde tamamen giyinmişti ve gergin olduğunda yaptığı gibi elbisesinin kumaşını kalçalarının üzerinde düzeltiyordu. Odayı geçip elini elime alıyorum. "Hazır mısınız?"

"Hayır," diyor hafif bir gülümsemeyle.

Parmak uçlarımla yanağını okşuyorum. Bu onun için zor olmayacakmış gibi davranabilirdim. Kollarımı ona dolayabilir ve kulağına bunun parkta bir yürüyüş olacağına dair sözler fısıldayabilirim, ama ben böyle biri değilim. Ve şu anda ihtiyacı olan şey de bu değil. "Sana bir daha asla zarar vermeyecekler. Bu evde kimse sana zarar vermeyecek, Kat. Anladın mı?" Ona ses tonum sert ve kırılmış bir şekilde söyledim.

"Evet."

"O zaman gidelim." Kapıdan dışarı adım atıyorum, parmaklarım onunkilere dolanıyor ve o da beni takip ediyor. Eli benimkinde titriyor ve ben onu daha sıkı sıkıyorum.

Çalışma odasına yaklaştığımızda Elmo'nun sinir bozucu kahkahasının sesi koridorda yankılanıyor ve o bocalıyor. "Dante, yapamam," diye kekeliyor.

Onu duvara doğru itiyorum, bir elim ensesinde, diğeri hâlâ onunkini tutuyor. "Nefes al," diye emrediyorum.

Nefesini içine çekiyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Hangisi o kelimeyi derine kazıdı?" Hırlıyorum. "O değil," diye fısıldıyor. "Çılgın kahkahası olan değil." "Ama o da sana zarar verdi?"

Dudağını ısırır ve başını sallar.

"Gel." Onu yanıma çekip koridorda hızla yürüyorum çünkü o pislik emici küçük amcıklara elimi sürmezsem patlayacağım.

Kapıya ulaştığımızda ikisinin de sesini duyuyor, parmaklarımı sıkıyor ama sonra elini benimkinden çekiyor.

Kaçacak. Ve bu hayvanların ona yaptıklarından sonra onu suçladığımı söyleyemem.

Ama kaçmıyor. Odaya tek başına giriyor. Benim lanet kaplanım. Arkasından yürüyüp kapıyı kapatıyorum.

"Ah, geri dönmüşsün," diyor Lorenzo, durumu okumaya çalışırken gözleri kısılıyor.

"Evet. Kat'i iş arkadaşlarımızla tanıştırmak için onu bulmaya gittim. Nişanlım ve çocuğumun annesiyle tanıştınız mı?"

Elmo ve Tony koltuklarında dönüp gülümseyerek bana bakıyorlar ve sonra

On

u. "Tanıştığımıza memnun oldum hanımefendi," diyor Elmo. Şeytani piçler onu tanımıyor bile.

"Aslında sanırım daha önce tanışmıştık," diyor Kat. Sesi titriyor ama onunla hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Şimdi... onu tanıdılar. Tony'nin ağzı açık kalıyor ve Elmo'nun gözleri yemek tabağı kadar açılıyor.

Kolumu beline doladım ve onu kendime çektim. Onun benim olduğunu bilmelerini sağlıyorum. Başka bir günün ışığını asla göremeyeceklerini bilmelerine izin veriyorum.

"Öyle mi?" Lorenzo koltuğunda öne doğru eğilmiş, ellerini çenesinin altında birleştirmiş bir halde soruyor.

"Evet," diye yanıtlıyor Kat, karşısında oturan iki işe yaramaz bok çuvalına bakarken. Şimdi korkudan titreyen onlar. "Benim için unutulmaz birkaç gündü. Hatırlamamana şaşırdım."

"Biz..." Elmo kekeliyor.

"Yeni baldızımı tanıyor musun?" Lorenzo kaşlarını çatarak soruyor. "Daha önce-"

"Kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu... kim olabileceği hakkında," Tony Elmo'nun gevezeliğini kesiyor, gözleri odanın içinde geziniyor, bir silah ya da kendini savunacak bir şey arıyor.

İkisini de bulamaz. Elinde yarı otomatik bir silah olsa bile yine de hiçbir umudu olmayacak. Hiçbir şey onu almak üzere olduğu intikamdan koruyamaz.

"Kim olacağımı bilmiyor muydun?" diye bağırarak masaya doğru adım atıyor ve avuçlarını maun ağacının üzerine koyuyor. Bacakları titriyor ve sesi titriyor ama devam ediyor. "Dante Moretti'nin karısı olmak üzere olmamın bir önemi olmamalı. Onun için hiçbir şey ya da her şey ifade etmemin bir önemi olmamalı. Bunu kimseye yapmaya hakkınız yok. Her kadın birinin kızı, birinin gelecekteki partneri ya da karısı, birinin annesi, kız kardeşi ya da en iyi arkadaşıdır. Sen kim olduğunu sanıyorsun da birini alıp...?" Son sözleri söylerken nefesi boğazında düğümleniyor.

"Siz ikiniz ne halt ettiniz?" Lorenzo havlıyor.

"Sadece biraz eğlendik," diyor Tony, Kat'e dönerken gözleri kocaman ve yalvaran bir ifadeyle, kendini kurtarmak için son bir hamle olarak onun tatlı doğasına başvurmaya çalışıyor. "Değil mi?"

Masanın üzerinden uzanıp adamın suratına öyle sert bir tokat atıyor ki kafası geriye doğru savruluyor. "Eğlenceli! Beni kaçırdın. Bana tecavüz ettin. İki gün boyunca bana işkence ettin. Bunun tek bir saniyesinin bile benim için cehennemden başka bir şey olduğunu mu sanıyorsun?" diye haykırıyor.

"Nefes al, benim küçük vahşi kediciğim," diye fısıldıyorum kulağına, kollarımı etrafına dolayıp onu geri çekiyorum. Bana karşi titriyor. "Şimdi senin için onların icabına bakacağım."

"Bana güldüler," diyor. "Ben karşılık verdiğimde güldüler." "Emin olun, hayatlarının geri kalanında bir an bile neşe nedir bilmeyecekler. Çok kısa ve çok sefil hayatlar, Katerina," diye hırlıyor Lorenzo, ofisimizdeki adamlara öyle bir vahşetle bakıyor ki, sadece onun bakışları altında solmamalarına şaşıyorum.

Bölüm 39

OceanofPDF.com

DAnTE

A Kat'i Joey ve Anya'yla birlikte olması için çalışma odasına götürdükten sonra Maximo'yu aradım ve ona Tony ve Elmo'yla başa çıkma planını anlattım. Sonra Lorenzo ve ben iki hasta puшта bodrumdaki odaya kadar eşlik ettik. Burası beton ve ses geçirmez ve bu tür durumlar için mükemmel. Oda bomboş ama Maximo'nun yanında getirdiği ilaçlar, bıçak ve büyük cam şişe su dışında hiçbir şeye ihtiyacımız olmayacak.

Tony ve Elmo soğuk zeminde diz çökmüş, korkudan titriyor ama hayatları için yalvarmaktan daha iyisini biliyorlar. Tek umut edebildikleri hızlı ve nispeten acısız bir ölümdür, ki bu da gerçekleşmeyecektir.

"Bunu benim halletmemi istemediğine emin misin, D? Gidip Kat'le birlikte olabilirsin," diyor Maximo.

Başımı salladım. "Onun çektiği acıyı onların da çekmesini istiyorum."

"Tamam, *compagno*," diye cevap veriyor takım elbisesinin ceketini çıkarıp asarken

kapının arkasındaki kancaya asılı. Elmo ve Tony bu manzara karşısında dizlerinin üzerinde doğrulurlar. Maximo'nun, gözlerini oymaktan ve insanları hâlâ hayattayken derilerini yüzmekten hoşlanan dengesiz bir psikopat olarak ünü iyi biliniyor ve bunu tamamen hak ediyor. Ama onlara dokunmak üzere değil. En azından henüz. Hasarın çoğunu kendileri yapacaklar.

Cebinden bir paket mavi hap çıkarıyor. "Dörder tane mi?" diye sorar. Ben.

Maximo onlara yaklaşırken Tony ve Elmo sinerken ben başımı sallıyorum.

"Aç ağzını," diye hırlıyor dudaklarını birbirine kenetleyen Elmo'ya ve başını sallar.

"Bilmiyorduk, Dante. Onu bize o verdi, dostum. Bize borcu vardı ve

ödeme olarak onu verdi. Peşinden gitmen gereken adam o. Biz

Sadece işimizi yapıyoruz," diye yalvarıyor Tony.

Elimi kaldırıp Max'i bir süreliğine durduruyorum. "Onu sana kim verdi?"

"Leo. Erkek kardeşi," diyor sanki bu bilgiyi bilmem gerekiyormuş gibi.

"Ve siz ikiniz ne zamandan beri ödeme olarak nakit yerine kadın alıyorsunuz?" İroninin farkında olarak homurdanıyorum çünkü ben de onu aldığımında tam olarak aynı şeyi yapmıştım.

"Baban biliyordu. Arkamızda bıraktığımız pisliği temizlediğimiz sürece sorun etmedi."

"Babam Kat'i biliyor muydu?"

"Hayır, sadece kızları aldığımızı ve onlarla eğlendiğimizi biliyordu." "Böyle bir şeyi yarım bırakmana asla izin vermezdi," diye hırlıyorum.

Tony yüzünden sümükler akarken başını sallıyor. "Onu öldürmemiz gerekiyordu."

"Peki neden yapmadın?"

"Yaptığımızı sanıyordum. Neredeyse gitmişti. Birinin onu bulduğunu ve bizim için terk ettiğini düşündüm."

Kendimi kaybetmeden önce sakinleşmeye çalışarak boynumu çatlayana kadar döndürüyorum. Leo Evanson öldürülecek insanlar listemin başına geri döndü. Ama babamın Elmo ve Tony'nin kadınlara yaptıklarını görmezden gelmesine şaşırmadım. Onun hakkında bildiklerime bakılırsa.

Maximo'ya başımla selam veriyorum ve o da orijinal planımıza devam ediyor, Elmo'nun çenesini yakalayıp ağzını zorla açacak kadar sıkıyor ve içine dört hap atıyor.

Maximo ağzını genişçe tutarken, o tükürüyor ve öksürüyor. "Biriniz bana suyu uzatabilir mi?" diye soruyor Maximo.

Lorenzo şişeyi yerden alıyor ve devralıyor. Şu anda o hasta amcıklardan birine çok yaklaşırsam boğazlarını parçalayabilirim ve bu çok kolay bir ölüm olur.

Kapağı açan Lorenzo, Maximo tekrar kapatmadan önce Elmo'nun açık ağzına su döküyor. Sonra iki parmağıyla Elmo'nun boğazına ilaçları yutana kadar masaj yapıyor.

"Şimdi sen," diyor Maximo Tony'ye, "ardına kadar aç."

Başka seçeneği olmadığını anlayan Tony, Lorenzo biraz su dökmeden önce Maximo'nun hapları içeri atmasına izin verir. Hapları yuttuktan sonra Maximo

Yine de ağzını açtı, hepsini yuttuğundan emin olmak için parmaklarını içine soktu.

"Az önce bize ne verdin sen?" Elmo soruyor.

"Viagra," diye yanıtlıyorum.

"Ne? Neden?" Elmo sızlanır.

"Soyunun, pislikler," diye bağılıyor Lorenzo onlara.

"Neden?" Tony de ağlamaya başlar. "Bize ne yapacaksınız?" "Soyunun yoksa kıyafetlerinizi sizin için çıkarırım," diye hırlıyor Maximo.

İkisi de ağabeyim ve en iyi arkadaşımın sert bakışları altında kıyafetlerini çıkarmaya başladılar ve çıplak olduklarında Lorenzo onları tekrar diz çökmeye zorladı.

"Ne yapacaksınız?" Elmo bana bakarken ağlıyor, sanki ona biraz merhamet gösterecek kişi ben olabilirmişim gibi.

"Yapacağımız şey Kat'e yaptığınızdan daha merhametli," diyorum ona. "Görüyorsunuz, ona tecavüz ettiğinizde iki kişiydiniz ve o ağlayıp durmanız için yalvarırken ona tecavüz ettiniz, ama her birinizden sadece bir tane var."

Şaşkınlıkla bana göz kırpmıyorlar.

"Ona yaptığınızın aynısını birbirinize de yapacaksınız," diyorum onlara. Elmo kusuyor ama bir şey çıkmıyor, Tony ise altına işiyor. "Biriniz diğerini tutacak ve kanayıp ağlayana kadar kışını sikeceksiniz. Durmanız için yalvardığınızda da sırtına *SİKİK* kelimelerini kazıyacaksınız. Kimin verip kimin alacağı size kalmış."

"Hayır, lütfen." Elmo çenesinden tükürük damlarken başını sallıyor. Tony'den daha küçük ve şüphesiz tecavüze uğramak üzere olanın kendisi olduğunun farkında. "Bize bunu yaptıramazsın."

"Az önce dört viagra yuttun, sık suratlı. Lorenzo ayağıyla sikine bir dokunsa demir gibi sertleşeceksin. Ama biliyorsun, eğer o haplar işe yaramazsa..."

Lorenzo bana su şişesini uzatıyor ve ben de şişenin boynunu duvara çarparak sivri bir kenar çıkıntı bırakıyorum. "Ya da birinizin diğerine karşı ağrıdan aldığını düşünürsem, bu işi bununla kendim yaparım." Şişeyi havaya kaldırıyorum.

"O haplar yakında etkisini göstermeye başlar. Biz beklerken siz ikiniz hanginizin diğerini götten sikeceğine karar verebilirsiniz" diyorum.

Kollarımı göğsümde kavuşturup duvara yaslandığımda onları izliyorum. Birkaç saniye sonra Lorenzo ve Maximo da bana katıldı.

İlk birkaç dakika ne Tony ne de Elmo bir şey yapıyor, ama kısa süre sonra kendilerini korumaya başladıkları için seğirmeye başlıyorlar. Sanırım hapların etkisini hissetmeye başladılar çünkü ayağa fırlayıp birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar.

"Sence önümüzdeki birkaç dakika içinde o pisliğin içinde yüzüstü yatıp sikilecek olan kim olacak, D?" Maximo bana sordu.

"Paramı Elmo'ya yatırıyorum."

"Bilmiyorum, bilirsin. O küçük kurnaz bir piç kurusu. Büyük adamı alt edebilir," diyor Maximo.

Elmo ve Tony konuştuklarımızı duyabiliyor ama birbirlerine odaklanmış, dövüşmeye hazır bir çift köpek gibi etraflarında dönüyorlar. İlk saldıran Elmo oluyor, omzunu düşürüp Tony'ye çarpıyor ve neredeyse onu kış üstü yere düşürüyor. Ama Tony onu yakalayıp yere seriyor. Sonra ikisi birkaç dakika boyunca birbirleriyle boğuşurlar, her biri diğerine üstünlük kurmaya çalışır ve sonunda Tony Elmo'yu yere yapıştırır.

"Sana söylemiştim," diyorum Maximo'ya, o da omuz silkerek cevap veriyor.

Tony onu yere yapıştırırken Elmo, "Tony, hadi ama, ben senin çocuğunun vaftiz babasıyım, dostum," diye feryat ediyor.

Tony bana bakıyor, uyarılmanın ve uyuşturucunun etkisiyle aleti sertleşmiş olsa da gözleri yaşıyor. Kırık şişeyi tekrar kaldırıyorum. "Seçim senin."

"Özür dilerim dostum," diye homurdanırken, merhamet çığlıkları küçük beton odada yankılanan Elmo'nun içine sikini sokuyor.

"Kat böyle çığlık attı mı?" Maximo'dan bıçağı alıp yerdeki iki adama doğru yürüyorum ve Tony'ye uzatıyorum. "O lanet kelimeleri sırtına kazıyın ve canını acıtın, çünkü eğer ağlamaz ve acı içinde kanlar içinde yere yığılmazsa, ikinize de hayal bile edemeyeceğiniz acılar yaşatacağım."

Bıçağı benden alıyor ve kelimeleri Elmo'nun derisine kazımaya başlıyor. Elmo çığlık atıyor ve çırpınıyor ama içindeki tüm mücadele neredeyse yok olmuş durumda

- Şimdilik.

Maximo ve Lorenzo ile birlikte duvara yaslanıp yardım ve merhamet taleplerine karışan acı çığlıklarını dinliyorum. Bu hasta ruhlu pislikler ona tecavüz ederken güzel nişanlımın ne kadar mücadele ettiğini ve ağladığını merak ediyorum.

Tony bitkin düşüp biraz soluklanmak zorunda kaldığında, Elmo odanın köşesine çekilir, titrer ve ağlar.

"Hey, Elmo, bunu daha adil bir dövüş haline getirmeye ne dersin?" Maximo kapıda asılı ceketinin cebinden bir şırınga çıkarırken sorar.

"Ne oldu?" Elmo kan lekeli yüzünü siler.

"Saf adrenalin, dostum. Bundan bir fırt çektğinde bir tanka bench press yapabilecekmişsin gibi hissedeceksin."

Elmo telaşla başını sallarken, Tony kekelemeye başlar. "Hayır. Sen söyledin. Eğer ben..." diye bağırıyor, gözleri benimle az önce vahşice tecavüz ettiği yerde yatan adam arasında gidip geliyor.

Maximo iğneyi Elmo'nun koluna batırır ve etkisinin geçmesini beklerken geri çekilir. Çok geçmeden zeminde Tony'nin üzerine atlıyor ve intikamını aynı şekilde alıyor.

Dört saat sonra o bodrumdan çıkıyoruz. İki adamın umutsuz bir kendini koruma çabası içinde birbirlerini aşılamalarını ve birbirlerine işkence etmelerini izlediğimiz dört saat. Umut güçlü bir şeydir. Birine umut ışığı vererseniz, onu canlı tutmak için neredeyse her şeyi yapar. Daha önce hiç kimseye çektiğimi acıları çektiler ve en kötüsü de hepsini kendileri yaptılar. Sonunda Tony'yi Elmo öldürdü. Beyni yere saçılana kadar kafatasının üzerinde zıpladı. Ve yerde bitkin, kanlar içinde ve kırık bir şekilde yatarken, Maximo boğazını keserek onun acısına son verdi. Ama yine de ona çektiğimiz acı için yeterli değildi.

Koridorda yürürken Maximo, "O dağınıklığı ben hallederim," diyor.

"Teşekkürler, *Compagno*. Leo Evanson'ı bulmak öncelikli odak noktamız haline geldi. Anladınız mı?"

"Ben ilgilenirim."

"Nasıl hissediyorsun, kardeşim?" Lorenzo kolunu omzuma atarken soruyor.

"Sanki yeterli değilmiş gibi," diyorum iç çekerek.

"Öyleydi. Ona bir daha asla zarar vermeyecekler ve sen de kırıdıkları her şeyi iyileştirmesine yardım edeceksin. Şimdi git onların pis kokusunu üzerinden temizle ve

senin kadının."

OceanofPDF.com

Bölüm 40

OceanofPDF.com

KAT

Dante çalışma odasından çıktıktan sonra beni Joey ve Anya ile oturmam için çalışma odasına getirdi. Onlara hiçbir şey söylemedi ama içinde bulunduğum durumdan bir şeylerin ters gittiğini anladılar. Ben de sonunda onlara

İki yıl önce başıma gelenleri. Bugüne kadar kimseye anlatmadım. Sonrasında testler için gittiğim doktora bile. Üniversiteden ayrıldığımızdan beri her hafta Salı günleri birlikte Margarita içtiğimiz eski patronuma bile. Kuzenim Mia'ya bile. Leo da. Her şeyi kendime sakladım. Bu utancı taşımanın bana ait olduğuna inandım.

O adamlar hayatımı mahvetti. İşimi bıraktım. Tüm arkadaşlarımla görüşmeyi kestim. Güzel dairemde taşındım çünkü artık ona gücüm yetmiyordu. Benim için anlamı olan herkesten kendimi kopardım. Faturaları ödemek için bir işe girmek zorunda kaldığımda, beni diğer insanlarla mümkün olduğunca az temas ettirecek bir iş seçtim. Evden nadiren çıktım. Bir hayalet gibiydim. Bir kabuk.

Dante'ye kadar.

Anya ve Joey ile konuşmak şaşırtıcı bir şekilde katartık hissettirdi. Bana acımadılar ya da utandırmadılar. Beni dinlediler ve elimi tuttular ve şimdi keşke onlara daha önce söyleyecek gücüm olsaydı diyorum.

Birkaç dakika önce yatağa geldim. Öğleden beri Dante, Lorenzo ve hatta Maximo'yu görmedim ve bunun sebebinin o iki adama işkence edip öldürecek olmaları olduğunu biliyorum. Ama umurumda değil. Onlara karşı hiç merhametim yok.

Birkaç saat sonra Dante yatağa geldiğinde hâlâ uyanıktım. Yanıma tırmanıyor, taze şampuan ve sabun kokuyor.

"Hâlâ uyanık mısın, kedicik?" diye soruyor usulca.

"Evet," diye fısıldıyorum ve sonra saçlarımı okşayıp yarı İtalyanca, yarı İngilizce tam olarak anlamadığım şeyler fısıldarken kollarına sarılıyorum.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip yüzünü kendime doğru çekiyorum ve bir bacağımı beline dolayarak amımı onun sert sikine sürüyorum.

Yakışıklı yüzü kaşlarını çatı. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Neymiş o?"

"O adamların seni almasının nedeni..." Bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırırken gözleri kısılıyor. "O senin kardeşindi."

Bir şekilde başından beri Leo'nun bu işin içinde olduğundan şüpheleniyordum ama ne zaman aklıma böyle düşünceler gelse, onları kök salamadan çok hızlı bir şekilde kovuyordum. Çünkü başıma gelenlerin öz ağabeyimle bir ilgisi olduğu düşüncesi akıl almaz bir şeydi. "Leo mu? Ama neden?"

"Onlara biraz borcu vardı."

"Ve?" Yani bir sürü insana borcu vardı.

"Ödeyemeyince onlara bir alternatif sundu." Gözlerim yaşıyor. "Ben mi?" diye fısıldıyorum.

"Üzgünüm, Kat. Bana yalan söylediklerine inanmak için hiçbir nedenim yok."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken başımı sallıyorum. "Sanırım benim onun en değerli varlığı olduğum konusunda haklıydın, değil mi? Senin ve kardeşim gibi adamların poker fişleri gibi takas edebileceği bir şey sadece." Öfke, adaletsizlik ve ihanet damarlarımda yanarken patlıyorum.

Gözlerindeki acıyı görüyorum ve şu anda öfkemin yükünü taşımayı hak etmediğini biliyorum, ama Leo'nun ihaneti beni taşıyabileceğimden daha fazla incitiyor ve bu duyguları onları hak eden adama yöneltemiyorum.

"Sen benim için dünyadaki en değerli şeysin Kat. Birinin sana zarar vermesine izin vermektense ölürüm daha iyi."

Karanlık gözlerine bakıyorum ve başladığımız yere rağmen şu anda ona inanıyorum.

"Her şeyi unutmak istiyorum. Kafamda bu düşüncelerle uyumak istemiyorum, Dante."

Her zaman yaptığı gibi neye ihtiyacım olduğunu bilerek, eli tişörtümün altından kayıyor ve parmak uçlarını yara izimin üzerinde gezdiriyor. "O adamlar seni bir daha asla incitemeyecek, Kat."

"Biliyorum."

Kalçalarını bana doğru hafifçe sallarken dudaklarını boğazıma bastırıyor ve sikinin amıma yumuşakça sürtünmesine neden oluyor.

"Lütfen bana karşı nazik olma, Dante. Buna dayanamıyorum." "Neden?"

Nereden geldiği belli olmayan bir hıçkırığı bastırıyorum. "Hormonal ve duygusal biriyim. Şu anda sahiplenme ile şefkat ya da çaresizlik ile aşk arasındaki farkı ayırt edemiyorum."

"Belki de hiçbir fark yoktur. Dünya her zaman siyah ve beyaz değildir, kedicik."

"Biliyorum ama korkuyorum," diye fısıldıyorum. "Neyden korkuyorsun?"

"Düşmek."

"Eğer düşersen, seni tutacağıma söz veriyorum."

Sadece şu an için bunu kastetmiş olsa bile sözleriyle kalbim göğsümde çiçek açıyor. Ama sonra yüzü değişiyor ve endişe dolu gözlerle bana bakıyor. "Onun yerine benimle birlikte şeytan kovmak ister misin, kedicik?"

Aklında ne var bilmiyorum ama ben bunu yapmaya varım. "Evet."

Kendini dizlerinin üzerine itiyor, elimi tutup beni de yanına çekiyor. "Dizlerinin üzerine çök ve yüzünü yatak başlığına dön," diye emrediyor içimi yağ gibi eriten yatıştırıcı bir sesle.

Bana söylediği gibi yapıyorum, yatakta diz çöküp yüzümü ona dönene kadar manevra yapıyorum. Göğsünü sırtıma bastırana kadar arkamda ilerliyor. Bir elini boğazıma dolayıp başımı omzuna yaslayacak şekilde geriye çekmeden önce tişörtümü başımın üzerinden çıkarıyor. Sonra diğer elini kalçamın kıvrımına doğru kaydırarak beni kendine çekiyor.

Boynuma yumuşak öpücükler kondururken sıcak nefesi tenimde dans ediyor. "Bana güveniyor musun?"

"Evet." Her şeye rağmen bugün bana ona güvenebileceğimi gösterdi.

"Aferin kızım," diye yatıştırıyor ve aniden boğazımdaki eli başımın arkasına doğru kayarak saçlarımı köklerinden kavıyor. Serbest eli kalçalarımın arasına dalıyor ve parmak uçları klitorisimin üzerinde gezinirken hafifçe çekiştiriyor.

"Dante," diye inliyorum, zevk dalgaları bedenimi sararken, sırada ne olduğunu bilsem bile - şeytanları kovmak istiyor.

"Seni yakaladım, kedicik," diyor kulağıma doğru, başımı aşağı itmeden hemen önce, yanağım yastığa yaslanana kadar beni eğiyor. Kalp atışlarım neredeyse iki katına çıkıyor.

Dante yatıştırıcı bir elini sırtıma sürterken diğer eliyle beni sabit tutuyor. Kaslarım gevşeyene kadar sırtımı, kürek kemiklerimden çirkin yara izime ve tekrar geriye doğru ovmaya devam ederken, "Sorun yok," diye fısıldıyor.

Nefes alışım düzleşince elini biraz bırakıyor ama bu sadece elini başımdan enseme doğru kaydırmak için oluyor ve tekrar geriliyorum.

"Burada sadece sen ve ben varız Kat," diye beni temin ederken sırtımdaki eli kıcıma doğru kayıyor ve parmaklarını ıslak kıvrımlarımdan geçirmeden önce kıç yanağımı sıkıyor. Beynim kafa karışıklığıyla buğulanırken, en son bu şekilde tutulduğum o eski anıları canlandırmaya çalışırken bile kendimi derin nefes almaya zorluyorum. Ve şimdi onları durduramıyorum. Dante'nin ellerine odaklanamıyorum, sadece anılara ve dehşete odaklanıyorum.

Unutulmuş bir korkuyla titrerken tüm vücudum titremeye başlıyor, ta ki o üzerime eğilene, sıcaklığı kemiklerime yerleşene ve sıcak ağzı kulağımda olana kadar. "Sana zarar vermeyeceğim, kedicik," diye hırlıyor. "Ve bir dahaki sefere eğilip tutulduğunu hatırladığında, aklına gelen ben olacağım." Aletini içime sokarken kürek kemiklerimin üzerine yumuşak öpücükler konduruyor ve kaslarım onun etrafında gevşiyor.

"Tek hatırlayacağın seni becerdiğimde ne kadar iyi hissettiğin olacak. Amcığının sikime boşalmayı ne kadar sevdiği." Beni sikerken konuşmaya devam ediyor ve anılar sıcak çorbadaki tuz gibi eriyip giderken inliyorum, tek görebildiğim, duyabildiğim ve hissedebildiğim Dante oluyor.

Sesi beni tarif bile edemeyeceğim şekillerde etkiliyor, sanki varlığımın özüyle doğrudan bir bağlantısı varmış gibi. Söylediği her şeyin doğru olduğuna beni inandırıyor. Ve bedenim içgüdüsel olarak onunkine uyum sağlıyor, sanki aynı frekansa mükemmel bir şekilde ayarlanmışız gibi. "Senden ve benden öncesi yok. Sadece biz varız. Ve ben seni asla incitmeyeceğim. Bir daha asla kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğim. Beni anlıyor musun?"

"Evet," diye nefes nefese kalıyorum, içime daha sert giriyor ve kalçalarımın arasından ıslak bir sıcaklık akıyor.

"İşte benim iyi kızım. Şimdi seni yere yatırıp sikeceğim kedicik ve seni boşalttığımda çığlık atacağın tek şey benim adım olacak."

Kendini yukarı itiyor, bir eli hâlâ ensemde, yüzümü yastığa bastırıyor ve diğer eliyle kalçamı tutarak içime giriyor.

"İçine böyle çok derin girebiliyorum Kat. Sahip olduğumuz her mobilyanın üzerinde seni egeceğim."

Zevk uzun, dalgalı bir dalga halinde içimde yuvarlanırken inliyorum ve vücudum gevşiyor, ona tam kontrol verirken yumuşak yatağın içinde eriyorum. Ta ki o tekrar yükselene kadar.

Dar deliğimin etrafında dönmeden önce bir parmağını kırımın dikişi boyunca gezdiriyor ve tüm bedenim bir kez daha geriliyor. "Hadi tüm o şeytanlarla yüzleşelim," diyor duygu, özlem ve kendini kontrolle dolu boğuk bir sesle.

"Yapamam," diye inliyorum çekilmeye çalışırken, ama onun sikine saplanmışım ve güçlü eli tarafından tutuluyorum ve gidebileceğim hiçbir yer yok.

"Yapabilirsin, kedicik," diye homurdanıyor, aynı parmağı kıvrımlarıma doğru kaydırıyor, göt deliğimle tekrar oynamaya başlamadan önce onu uyarılmamla kaplıyor. Kalbim hızla atıyor. Vücudum hala bana verdiği zevkle, bana yaşatacağı şeyin dehşeti arasında gidip gelirken, kulaklarıma kan hücum ediyor.

yapmak üzereydim.

"Sana asla kaldırabileceğinden fazlasını vermeyeceğim," diye beni temin ediyor parmağının ucunu içimde gezdirirken, ta ki beni delip geçmesinin acısını hissedene kadar. "Ama biraz rahatlamalısın."

Kaslarımın gevşemesini ve onun içeri girmesine izin vermesini istiyorum çünkü bunun bile iyi hissettirmesi için tek gereken şeyin bu olduğunu biliyorum. Ama o son parçamı da bırakamıyorum. Çünkü o zaman her şeye sahip olacak ve ben de ruhumu şeytana teslim etmiş olacağım.

Tekrar üzerime eğiliyor, kürek kemiklerimin arasına öpücükler konduruyor, dudakları yara izimin üzerinde tozlanana kadar aşağı iniyor ve ürperiyorum.

"Her bir parçan mükemmel, *vita mia*," diyor öpücükler arasında. "Her bir parçan zaten bana ait. Bu yüzden benim küçük vahşi kedimi bırakabilirsin, çünkü ben zaten sana sahibim."

Vay anasını! Dante Moretti'nin edepsiz konuşmaları bir üst seviye pislik olabilir, ama böyle konuştuğunda, kalbinden, sanki ruhumun içine ulaşıyor ve doğrudan başka hiç kimsenin ulaşamadığı o parçamla konuşuyor gibi. Yüzümü yastığa bastırıyorum, vücudum tekrar gevşerken uzun, yavaş bir nefes veriyorum ve kalçalarımı biraz geriye itiyorum, parmağı biraz daha derine kayana kadar izin vereceği küçük kontrolü alıyorum.

"İyi kız," diye yatıştırıyor kalçalarını içime doğru sallarken, sikinin ucunu G noktama bastırıyor, beni zevkle inletiyor ve parmağını biraz daha derine kaydırmasına izin veriyor.

Yavaşça almaya devam ediyor, vücudum aynı anda hem kıcıımı hem de amımı almasının ezici hissine alışırken parmağını içeri ve dışarı sokuyor. Artık acı yok, sadece beni ona daha fazla muhtaç eden sıcak, şiddetli bir zevk var.

"Daha fazlasını kaldırabilirim," diye sızlanıyorum.

"Daha fazla mı?" diye homurdanıyor ve sonra ikinci bir parmak ekliyor.

"Lanet olsun," diye nefes nefese kalıyorum beni daha da genişletirken, ama vücudumda güçlenen hisler coşkudan başka bir şey değil.

Dante beni becermeye devam ediyor, kalçaları ve parmakları beni unutulmanın kıyısında sallandıran enfes bir tempo tutturuyor. "Benim için boşalacak mısın, kedicik? Ben senin daracık küçük kıcını parmaklarımla sikerken sen de benim sikime boşalacak mısın?"

"Evet," diye mırıldanıyorum.

Orgazmım ilk başta yavaşça geliyor, içimde karıncalanan elektriksel zevk dalgaları birikiyor. Dante, baskı çok fazla olana kadar beni beceriyor, tıpkı bir baraj tarafından çok uzun süre tutulan bir nehir gibi. Hayatım boyunca yaşadığım en yoğun doruk noktasını yaşarken onun adını haykırıyorum. İçimden fişkırıyor, ikimizi ve çarşafı ıslatıyor.

"Siktir," diye inliyor, sonunda boynumun arkasını bırakıyor, böylece beni yatağa çivilerken her iki kalçamı da tutabiliyor. O kadar kemiksiz ve bitkinim ki beni ayakta tutan tek şey o. İhtiyacı olanı alırken teninin benimkine çarparken çıkardığı ıslak sesi dinlerken zevk hala vücudumda dolaşıyor. Adımı haykırarak boşalıyor, salıverilirken bana sıkıca tutunuyor.

İşi bittiğinde kendimi yatağa bırakıyorum, nefes nefese yan yatıyorum. İslanmışım, ağrım var, bitkinim ve o kadar çok duyguya boğulmuşum ki hepsini aynı anda nasıl işleyeceğimi bilemiyorum. Gözlerimi kapatarak hepsini bir arada tutmak için savaşıyorum.

"Hemen döneceğim," diyor Dante, ama sesi çok uzakta, sanki başka bir odada ya da başka bir varoluş düzlemindeymiş gibi geliyor. Çünkü burada sadece ben varım. Gözlerim kapalıyken bu karanlıkta sadece ben varım. Yalnızım.

Yalnız mı? İki yıldır ilk kez burada, uyku ile uyanıklık arasındaki o boşlukta yalnızım. Canavar yok. İblisler yok. Geri dönüşler yok

gömmek istediğim anılar. Sadece sessiz ve hareketsiz. Sonra karnımın alt kısmındaki harika bir çırpınma bana bir daha asla yalnız olmayacağımı hatırlatıyor.

"Seni temizleyeceğim, Kat." Sıcak bir bezle kalçalarımın arasını silmeye başladığında gözlerimi açıyorum.

Gerçek dünyaya geri döndüğümde "Ortalığı batırdık," diye fısıldıyorum. "Kesinlikle yaptık, kedicik."

"Çarşaflar," diye inliyorum. Sırılsıklam olmuşlar. Değiştirilmeleri gerekecek ama hareket edemeyecek kadar yorgunum.

"Yatağın diğer tarafında uyuruz."

Sonra beni kabarık, sıcak bir havluyla kuruluyor. "Bunu yapabilirim," diye teklif ediyorum, bir anda kendimi biraz fazla savunmasız hissediyorum.

"Biliyorum," diyor beni kurulamaya devam ederken. Sonra havluyu yere atıp üzerime tırmanıyor ve yatağın diğer tarafına uzanıyor. "Buraya gel." Elimi tutarak beni kendine çekiyor, başımı göğsüne yaslayana kadar çarşaftaki ıslak lekeden uzaklaştırıyor.

Kollarını bana doluyor, saçlarımı okşuyor ve parmak uçlarını usulca yan tarafımda ve büyüyen karnımda gezdiriyor.

Yılların öfkesi, hiddeti, hayal kırıklığı ve üzüntüsü gözyaşlarımla göğsünü ıslatırken içimden dökülüyor. Ve o sadece izin veriyor. Bana her şeyin yolunda olduğunu söylemiyor ya da kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışmıyor. Konuşmuyor ya da beni susturmuyor. Sadece olmama izin veriyor.

Ondan duymayı çok istediğim o sözleri asla söylemeyebilir. Ama beni sevdiğini hiç söylemese bile ben bunu hissediyorum. Tanıştığımız günden bu yana, onun tarafından her zaman, beni gerçekten sevdiğini itiraf eden herhangi bir erkekten daha fazla korunduğumu ve önemsendiğimi hissettim. Ve bu yeterli.

İşte tam burada, şeytanın kollarında, cennetin bile rakip olamayacağı bir huzur buluyorum.

Bölüm 41

OceanofPDF.com

DAnTE

I Erken uyandığımda hâlâ kollarıma sarılmıştı, başı omzumun kıvrımına gömülmüş ve bacağı benimkinin üzerine sarkmıştı. Dün gece neredeyse bir saat ağladı ve sonunda yorgunluktan uyuyakaldı. Ben Onu fazla zorlamış olabileceğimden endişeleniyordum ama bana o kadar sıkı sarılmıştı ki rahatlamaya ihtiyacı olduğunu düşündüm. Ona bakarken, güzel yüzüne gülümsedim. Pembe dudakları ince bir gülümsemeye dönüşmüştü. Kediciğim vahşi bir kediye dönüştü. Onunla çok gurur duyuyorum. Dün tüm şeytanlarıyla yüzleşti ve hepsini fethetti.

Saate bakarken, babamla bir telefon görüşmem olduğunu hatırlayarak içten içe inliyorum. Dügün için bir tarih belirleme konusunda sürekli üstüme geliyor ve bir haftadan uzun süredir aramalarını görmezden geliyorum, ta ki sonunda beni görüntülü arayabileceği belirli bir saate sıkıştırana kadar. Onunla konuşmadan önce hızlı bir antrenman yapmalıyım. Onunla konuşmadan önce biraz enerji yakmak her zaman iyi bir fikirdir. Ama kendimi bu yataktan kalkmaya ve Kat'ın sıcak bedenini terk etmeye ikna edemiyorum. Başını öpüyorum ve kıpırdanıyor, gözlerini açıyor.

"Günaydın," diyor ve geriniyor.

"Günaydın, kedicik."

Başını kaldırıp bana gülümsüyor ve artık sadece bir tür egzersizle ilgileniyorum. Şişmiş karnını ve doğmamış çocuğumuzu ezmek için kendimi tutarak onun üstüne yuvarlanıyorum.

"İyi misin?" O kadar anlam yüklü bir soru soruyorum ki bu kelimeler yeterli gelmiyor.

"Evet. Her şekilde," diye nefes alıyor, kollarını boynuma doluyor ve yüzümü kendine yaklaştırıyor.

Ağzımı onunkinin üzerine bastırıyorum, dudaklarını açıp içeri girmeme izin verene kadar dudaklarının dolgun yayını yalıyorum. Onu oksijene aç bir adam gibi öpüyorum ve o benim nefes almak için tek umudumken, parmaklarını saçlarımın arasından geçirip beni daha da yakınımaya çekiyor.

Birkaç dakika sonra içine girdiğimde, eve dönmüş gibi hissediyorum. İnliyor ve ben onu havaya kaldırmayı reddederken sesi yutuyorum. Bu kadını sikmenin başka bir dünyası var. Onun amının sikim tarafından gerilmesi hissinden asla bıkmayacağım. Onun içinde olmanın ve bir daha hiçbir erkeğin ona böyle hissettiremeyeceğini bilmenin verdiği tatlı rahatlama. Hiç kimse onun adını benimkini inlettiği gibi inletemeyecek. Bunu daha önce hiç önemsememiştım. Kat'e dokunduğum an, bir daha asla başka bir erkeğin bunu yapmasına izin vermeyeceğimi biliyordum.

O benim. Daha derine itiyorum, etrafımda parçalanana kadar onu tekrar tekrar talep ediyorum.

Kapı hafifçe vurulduğunda kafam kumarhanelerden birindeki hesapların üzerine eğilmişti. Bir saniye sonra korumam kapıyı açtı ve Kat'in içeri girmesine izin verdi.

Ona gülümsemeden edemiyorum.

"Özür dilerim. Meşgulsün. Ona acil olmadığını söyledim ama yine de kapıyı çaldı," diyor ve arkasından kapanan kapıya bakarken yanakları pembeleşiyor.

"Sana her zaman zaman ayırabilirim, kedicik," diyorum ona, oturmak yerine doğrudan yanıma gelmesi için elimi uzatarak.

Bana doğru yürüyor ve onu kucağıma oturtuyorum, kollarımı beline doluyorum ve yüzümü saçlarına bastırıyorum. "Güzel kokuyorsun," diye fısıldıyorum.

"Hep böyle söylüyorsun." Yumuşakça gülüyor. "Ama ben sadece sıradan bir insan gibi kokuyorum."

Başımı sallıyorum. "Çikolata gibi kokuyorsun..." Kürek kemiğini elbisesinin içinden kısıtıyorum. "Ve günah."

"Daha önce hiç günah kokusu aldığımı söyleyemem." Boynuna öpücükler kondururken kıkırdıyor ve kıvranıyor. "Ama çikolata benim kakaolu vücut yağı olacak."

"Hmm," diye mırıldanıyorum boğazını öpmeye devam ederken.

"Seninle bir şey konuşmak istiyorum."

"Neymiş o?"

"Düğün," diye fısıldıyor ve bu kesinlikle dikkatimi çekiyor. Kristal mavisi gözleri benimkilere kilitleniyor ve ilk kez onu anlayamıyorum.

"Düğün ne olacak?"

"Düşünüyordum da belki güzel bir elbise giymek isterim? Ve bir buket? Ve belki burada, evde küçük bir parti?" diye yalvaran bir gülümsemeyle soruyor, sanki onu reddedecekmişim gibi.

"Nasıl istersen," diyorum saçlarını yüzünden geriye doğru tarayarak.

"Bunların hiçbirini umursamadığımı söylediğimi biliyorum, ama aslında... eğer bu evlendiğim tek zaman olaksa -"

"Öyle olacak," diye sözünü kesiyorum, bu ifadeden duyduğum rahatsızlığı gizleyemiyorum.

Bana gülümsüyor ve konuşmaya devam ediyor. "O zaman unutulmaz olmasını istiyorum. İlk dansı yapmak ve senin kadeh kaldırmanı dinlemek istiyorum. Vanilya kreması ile çikolatalı düğün pastası istiyorum. Bir günlüğüne kendimi güzel ve özel hissetmek istiyorum..."

"Sen her lanet günün her dakikasında bunların her ikisisin, Kat." "O zaman bir tarih belirleyip plan yapmaya başlayabilir miyiz?"

"Önümüzdeki iki ay içinde bir tarih belirle ve ne zaman olduğunu bana bildir. Kredi kartımı al ve neye ihtiyacın varsa satın al. Smokinimin içinde, kadeh kaldırmaya hazır bir şekilde orada olacağım."

"Planlamaya yardım etmek istemiyor musun?"

"Sen orada olduğun sürece ne yapacağımız umurumda değil. Ama lütfen Joey ve Anya'nın size yardım etmesine izin verin çünkü sorularla beni deli ediyorlar."

"Elbette. Onların yardımını çok isterim. Renk şemaları ve diğer konularda benden daha iyiler zaten."

Alnından öpüyorum ve o da memnuniyetle iç geçiriyor. "Peki ya Dante?" diye ekliyor usulca.

"Öyle mi?"

"Bir elbise almak ve belki çiçeklere bakmak için evden çıkmam gerekebilir."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Bu gerçekten bununla mı ilgili? Kaçmaya mı çalışacak?

"Sen de gelebilirsin, tabii ki gelinlik kısmı hariç, çünkü düğünden önce gelini görmene izin verilmiyor çünkü bu kötü şans getirir. Ama

Joey ve Anya da gelmek isteyecektir, eminim ve Maximo da gelebilir, eğer bu seni daha iyi hissettirecekse? Ya da Lorenzo, ama bunun ona göre bir şey olduğunu sanmıyorum" diye saçmaladı.

"Neden bu kadar gerginsin, kedicik?"

"Çünkü evden çıkmamı istemediğini biliyorum. Ya da en azından kaçmaya çalıştığımı falan düşünüp endişeleneceğini biliyorum ama kaçmıyorum. Sana yemin ederim, sadece bu kocaman göbeği gizleyecek güzel bir elbise istiyorum." Vurgulama için yuvarlak göbeğini okşuyor.

"Elbise alışverişine gidebilirsin. Ama nereye gittiğinizi ve ne zaman döneceğinizi önceden bilmem gerekiyor. Sen, Joey ve Anya nereye giderseniz gidin yanınızda silahlı eskortlar olacak."

"Teşekkür ederim." Kollarını boynuma doluyor ve beni öpüyor. Sonra alt dudaklarını ısıyor ve başka bir şeyin gelmekte olduğunu anlıyorum. "Bebek alışverişine de gidebilir miyiz? İnternette bir şeyler alabileceğimizi biliyorum ama ben sadece mağazaya girip tüm o sevimli bebek kıyafetlerini görmek istiyorum" diye yalvarıyor.

"Kızları da bebek alışverişine götürmek ister misin? Aynı gün mü olacak?"

"Sanırım yapabiliriz, ama aslında bizi kastetmiştim. Ama meşgul olduğunu biliyorum. Joey ve Anya ile gidebilirim."

Onu bu tür şeyler için götürmeyi düşünmemiştim bile ve birden kendimi düşüncesiz hissettim. "Bu hafta bir öğleden sonrayı boşaltacağım ve o zaman gidebiliriz. Ne dersin?"

"Mükemmel," diye heyecanla bağıyor ve ben de ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bir şekilde farklı görünüyor. Daha mı hafif?

"Bir şey daha var," diye fısıldıyor.

"Evet mi?" Şimdi neyi zorlayacağını merak ederek soruyorum.

"Bil diye söylüyorum, seninle evlenmek istiyorum. Mecbur olduğum için değil, sana çok değer verdiğim ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istediğim için."

Söyleyecekmiş gibi görünmesine rağmen beni sevdiğini söylemedi. Sabırsız bir adamım ama bunu bekleyebilirim. "Bunu duyduğuma sevindim, kedicik."

Bölüm 42

OceanofPDF.com

DAnTE

"Eğer böyle gülümsemen için bunun yeterli olduğunu bilseydim, seni buraya çok daha önce getirirdim," diyorum Kat'e, bir kolumu beline doladığımda.

"Her zaman gülümserim," diye cevap veriyor ve kaburgalarım yumuşak bir dürtme yapıyor.

Parmak uçlarımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdiriyorum. Bu doğru, ama bugün neredeyse parlıyor. "Evet, ama böyle değil."

"Belki de seninle bebek alışverişi yapmak tüm dünyada en sevdiğim yeni şey haline gelmiştir," diyor sıkıntılı bir iç çekişle. "Yani, her şey çok sevimli."

Poposunda bebek bir fil olan küçük beyaz bir tulum alıyor ve bana doğru tutuyor. "Şuna baksana. Bebeğimiz bunun içinde ne kadar sevimli görünecek?"

Lanet cep telefonum çalarken başımı sallayarak "Kesinlikle çalacaklar," diyorum. Bu kesintiye kaşlarımı çatıyorum. Bunu onunla yapmak için öğleden sonramı boşalttım ve kimseye rahatsız edilmeyeceğimi söyledim.

"Sorun değil. Bunu kaldırabilirsin," diyor yumuşak bir sesle.

"Meşgul olduğumu biliyorum." "Özür dilerim. Sadece bir dakika sürecekt."

"Seni biraz yalnız bırakayım. Ben sadece battaniyelere bakacağım," diyor cebimden telefonu çıkarırken.

Uzaklaşmaya çalışıyor ama ben bileğini tutup başımı sallıyorum. "Senin mahremiyetine ihtiyacım yok," diyorum ona. "Benim yanımdan ayrılmıyorsun."

Gözlerini deviriyor ama yine de sanki onun için aya asılmışım gibi bana gülümsüyor. Öğleden sonra için tüm mağazayı kiraladım ve burada sadece ben, o ve mağaza müdürü var, ama yine de onun güvenliğini riske atmıyorum.

Cep telefonumda Lorenzo'nun adı yanıp sönüyor ve Kat beni battaniyelerin olduğu bölüme götürürken aramayı cevaplıyorum. "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Kat'le meşgul olduğunu biliyorum ama sana hemen bir şey söylemem gerekiyor."

"Ateş et."

"Küçük Cesar'ın yerinde Mitch'in vurulduğu o gece mi?"

"Öyle mi?" O üç çocuğun neden içeri dalıp mekânı taramaya çalıştıklarını hâlâ bilmiyoruz.

"Oradaydı, değil mi? Sal?"

Babamıza artık o sıfatla hitap etmeyi reddediyor. "Öyle mi?"

"Yanında bir kadın var mıydı?"

"Hayır, o gece tek başınaydı. Neden?"

"Bu serserileri araştırıyordum ve göze çarpan tek şey kız kardeşlerinden birinin bir hafta önce kaybolmuş olmasıydı, bu yüzden biraz araştırma yaptım."

"Peki bunun babamla ne ilgisi var?"

"On sekiz yaşındaydı. Esmerdi. Bir yetim. Onun kriptonitini biliyor musun?" "Yani kız onun tipiydi, Loz. Nabızı atan herkes onun tipidir," diye hatırlatıyorum.

Babamıza olan nefretinin muhakemesini gölgelediğini umarak.

"Evet, ama her öğleden sonra gittiği kafede çalışmaya yeni başlamıştı. Diğer baristalardan biriyle konuştum ve biraz ikna ettikten sonra Sal'in çocuğa ilgi duyduğunu söyledi. Her gün Bentley'siyle gelirmiş ve kızın gururu okşanır, ona kirpiklerini kırptıstırmış. Bir gün işe gitmemiş ve onlar da gittiğini düşünmüşler. Ama birkaç gün sonra polisler geldi ve kayıp bir kızla ilgili sorular sormaya başladılar."

"Siktir," diye hırladım.

"Evet. İnce olduğunu biliyorum ama..." "Babamız bir bok parçası."

"Böyle bir sorundan ilk kez kurtulmuyor, değil mi? Belki de hayır demiştir? Belki fikrini değiştirmiştir? Belki de biraz... sertleşmiştir?"

"Siktir, Lorenzo."

"Biliyorum."

"Ve sizce kardeşi ve diğer çocuklar onun kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu ya öğrendiler ya da en azından şüphelendiler mi?"

"Hepsi aynı yetiştirme yurdunda birlikte büyümüşler. Polise gitmenin anlamsız olacağını biliyorlardı. Başka ne seçenekleri vardı ki?"

Boğazımın arkasını yakan safrayı yutuyorum ve sonra Kat bana bakıp gülümsüyor ve bana şu anda hayatımda devam eden pek çok başka şey olduğunu hatırlatıyor. Şu anda gösterdiğim ilgiden çok daha fazlasını talep eden ve hak eden şeyler.

"Peki, ne yapmak istiyorsun?" Lorenzo soruyor. "Başka bir ailesi var mı?"

"Hayır. Sadece o ve kardeşi. Bakıcı ailesi, o on sekiz yaşına bastıktan kısa bir süre sonra bir ev yangınında öldü."

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes alıyorum. "Yani yarım kalan bir şey yok mu?"

"Bulabildiğim kadarıyla yok."

"Sen lanet bir köpeksin. Bunu biliyor muydun? Seni çok özledim." "Bu kadar uzun süre uzak kaldığım için özür dilerim."

"Olma."

"O zaman bunu bırakalım mı? Düğününüz var ve bebek geliyor. Onunla bu konuyu açmanın hiçbir yararı olmaz."

"Biliyorum, Loz. Ama neden bu kadar yanlıs hissettiriyor?"

"Çünkü o kötü kalpli bir orospu çocuğu, D. Bunu herkesten iyi biliyoruz. Onunla yüzleştik ve ne oldu? Bunca yıldan sonra sonunda onu yere mi serdin? Çünkü o adamdan ne kadar nefret etsem de..."

"Biliyorum," diye katılıyorum. Kendi babamızı öldürme düşüncesi de bizim için aynı derecede iğrenç. Yaptığı her şeye rağmen, sanki ona saygı duymaya şartlanmışız gibi. Bu bize çok erken yaşlardan itibaren aşılınmış.

"Yani bitti mi?" Lorenzo

diyor ki. "Evet."

Kat bakmam için üzerinde bebek filler olan bir battaniye tutuyor ve ben de başımla onaylıyorum.

"Öğleden sonra Kat'le olan işinize dönmenize izin vereceğim, sonra konuşuruz." "Lorenzo?" Aramayı sonlandırmadan önce söylüyorum.

"Öyle mi?"

"Adı neydi?" En azından bunu ona borçluyuz.

"Megan." Aramayı sonlandırıyor ve ben de cep telefonumu cebime geri koyuyorum.

"Her şey yolunda mı?" Kat soruyor.

Kollarımı ona doluyorum ve alnından öpüyorum. "Evet."

"Bütün bebek fil eşyalarını alabilir miyiz?" diye soruyor, yanağını omzuma yaslayarak. "Hepsi beyaz, yani cinsiyet ayrımı yok ve kelimelerle anlatılamayacak kadar sevimli."

"Bütün bebek fil eşyalarını alabiliriz. Eğer seni mutlu edecekse sana gerçek bir yavru fil bile alırım."

Başını sallıyor ve burnunu kırıstırıyor. "Çok kaka yaptıklarını duydum ve sanırım bu ufaklıkla ellerimiz dolu olacak." Ellerini karnının üzerinde gezdiriyor ve ben de benimkileri onunkilerin yanına kaydırıyorum.

Bir saniye sonra bir şey elimi dürtüyor. "Bunu sen de hissettin mi?" Karnına bakarken gülüyor.

"O bebek miydi?"

"Evet," diye nefes alıyor, ellerini benimkilerin üzerine koyuyor ve avucumda başka bir dürtme hissedene kadar hafifçe bastırıyor.

"Bu senin baban, küçük jelibon," diyor tatlı tatlı ve çocuğumuzla her zaman konuştuğunu hissediyorum ama daha önce hiç duyduğumu sanmıyorum.

Babacığım. Bana beklemediğim pek çok duyguyu hissettiriyor - korku ve endişenin yanı sıra hayatımda daha önce hiç deneyimlemediğim bir umut ve huzur duygusu.

Burada, boş mağazanın ortasında onunla birlikte dururken, bebeğimizin tekmelerini hissederken, hayatımın birkaç ay içinde nasıl olup da tanınmayacak kadar değiştiğini merak ediyorum. Ve hepsi buradaki bu kadın sayesinde oldu.

Bölüm 43

OceanofPDF.com

KAT

F Son altı haftadır kendimi düğün planlarına verdim. Elbiseler. Çiçekler. Pasta. Kilise. Davetli listesinde t a n ı d ı ğ ı m kimse olmamasına rağmen. Tamamen Dante'nin ailesi ve

Arkadaşlar, ki benim için sorun değil. Benim hiç arkadaşım yok. Davet ettiğim tek aile Mia'ydı ama o da Boston'dan buraya gelemedi çünkü kocası Brad onun hiçbir yere gitmesine izin vermeyen bir pislik.

Bu ironi benim de dikkatimden kaçmadı - yani müstakbel kocam beni kaçıran ve hiçbir yere gitmeme izin vermeyen bir pislik. Ama Brad'le farklı hissediyorum. Ona karşı çok kaba, hatta zalim. Onun elini şefkatle tuttuğunu bile hiç görmedim. Mia sıcacık bir gün ışığı topu ve Brad gibi huysuz bir herifin onu nasıl kaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Sanırım bir zamanlar çekici biri olmalı.

"Hazır mısın?" Joey'nin sesi beni irkiltiyor ve boşluğa baktığımı fark ediyorum.

Güzel beyaz elbiseme bakıyorum ve gülümsüyorum. "Evet."

"Harika görünüyorsun. Bunu sana milyonlarca kez söylediğimi biliyorum ama öylesin," diyor sırtarak ve kolunu benim koluma doluyor.

"Sen de öyle. Bu yeşil senin rengine gerçekten çok yakışmış. İçimden bir ses Max'in gözlerini senden alamayacağını söylüyor." Kaburgalarını dürtüyorum.

"Kat!" diye kahkahalarla bağırıyor. "Dante ya da Lorenzo bunu söylediğini duyarsa hem Max'i hem de beni öldürteceğini biliyorsun."

"Burada değiller," diyorum omuz silkerek. "Kiliseye gidiyorlar. Ve ona nasıl baktığını gördüm."

"Evet, yani seksi." Gözlerini deviriyor ve kapıya doğru yöneliyoruz. "Ama o kardeşlerimin en iyi arkadaşı ve ne kadar yakın olduklarını biliyorsun. Onların güvenini asla böyle sarsmaz."

"Sanırım," diye itiraf ediyorum.

"Her neyse, bugün senin günün. Hadi seni evlendirelim." Bizi kiliseye götürmek için dışarıda bekleyen şık siyah limuzinin yanına giderken gülüyor. Anya benim de nedimem ama biraz rahatsız olduğu için Lorenzo'yla birlikte gitti. Yani sadece Joey, ben ve güvenliğimiz var.

Koltuğa yaslanıyorum, pencereden dışarı bakarken bir elim yumruğumun üzerinde, diğeri çenemin altında. Evden nadiren çıkabiliyorum ve bunun nedenini anlasam da, dışarıda olmak güzel ve her anının tadını çıkaracağım. Ama kiliseye giden yolu ezberlemiştim ve bu o yol değil.

"Hey, yanlış yöne gidiyoruz," diyerek Joey'e dönüyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Hayır, gitmiyoruz," diyor başını umursamaz bir şekilde sallayarak. "Yanlış yoldayız. Oradan sola dönmesi gerekirdi."

"Sorun değil Kat," diyor iç çekerek, ama birden bir şeylerin ters gittiğini hissediyor.

Korumalardan birine bakıyorum. "Şoföre neden doğrudan kiliseye gitmediğini sorabilir misiniz lütfen?" Ona soruyorum.

"Doğru yoldan gidiyoruz hanımefendi," diye cevap veriyor soğukkanlılıkla.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve şimdi biraz şüpheli davranan Joey'e dönüp bakarken zorlukla yutkunuyorum. "Joey, yanlış yöne gidiyorlar."

"Sakin ol Kat," diyor sadece, benden çok manikürüne dikkat ediyor.

Bunca zamandır benden hoşlanıyormuş gibi yapıp, gizlice ölümümü mü planlıyordu? Ve bunu yapmak için de düğün günümü seçti.

"Kiliseye vardığımızda rahatlayacağım. Herkes bizi bekliyor."

"Biliyorum. Yakında orada olacağız." Pencereden dışarı bakıyor.

"Joey, lütfen? Bana neler olduğunu anlat."

Sesimin tonu bana acımasını sağlıyor olmalı. "Dante'nin sana küçük bir sürprizi var. Rahatla." Elini güven verici bir şekilde benimkinin üzerine koyuyor.

Ama beynim şimdiden aşırı hızda çalışıyor. Ne tür bir sürpriz? Son nişanlısına da böyle mi olmuştu? Öldürülmeden önce hayatının geri kalanını onunla geçireceğini düşünerek çok mu mutluydu? Hiçliğin ortasına mı sürülüyorum? Bunu kendisi mi yapacak yoksa kölelerinden birine mi yaptıracak?

Vay anasını! Nefes al, Kat. Dante bunu asla yapmaz. Kendi nişanlısını düşünlerinden hemen önce öldürmez.

Yapması dışında. Ellerimi koruyucu bir şekilde karnımın üzerine koyuyorum. Acaba Nicole de hamile miydi?

"Hemen şurada solda." Joey koltuğunda öne doğru oturuyor ve ben onun dahili telefonla konuştuğunu fark ediyorum. Birkaç saniye sonra araba bir otelin ön avlusuna giriyor.

Pencereden dışarı bakıyorum ve hızla atan kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak. "Mia?" Onu sabırla beklerken gördüğümde bağıriyorum. Üzerinde, olmak için doğduğu Hollywood film yıldızı gibi görünmesini sağlayan göz alıcı sarı bir elbise vardı.

Korumalardan biri kapıyı açıyor ve benim gülümseyen yüzümü görene kadar dikkatle içeri bakıyor ve bana ulaşmak için neredeyse arabanın içine dalıyor.

"Kat!" diye bağırarak yanıma oturuyor ve beni sımsıcak bir şekilde kucaklıyor. "Burada ne halt ediyorsun?" Gözlerimden yaşlar süzülürken burnumu çekiyorum. Joey, "Ağlayıp makyajını mahvetme genç bayan," diye azarlıyor.

Gözlerimi siliyorum ve Mia'yı Joey ile tanıştırmadan önce ona tekrar sarılıyorum ve görünüşe göre ikisi küçük sürprizlerini benden gizli tutarken defalarca konuşmuşlar.

"Peki buraya nasıl geldin?" Ona sordum.

"Dante beni buraya kendi jetiyle getirdi. Yaklaşık iki saat önce indim. Bunun bir sürpriz olmasını istedi, bu yüzden size gelmek yerine otelde kaldım."

Bunu yaptığına inanamıyorum. Numarasının onda olduğunu bile bilmiyordum. Ama tabii ki vardı. Beni kaçırmadan önce çok iyi araştırmıştı. "Burada olmana çok sevindim," diyorum ona, elini sıkarak.

"En sevdiğim kuzenimin düğününü kaçırıyordum, değil mi?" diyor göz kırparak.

"Brad senin gelmene izin verdi mi?"

Koltuğuna geri yerleşirken "Brad'i halledebilirim," diye yanıtlıyor. "Leo hâlâ buralarda değil mi?"

"Hayır, neredeyse bir yıldır ondan haber almadım," diyorum ve içimi bir hüznün dalgası kaplıyor. Leo başımın belası olabilir ama o hâlâ benim

Kardeşim.

"Büyük gününüzü kaçıracak olması çok yazık." dedi ve bana sempati dolu bir bakış attı.

Ona Leo'nun d ğ n m zde bir doz belsoğukluğ  kadar hoş karşılanacağını söylemedim.

OceanofPDF.com

Bölüm 44

OceanofPDF.com

DAnTE

I Kat'in elini tutup onu dans pistine götürüyorum, ilk dansımızı etmeye hazırlanırken bir deniz dolusu yüz bizi izliyor. Birden, bu düğünün her yönünü hiçbir katkıda bulunmadan planlamasına izin verdiğim için pişmanlık duymaya başladım,

Çünkü beni One Direction ya da country müzik baladıyla dans ettirirse onu asla affetmeyebilirim.

Kollarımı beline dolayıp onu olabildiğince yakınımaya çekiyorum ama içinde büyüyen çocuğumuz vücudunu istediğim gibi benimkine bastırmamı giderek zorlaştırıyor. Onu becerirken de çok daha yaratıcı olmak zorundayım çünkü her fırsatta bunu yapmaktan kendimi alamıyorum.

Kollarını boynuma doluyor ve Etta James'in "At Last" şarkısının açılış notaları çalmaya başlıyor.

Alkışlar, iç çekmeler ve tezahüratlardan oluşan bir koro eşliğinde onu pistte dolaştırırken ona gülümsüyorum. "Bu şarkıya bayılıyorum."

"Biliyorum. Joey söyledi. Ben de çok severim. Eskiden annenle birlikte dinlediğinizi söyledi."

"Hmm." Alnından öpüyorum. "Beni Harry Styles ya da Taylor Swift'le dans ettireceğinden endişeleniyordum."

"Hey, Taylor bir ikon."

Başını omzuma yaslıyor. Dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Sana bugün ne kadar güzel görüldüğünü söylemiş miydin?"

"Sadece yarım düzine kez, yani neredeyse yeterli değil."

Yumuşakça gülüyor. "Bu odada en çok kıskanılan adam benim, kedicik."

"Bundan bir an bile şüphe duymuyorum Bay Moretti," diye mırıldanıyor.

"Sadece size sahip olduğum için Bayan Moretti," diyorum ve kollarımda titriyor.

"Eminim bu odadaki kadınların yarısı benimle yerlerini bir çırpıda değiştirirdi çünkü sen de o smokinin içinde oldukça seksi görünüyorsun."

"Bu odadaki kadınların yarısı benim akrabam," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, tabii ki diğer yarısından bahsediyorum," diyor hınzır bir sırıtışla.

"Karım ol ya da olma, yine de bu tavrını sikip atacağım," diye fısıldıyorum.

Kul

ak. "Buna güveniyorum, şimdi konuşmayı bırak ve şarkıyı dinle."

Bir elimi boynunun arkasına kaydırıp onu sıkıca kavıyorum.

Etta James bu son dizeyi söylüyor. Bizim için mükemmel.

Şarkı biter bitmez pist bir sonraki şarkı için bize katılan misafirlerimizle doluyor. Tam o sırada elini omzumda hissediyorum ve irkiliyorum.

"Kayınpederinle bir dansa ne dersin?" diyor babam Kat'e. O da iyi bir insan olduğu ve babamın ne kadar aşağılık bir adam olduğunu bilmediği için babamın uzattığı eli tutuyor ve babama o öldürücü gülümsemelerinden birini veriyor.

Ona dokunamadan geri çekiyorum. "Ona elini sürersen kafanı ezerim ihtiyar."

Yüzü şaşkınlık ve öfkeyle buruşuyor ve Kat bana şaşkın şaşkın bakarken onu arkama çekiyorum.

"Kiminle konuştuğunu sanıyorsun, *ragazzo*?" diye tersliyor. "Sadece karımdan uzak dur."

Kat'le yüzleşmek için arkamı dönüyorum ve kollarımı tekrar ona doluyorum. "O da neydi öyle?" diye fısıldıyor.

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok, kedicik."

Bana inanmıyor ama beni daha fazla zorlamıyor. Bunun yerine yavaş bir şarkıda dans ediyoruz ve babamdan bu kadar nefret etmemin nedeni olan eski nişanlımı unutmaya çalışırken yüzümü onun saçlarına gömüyorum.

Bölüm 45

OceanofPDF.com

KAT

MO kadar çok gülümsemekten yanaklarım ağrıyor. Kendim için hayal ettiğim gibi bir düğün olmamasına rağmen inanılmaz bir gün oldu. Dante büyüleyici ve özenliydi. Sonunda

Joey'nin tam bir bela yumağı olduğunu düşündüysem bunun tek nedeni Toni'yle tanışmamış olmamdı. Çok komik bir kız ve Dante'yle hiç tanımadığım kadar dalga geçiyor.

Dante'nin arkadaşları ve geniş ailesi çok misafirperverdi. Benimle dans etmek istediği için babasını kafatasını kırmakla tehdit etmesi dışında, ki bu garipti, hiçbir drama yaşanmadı.

Pastayı kestik. İlk dansımızı yaptık, bana sarıldı ve dünyanın en önemli insanıymışım gibi gözlerimin içine baktı. Ve öyle olmasam bile, beni asla istediğim gibi sevmeyecek olsa bile, o anda bunu hissettim. O günü hayatımın sonuna kadar gülümsemekten başka bir şey yapmadan hatırlayacağım.

Tek üzücü kısım Mia'nın erken ayrılmak zorunda kalmasıydı. İş yüzünden kalamayacağına dair bir bahane uydurdu ama muhtemelen daha çok Brad'le ilgili olduğunu biliyorum.

Dante'nin kuzenlerinden biri bana doğru yürürken, "Elbisen çok güzel Katerina," diyor.

"Teşekkür ederim," diyorum içten bir gülümsemeyle. Büyüyen karnımı gizleyecek bir elbise almak konusunda endişeliydim, ancak stilistim beni hamilelik figüründen en iyi şekilde yararlanmaya ikna etti, bu yüzden bunun yerine şişliğimi vurgulayan bir şey seçtik.

Daha o bana dokunmadan varlığını hissediyorum. Sanki vücudum onunkine bağlıymış gibi. Sonra elleri belimde ve ağzı

Kulağım.

"Bu gülümsemenin ne kadar güzel olduğunu sana hiç söylemiş miydim?" Dante kulağına fısıldıyor.

"Hayır," diyorum, kuzeni bize bakarken yanaklarım pembeleşiyor.

Başını kaldırmadan önce usulca gülüyor. "İyi geceler de Beth," diyor kuzenine. "Sanırım geceyi sonlandırmanın vakti *geldi, amore mio*."

"Henüz gidemezsin. Saat daha on bile olmadı," diye sızlanıyor Beth.

"Siz istediğiniz kadar eğlenebilirsiniz ama karım yedi aylık hamile ve dinlenmeye ihtiyacı var," diyor, sesi kısık.

Gözlerini deviriyor ve dans pistinin diğer ucuna doğru yürüyor.

Yüzümü ona dönüyorum ve o da kollarını bana doluyor. "Henüz yorgun bile değilim. Biraz daha kalamaz mıyız?"

"Merak etme, kedicik. Şimdi gerçek partiye gidiyoruz," diyor hınzır bir sırıtışla.

"*Bu* bir parti değil," diyorum, kaşlarımı çatmış gibi yapmaya çalışıyorum ama yine de gülümsemeden duramıyorum.

"Um, eğer doğru yaparsan öyle. Ama benim bahsettiğim bu değildi." "O zaman?"

Elimi tutuyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Gel de öğren."

Sonra beni odadan çıkarıp koridor boyunca ana eve doğru götürüyor. Yaşam alanlarına açılan kapının dışında duran muhafız, biz kapıya ulaştığımızda kapıyı açıyor ve geçerken bizi sessizce tebrik ediyor.

Dante beni mutfağa götürmeden önce "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Biz yaklaşırken boğuk sesler ve kahkahalar duyuyorum. Ama birkaç saniye sonra içeri girdiğimizde, pilav ve tebrik tezahüratları yağmuruna tutuluyoruz. Lorenzo, Anya, Joey, Maximo ve Toni bizi alkışlıyor. Lorenzo'nun yüzünde belli belirsiz bir gülümseme bile var.

Dante kolunu belime dolamış, ben de ona fısıldayabilmek için parmak uçlarımda duruyorum. "Lorenzo gülümsüyor mu?"

"Evet," diyor sırtarak. "Bir fotoğraf çekmelisin. Bu nadir görülen bir şey." "İçkilerimiz var," diye bağılıyor Toni masaya doğru yürürken ve bir

bir şişe inanılmaz pahalı viski.

Dante üvey kız kardeşine kaşlarını çatarken Anya, "Ve gelin için buzlu çay," diye ekliyor.

Maximo da masaya gidip Toni'nin herkese içki koymasına yardım ederken, "Çünkü bu kesinlikle kadeh kaldırmayı gerektiriyor," diyor.

Maximo bir elinde bir bardak viski, diğerinde de uzun bir bardak buzlu çay tutuyor ve Dante elini sırtına koyarak ikimizi de ahşap masaya doğru yönlendiriyor. Ben içkimi alıp banka oturuyorum ama kocam arkamda duruyor ve güven veren elini omzuma koyuyor.

"Tost!" Joey yumruklarını masaya vurarak ilan ediyor.

"Kadeh kaldırmayı çoktan yaptık," diye hatırlatıyorum onlara. Dante ve Maximo birer tane yaptı. Onlar da çok güzeldi. Basit ama güzel.

Anya sıcak elini benimkinin üzerine koyuyor ve gülümsüyor. "Bunlar gerçek tostlar, Kat."

"Oh?" Etrafımda sırttan yüzlerine bakıyorum. "Bu da bilmediğim başka bir gelenek mi?"

Dante bana "Bunu Lorenzo ve Anya'nın düğününden sonra yaptık," diyor.

Joey hınzır bir sırıtışla, "Toni'ninkinden, benimkinden ve Maximo'nunkinden sonra yapacağız," diyor. *Doğru mu duydum?* Maximo'ya bakıyorum ve ona bakarken çenesi titriyor.

"Asla evlenmeyeceksin Guiseppina," diyor Lorenzo kaşlarını çatarak.

"Ve kesinlikle evlenmeyeceğim," diye homurdanıyor Toni.

Dante viskisinden bir yudum alımdan önce Maximo'ya, "Sanırım her şey sana bağlı dostum," diyor, "yoksa gelenek burada sona erer."

Maximo boğazını temizler. "Geleneklerin sonuna geldik o zaman," diye güler ve viskisini bir dikişte içtikten sonra bir tane daha doldurur.

Joey iç çekerek ve gözlerini devirerek, "Ben başlıyorum," diyor.

"En sevdiğim ağabeyime ve en sevdiğim ikinci baldızıma," diye kıkırdıyor bardağını kaldırırken.

"Ne kadar içiyor?" Dante sorusunu Maximo'ya yönelterek sorar.

"Bu senin düğünün. Yirmi bir yaşında," diye cevap veriyor Maximo omuz silkerek. "Sürekli korumamla başım belaya girecek değil ya."

Joey ekliyor. "Her neyse, ben oynuyordum. O benim tostum değildi." "Devam et." Lorenzo iç geçirir.

"Peki," diye tersliyor Joey. Sonra kadehini tekrar kaldırır. "*Hiçbir* kadının kardeşimin kalbini fethedebileceğini düşünmemiştim Kat. Tanıştığımızda sana karşı biraz sürtük gibi davrandığımı biliyorum -"

"Sayılır mı?" Dante bir kaşını kaldırarak söylüyor.

"Evet, ama bu senin onun için ne kadar önemli olduğunu bilmeden önceydi ve aynı zamanda benim için ne kadar önemli olacağını bilmeden önceydi," diye ekliyor gözleri yaşlarla parlarken. Bu kadar duygusallaştığı için kendine kızmış gibi başını sallıyor. "Teyze olmak ve küçük meleğini bozmak için sabırsızlanıyorum ve bu evdeki testosteron ve zehirli erkekliğin bir kısmını seyreltmek için burada olduğun için çok mutluyum," diye ekliyor muzaffer bir şekilde. "Dante ve Kat'e."

"Dante ve Kat," diye yankılanıyor diğerleri, hepsi viskilerini yudumlamadan ve Maximo daha fazla doldurmadan önce.

"Anya," diyor Lorenzo sessizce ve Anya itaatkâr bir şekilde kadehini kaldırıyor.

"Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız, tıpkı ay ve yıldızlar gibi. Birbirinize çok güzel uyuyorsunuz. Büyük bir aşk bulmana çok sevindim, Dante. Ve Kat, sen onun yanında durabilecek kadar güçlü olan tanıdığım tek kadınsın. Dante ve Kat'e."

Ben buzlu çayımı yudumlarken herkes tekrar kadeh kaldırıyor ve shot'larını yudumluyor.

"Sıradaki benim," diye ısrar ediyor Toni. "Kat, seni henüz çok iyi tanımıyorum ama Dante'yi tanıyorum. Bana evleneceğini söylediğinde neredeyse sandalyemden düşecektim. Sal'in sonunda onu düşünülemez olanı yapmaya ikna ettiğini sanmıştım. Bana mantıklı gelen tek açıklama buydu. Ama sonra seninle tanıştım ve sana nasıl baktığını gördüm ve her şey yerli yerine oturdu. Tek açıklama sensin. İkiniz birbiriniz için yaratılmışsınız, bu mide bulandırıcı. Umarım kendini neyin içine soktuğunu biliyordur, tatlım. Kat ve Dante'ye," diye göz kırparak ekliyor ve kadeh tokuşturma işlemi tekrarlanıyor.

"Ah, sanırım sırada ben varım," der Maximo iç çekerek. "Kesinlikle öylesin," diye yanıtlar Dante.

Maximo koltuğunda dönüyor ve ikimize de bakıyor. "Kat. Sen benim en iyi arkadaşımı çaldın," diyor başını sallayarak ve herkes gülüyor. "Ama seni sevdiği için onu daha iyi bir adam yaptın. Bugünlerde çok daha az huysuz..."

Şimdi ben de gülüyorum.

"Ve artık haftada yüz saat çalışmıyor, bu da benim de çalışmadığım anlamına geliyor. Yalan söylemeyeceğim, senden gerçekten hoşlanmamak istiyordum Kat, ama sen bunu imkansız kılıyorsun. Ve şimdi sen Dante ve Kat'sin ve bu ne zaman oldu bilmiyorum ama artık onun bir parçasısın ve senin de hayatımın bir parçası olmamanı hayal bile edemiyorum."

"Ah," diyor Joey, yüzünde kocaman bir aptal sırıtişla ona bakarak.

"Kante'ye," diye bitiriyor Maximo.

"Kante mi? Yok artık," diyor Dante kaşlarını çatarak.

"Öyle mi?" Anya kıkırdar.

"Doğru söylüyorsun," diye kıkırdıyor Joey ve ben neredeyse burnumdan sıvı çekeceğim. "Dante ve Kat iyi." Dante iç geçiriyor.

"Dante ve Kat o zaman," diyor Maximo göz kırparak ve ayağa kalkıp en yakın arkadaşına sarılıyor.

Joey en büyük kardeşine kaşlarını oynatarak, "Artık her şey senin elinde koca adam," diyor.

Lorenzo'ya bakarken yutkunuyorum. Düğünde kadeh kaldırmamıştı. Dante bana bunun toplum içinde konuşmayı sevmediği için olduğunu söylemişti ama sanırım özel hayatında da konuşmayı pek sevmiyor. Çünkü neredeyse hiç konuşmuyor. Gözlemliyor.

Maximo herkesin kadehini tekrar doldurur ve Lorenzo kendi kadehini kaldırır. "Katerina, artık bizden birisin. Sadece bir Moretti'den bahsetmiyorum, adımızı taşımaktan daha fazlası. Bu odadaki her bir kişi için ölebilirim. Son nefesine kadar bizden biri olacaksın. Bu bir lütuf ya da lanet olabilir, ama hangisini seçeceğine sadece sen karar verebilirsin. Akıllıca seçin."

"Siktir Lorenzo," diyor Dante başını sallayarak ve kara bir kahkaha atarak. Toni ve Maximo da gülerken Joey, "Tanrım, dostum," diye kıkırdar.

"Hayır, anlıyorum," diyorum Lorenzo'nun karanlık gözleri masanın öbür ucundan benimkilere bakarken. Bir parçası haline geldiğim aile hakkında bana ne söylediğini anlıyorum. Dante'nin sevgisinin nesnesi olmak bir lanet olarak görülebilir, ama benim için değil. "Yine de başka seçenek yok. Bu benim için bir lütuftan başka bir şey olamaz. Annem öldüğünden beri kendimi hiç gerçek bir ailenin parçası olarak hissetmemiştim. Sizin gibi birbirini kollayan ve koruyan bir ailenin değil. Yetişkin hayatım boyunca kendimi hiçbir yere ait hissetmedim. Ama artık aitim. Bu yüzden hepinize teşekkür ederim" ve şimdi kendi kadehimi kaldırdım ve ben hariç herkes bir kadeh viski içti.

Tanrıya şükür sadece Dante kaldı yoksa hepsinin bu odadan taşınması gerekecekti.

Lorenzo başını salladı ve bana hafif bir gülümseme verdi. *Vay canına, bir günde iki tane.*

"Sanırım sıra bende," diyor Dante yanıma otururken. Kolunu belime doluyor ve beni daha da yaklaştırıyor, böylece neredeyse dizine oturana kadar bank boyunca birkaç santim kayıyorum.

"Sanırım öyle," diye gülümsüyorum ona, söyleyeceği şeyi beklemekten neredeyse nefesim kesiliyor.

"Bu dünyada gerçekten önemseydiğim tek insanlar bu odada ama birkaç ay öncesine kadar bu çemberin bundan daha fazla büyüemeyeceğini düşünüyordum. Çünkü kabul edelim, kız kardeşlerimden herhangi birinin evlenmesinden hoşlanmayacağım ve Maximo'nun deliliğini idare edecek bir kadın bulma şansı yok denecek kadar az." Dönüp en iyi arkadaşına göz kırptıyor. "Ama sonra bu inanılmaz kadınla tanıştım ve hayatımı hayal bile edemeyeceğim pek çok yönden değiştirdi. O yüzden bu son kadeh kaldırışım onun için." O kadehini kaldırıyor ve ben yüzümü onun omzuna yaslarken diğerleri de aynısını yapıyor. İlgi odağı olmaya hiç alışık değilim. "Kat'e, en iyi arkadaşşıma. Karşıma. Beni baba yapan kadına. *Vita mia. Sei la cosa più bella che mi sia mai capitata .*"

Ne anlama geldiğini bilmiyorum ama Anya'nın usulca iç çekmesine ve Joey'nin yüksek sesle koklamasına neden oluyor. Dante bana daha sıkı sarılırken hepsi "Kat'e," diyor.

Başımın üstünü öpüyor ve başımı kaldırıp bakma cesaretini buluyorum ve bugün ömür boyu gülümseme kotasını çoktan doldurmuş olan Lorenzo hariç hepsinin içip gülümsediğini görüyorum.

Dante, "Ama artık gerçekten geç oluyor ve düğün gecem olduğu için daha fazla içki içemem," diyor.

"Elbette. İlğilenmeniz gereken görevleriniz var," diye yanıtlıyor Lorenzo ve bu daha fazla kahkahayla karşılanıyor.

"Eğer bu bir görevse, o zaman yanlış yapıyorsun kardeşim," diye karşılık verir Dante.

Lorenzo homurdanıyor ve omuzları titremeye başlıyor, bir an için felç geçirecek diye endişeleniyorum ama geçirmiyor. Gülüyor. Lorenzo Moretti gülüyor.

Ben ağzım açık bir şekilde kocasına bakarken Anya bana, "Ah, viski yüzünden," diyor.

Dante ayağa kalkıp elimi tutuyor ve beni kollarına almadan önce utanç seviyem için hiçbir şey yapmayan bir ısıklık ve tezahürat korosuyla beni yukarı çekiyor.

"Yürüyeblirim," diye fısıldadım.

"Biliyorum," diye cevap veriyor ve beni mutfaktan çıkarıp ailemizin geri kalanını gece boyunca içmeye ve konuşmaya devam etmeleri için bırakmadan önce burnumun ucunu öpüyor.

Beni merdivenlerden yukarı taşıırken kollarımı boynuna doluyorum. Çabaladığı için daha ağır nefes almıyor bile, ki ne kadar büyüdüğümü düşünürsek bu bile başlı başına bir başarı. "Hey, bir şey unuttum," diyorum ona.

"Bu da ne, kedicik?"

"Oradaki herkese teşekkür ettim ama sana teşekkür etmedim. İsmen değil. Ve yeterince değil," diye itiraf ediyorum ona bakarken.

"Bana hiçbir şey için teşekkür etmek zorunda değilsin."

"Evet, biliyorum. Sen olmasaydın bunların hiçbirine sahip olamazdım."

Kaşları çatılıyor ama beni yatak odamıza götürüp kapıyı arkasından kapatana kadar başka bir şey söylemiyor. Beni ayaklarımın üzerine yatırıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Bilmeni istediğim bir şey var Kat," derken gözlerini kısarak benimkilere bakıyor. "Bugünün benim başıma geleceğini hiç düşünmemiştim. Asla bir eş istemedim. Hiç kimseye bağlanmak ve başka birinin istek ve ihtiyaçlarına göre karar vermek zorunda kalmak istemedim..."

"Ama bebek bunu değiştirdi," diye fısıldıyorum.

Başını iki yana sallar. "*Sen* bunu değiştirdin. Bebek ya da değil, bu eve girdiğin anda gitmene asla izin veremeyeceğimi biliyordum. Seni istedim. Sana ihtiyacım vardı. Ve bunun seni sonsuza dek burada tutmam için yeterli olduğunu düşündüm. Ama sonra sen gittin ve her lanet günün her lanet dakikasını beni de kendine aşık etmek için harcadın."

Boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor ve onu yutuyorum. O beni seviyor.

"Bana teşekkür etmene gerek yok Kat, çünkü sen bana her şeyi verdin. Ya da belki ben aldım ve sen aslında hiç vermedin, ama artık benim. Sen benimsin ve gitmene asla izin vermeyeceğim. Seni korumak için öleceğimi ve kimsenin sana ya da çocuğumuza zarar vermesine izin vermeden önce bu dünyayı yakacağımı söylediğimde ciddiye aldın."

"Onu benden öylece almadın," diye fısıldıyorum, yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve o da başparmağıyla gözyaşımı siliyor. "Hepsini isteyerek verdim. Ben seninim, Dante. Sadece seninim."

"*Vita mia*," diyor usulca, sıcak nefesi tenimde dans ediyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Bu ne anlama geliyor?" "Benim hayatım."

"*Vita mia*." Bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm bir mutlulukla dolduğumda gülümseyerek tekrarlıyorum. Nasıl oluyor da Dante Moretti denen şeytan, içinde bu kadar çok karanlık barındıran bir adam, daha önce kasvetli olan varlığımın ışığı olabiliyordu? "Peki ya kadeh kaldırırken söylediğin diğer şey?"

"*Sei la cosa più bella che mi sia mai capitata?*"

"Evet."

"Sen başıma gelen en güzel şeysin."

Vay canına! "Ben mi?"

"Hmm," diye mırıldanıyor elleri vücudumda aşağı doğru kayarken, kocaman göbeğimin üzerinden ve kalçalarımın kıvrımından geçerek avuçlarının içinde kıcıımı sıkana kadar. "Bu kadar konuşma yeter. Sanırım halletmem gereken bazı görevlerim var."

"Eğer bu bir görevse, doğru yapmıyorsun demektir," diye mırıldanıyorum, birkaç dakika önce kardeşine söylediklerini papağan gibi tekrarlayarak.

Parmakları elbisemin gizli fermuarını kolayca bulurken, "Belki seni birkaç kez boşaltırım ve o zaman bana doğru yapıp yapmadığımı söylersin," diye homurdanıyor.

"Her zaman doğru yapıyorsun," diye nefes alıyorum, fermuarı yavaşça indirirken boynumda yumuşak öpücükler gezdiriyor.

Birkaç saniye sonra, güzel gelinliğim ayaklarımın dibinde bir kumaş havuzunun içinde yatıyor. Krem rengi dantel külotuma bakıyor ve elini içine sokarken takdirini haykırıyor. "Bunlar senin üzerinde çok seksi duruyor. Sana her renkten bir çift alacağım."

Parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirmeye başladığında "Hmm, hoşuma giderdi," diye kıkırdıyorum. Ellerimi göğsünde gezdiriyorum, beyaz gömleğinin düğmelerini parmaklıyorum ama o boştaki eliyle bileğimi yakalıyor.

"Henüz değil, kedicik. Önce seninle ilgilenmeme izin ver." Ona gülümsedim.

"Sanırım bununla yaşayabilirim."

"Umarım öyledir, çünkü seninle çok fazla ilgileneceğim."

Kalçalarımın arasında yere diz çökmeden önce beni yatağa uzanmam için itiyor. Külotumu yavaşça çıkarırken beklentiyle titriyorum, parmakları tenimde yumuşakça gezinirken kıvranıyorum.

"Lütfen," diye mırıldanıyorum vücudum ısı ve arzuyla yanarken.

"Bütün gün karımın güzel amını tatmak için bekledim." Kalçalarımın öpücükler kondurmaya başladı. "Şimdiden çok ıslanmışsın, Kat. Keşke sularınla parlayan amını görebilseydin."

"Ne bekliyordun ki? Bütün gün o smokinin içinde sana bakıp durdum." "Onu daha sık giyebilirim."

Dili kalçalarımın üstündeki tenimin üzerinde dönüyor, onu istediğim yere çok yakın ama kışkırtıcı derecede uzak. Ama iki parmağını içime soktuğunda, sırtım zevkle yükselirken ve adını inlerken ağzını bir anlığına unutuyorum.

"İstedığın bu muydu, kedicik? İçine girmemi mi istiyorsun?" "Evet," diye inledim.

"Yakında," diye fısıldıyor parmaklarını tekrar içimden çıkarırken ve amım onu kaybettiğim için titriyor.

"Kalçalarını benim için biraz kaldırabilir misin?" diye soruyor ağzını klitorisimin üzerine kapatıp uzman diliyle fiske vurmaktan önce.

İstediği gibi kalçalarımı kaldırdığımda zevkle inliyorum ve o da bu fırsatı değerlendirerek iki parmağını kıcıma sokuyor.

"Siktir, Dante," diye tıslıyorum amımı yalarken beni iyice germesinin verdiği o lezzetli hisle. Kıvrımlarımın uzunluğunu emerken, kemirirken ve yalarken parmaklarını nazikçe kıcımın içine ve dışına kaydırıyor. Sıcak girişime ve tekrar geri dönmeden önce klitorisimin etrafında dönüyor. Kendimi onun yüzüne ve parmaklarına sürtmeye başladığımda, biraz rahatlamak için çaresizce, sonsuza dek beni tatmak için çaresizmiş ve bir daha asla şans bulamayabilirmiş gibi amımda ziyafet çekerken kıcımı daha sert sikiyor.

Orgazmım yavaş, inişli çıkışlı bir dalga halinde tüm vücudumu zevk ve sıcaklıkla inletiyor. Her sinir ucu elektrik zevkiyle karıncalanıyor.

"Oh, Tanrım, Dante," diye inliyorum beni sınırda tutarken.

"Dilime gel, kedicik," diye mırıldanıyor tenime karşı, parmaklarını yukarı doğru bastırırken ve eminim kıcımın içinden G noktama çarptı çünkü doruk noktam içimde patlarken ufkumda yıldızlar titreşiyor ve neredeyse sıcak bir ecstasy battaniyesinin altında bayılıyorum.

Arkama yaslanıp nefes nefese kalıyorum ve başımın dönmesini engellemeye çalışıyorum, sadece onun ayağa kalkıp banyoya girdiğini belli belirsiz fark ediyorum. Tekrar kapanmadan önce akan suyun sesi hemen ardından geliyor ve avının peşindeki bir aslan gibi yatağa doğru geri dönüyor, tamamen çıplak olana kadar attığı her adımda kıyafetlerini çıkarıyor.

"Seninle ilgilenme sırası bende," diyorum, onun güzel kalın sikine bakarken dudaklarımı yalıyorum.

"Yarın sabah beni hayatımın en iyi kafasıyla uyandırabilirsin," diyor üzerime sürünerek, başım yastıklara yaslanana kadar beni yatağa çekerken. "Ama bu gece tamamen sizinle ilgili, Bayan Moretti. Bırakın size tapayım."

"O halde bana istediğin kadar tapabilirsin," diye nefes alıyorum kollarımı boynuna doladığımda.

"Zaten her gün senin kıcının mihrabında ibadet ediyorum," diyor göz kırparak.

Dudağımı ısırdım. "Seni ne kadar sevdiğimi hiç söyledim mi?"

Yakışıklı yüzünü bir kaş çatma ifadesi kaplıyor. "Hayır, yapmadın."

"Seviyorum. Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum. Beni aldığın o gün, beni kurtardın, Dante Moretti."

"Beni ilk sen kurtardın, kedicik," diyor ve sonra sikini içime sokarken ağzını benimkinin üzerine kapatıyor. Beni kendine ait olduğunu iddia ederken bacaklarımı beline doluyorum. Ve ben onunum. Her yönden.

Makine gibi kocam sonunda yorgun olduğunu ve bir tur daha atamayacağını söylediğinde saat neredeyse sabahın dördü olmuştu. Bu benim için sorun değil çünkü zaten orgazm sarhoşu olduğumu düşünüyorum. Bir tane daha olursa bu fani dünyadan ayrılacağımdan korkuyorum - sonuncusundan zar zor kurtulduğuma eminim.

"Bugün mükemmeldi." Kollarına uzanırken memnuniyetle iç geçiriyorum. "Öyleydi," diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde.

"Arabada geçirdiğim mini anksiyete krizinden sonra zaten." Yanağımı göğsüne yaslariken gülüyorum.

Kasları geriliyor. "Ne anksiyete atağı?" diye sorar, artık aniden tetiktedir. "Önemli bir şey değildi. Aptalca davranıyordum," diyorum umursamazca.

beni daha fazla zorlamayacak.

"Düğün günümüzde anksiyete krizi geçirmen önemsiz bir şey değil Kat." "Tam anlamıyla bir anksiyete krizi değildi. Sadece bir süreliğine çıldırdım.

dakika."

Vücudundaki kaslar gerilirken "Ne için çıldırdın?" diye soruyor.

Kiliseye gitmeden önce beni ve doğmamış bebeğimizi öldüreceğinden endişe ettiğimi ona nasıl söyleyebilirim?

"Kat?" diye tekrar soruyor, sesi bir oktav düşüyor ve kemiklerime bir ürperti gönderiyor.

"Araba yoldan saptığında biraz panikledim. Sonra Mia'yı gördüm ve neredeyse mutluluk gözyaşları dökcektim. Bu harika bir sürprizdi ve çok düşünceliydi. Teşekkür ederim."

Az önce söylediklerimin ikinci kısmını tamamen görmezden geliyor. "Neyin yerine?"

"Ha?"

"Ne yerine neredeyse mutluluk gözyaşları döküyordun? Neden anksiyete krizi geçirdin Kat?"

Ses tonundan ürperiyorum. Yetişkin erkekleri ağlatan ve ensemdeki tüyleri diken diken eden o soruyu bir daha sordurma bana. "Düşündüm ki... sadece bir an için... Joey garip davranıyordu ve nereye gittiğimizi söylemiyordu... ve senin korumaların da dilsiz olabilirdi..."

"Kat!"

"Eski nişanlını düşündüm ve merak ettim -"

"Seni ve çocuğumuzu öldürecek olsaydım?" diye sözümü kesiyor, sesi kesik ve öfke dolu.

Bunu yüksek sesle söylediğinde kulağa çok korkunç geliyor ama böyle hissettiğim için özür dilemeyeceğim. Gerçek şu ki, Nicole Santangelo'yu düşünlerinden hemen önce öldürdü.

"Onunla aranızda ne olduğu hakkında hâlâ çok az şey biliyorum, Dante. Paniğe kapıldım. Bu sabah bunu gerçekten benimle mi yapmak istediğinden yoksa hamile kaldığım için kendini buna mecbur mu hissettiğinden emin olamadım."

"Hamile kaldık," diye tersliyor.

"Sonra bu gece, bunun bir önemi olmadığını ve her halükarda birlikte olacağımızı söyledin ve ben de sana inandım. Ama bu sabah... Çok duygusaldım ve sadece kiliseye gidip seni görmek istedim. Sadece bir anlık panikti, hepsi bu."

Beni daha sıkı sıkıyor, bir elini enseme götürüyor ve beni kendisine doğru tutuyor.

"Biraz uyu, kedicik," diyor usulca.

Bölüm 46

OceanofPDF.com

DAnTE

OceanofPDF.com

Ten küçük kız kardeşim Joey'nin yemek odasının önünden geçerken kahkahalar atarak çıkardığı ses beni gülümsetiyor. Neye güldüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama bu ses son zamanlarda o kadar nadir çıkıyor ki neredeyse

nasıl gülüneceğini bildiğini unuttu. Babamız onun burada Lorenzo ve benimle yaşamasına izin verdiğinden beri çok daha mutlu olduğu kesin.

Bir saniye sonra, Maximo'nun kafası açık kapı aralığında belirir. "Geldiler," diye ilan etti.

"O zaman onları içeri al," diyorum derin bir iç çekerek.

Kapıdan çıkmadan önce başını salladı. Bu Nicole Santangelo ile beşinci randevum. Her seferinde bir restoranda buluştuk ve ona bir refakatçi eşlik etti, özel olarak konuşabilmemiz için yeterince uzakta oturdu, ancak tüm zaman boyunca sorumluluğunu gözetim altında tuttu. Babası masum genç kızının gelin olmadan önce lekelenmesini istemiyor. Bunu özellikle umursadığımdan değil. Onu hiçbir şekilde lekelemek gibi bir arzum yok. O benim tipim değil. Elbette, güzel. Rolünü iyi oynuyor. Kusursuz davranışları var. Yeri geldiğinde küçük kibar bir kahkaha atıyor. O mükemmel programlanmış bir robot.

Konuşabildiğim sürece insanların beden dilini okumuş olmam dışında. Ve Nicole Santangelo'nun bir sırrı var. Bu yüzden bu akşam evimde yemek yemesi için ısrar ettim ve ne olduğunu öğrenene kadar buradan ayrılmayacak.

Birkaç saniye sonra, o ve koruması Vito odaya girerler. Kibarca gülümsüyor.

O oturur oturmaz Vito'ya dönüyorum. "Bizi yalnız bırak."

Nefes nefese kalıyor ve adam bana göz kırpmıyor. "Yapamam, Bay Moretti."

"Bu bir rica değil, Vito. Kendi özgür iradenle git ya da buradan götürül. Bu senin seçimin."

Nicole'e bakıyor ve kaşlarını çatıyor. Anladığım kadarıyla, yaşlı adam çocukluğundan beri onun korumalığını yapıyor. Ondan faydalanacağımdan endişeleniyor.

"Onun namusu benimle güvende. Seni bu konuda temin ederim," diyorum ona. "Sorun değil Vito," diyor usulca.

"Mutfakta bekleyebilirsin," diye ekliyorum.

Nicole ve bana bakıyor, seçeneklerini tartıyor ve sadece bir seçeneği olduğunu fark ediyor. Odadan çıkmadan önce "Bana ihtiyacın olursa seslen Nicole," dedi ve kapıyı arkasından kapattı.

Bana değil de masa düzenine bakıyor. "Şarap?" diye soruyorum.

"Lütfen. Sadece küçük bir tane," diye cevap veriyor pratik ve kibar gülümsemesiyle.

İkimize de birer bardak doldurup onu izliyorum. Bu randevuların çoğunu onu izleyerek, onu inceleyerek geçiriyorum. Büyük resmi oluşturan tüm küçük şeyleri topluyorum. Oturduğunda ya da çok hızlı hareket ettiğinde ara sıra yüzünü buruşturması. Farklı görünüşü. Bugün makyaj yapıyor. Kalın ve ağır ve kusursuz cildini gizliyor. Cildinin kusursuz olduğunu biliyorum çünkü ikinci ve dördüncü buluşmalarımızda hiç makyaj yapmamıştı. Bugün on dokuz yaşında bir kadından çok altmış yaşında bir üniversite profesörüne yakışacak yüksek yakalı bir bluz giyiyor. Biraz fazla büyük, bu da bana onun olmadığını söylüyor.

Bir şeyler saklıyor.

"Kıyafetlerini çıkar Nicole," diye emrediyorum. "Ne?" diye kekeliyor.

"Elbiselerini çıkar dedim."

Yanakları pembeleşiyor. Soğukkanlılığını yeniden kazanana kadar ağzı açılıp kapanıyor. "Hayır."

Kendimi sandalyemden yukarı itiyorum ve ben onun üzerinde yükselirken o ırkılıyor. "Ben senin için çıkarmadan önce şu lanet kıyafetleri çıkar. Ve yaşlı Vito'nun gelip seni kurtarması için istediğin kadar bağırabilirsin, ama seni temin ederim ki o kapıdan kimse girmeyecek."

"Ama sen dedin ki... benden hoşlanmıyorsun bile," diye kekeliyor, kafası karışmış ve korkmuş bir halde.

"Seni becermeyeceğim," diye onu temin ediyorum. "Peki, neden?"

"Sadece yap. Bir daha sormayacağım."

Gözleri yaşlarla dolar. Kendini masadan geriye iter ve ayağa kalkar. Titreyen elleriyle bluzunu kotundan çekip çıkarıyor ve başının üzerinden çıkarmaya başlıyor.

Beklediğim gibi, gövdesi çürüklerle kaplıydı. Sağ tarafında taze mor olanlar, sol tarafında ise silik sarı olanlar var. Sol göğsünde büyük bir ısırık var, sütyeninden dışarı bakıyor. Kot pantolonunun düğmelerini açıp kalçalarına doğru iterken gözlerini kaçırıyor.

"Sadece dizlerinize kadar iyi," diyorum ona.

Talimatlarımı uygularken neredeyse belli belirsiz başını sallıyor. Uyluklarının üstü parmak ucu morlukları ve göğsündeki ısırık izlerine benzer ısırık izleriyle kaplı.

Orada durup istismara uğramış bedenini incelememe izin verirken göğsü çabadan ve aşağılanmadan dolayı kabarıyor.

"Teşekkür ederim. Şimdi tekrar giyinebilirsin," diyorum ve bunu en azından baş başa yapmasına izin vermek için pencereye doğru yürüyorum.

İşi bittikten sonra karşısına oturuyorum. "Bunu sana kim yaptı?" Zaten bildiğimden şüphelenmeme rağmen soruyorum.

O sessiz. Yılların şartlandırması ona yalan söylemeyi öğretmiş. Sırları ve utancı örtbas etmek için.

"Kardeşlerin mi?" diye sordum. Başını salladı.

"Baban biliyor mu?"

Sonra bana bakıyor, gözleri yaşlarla ıslanmış. "O biliyor mu?" diye homurdanıyor. "Onlara böyle hayvan olmayı kim öğretti sanıyorsun, Dante?" diye adımı tükürüyor ve öfkesini şu anda müsait olan tek kişiye yöneltiyor.

Hay sikeyim! Kardeşlerinden şüphelenmiştim ama öz babası da mı? O köpeklerin bela olduğunu biliyordum.

"Bu ne zamandır oluyor?"

"İlk seferinde on bir yaşındaydım," diyor omuz silkerek.

"Peki benim fark etmeyeceğimi nasıl düşündüler? Düğün gecemizde senin bakire olmadığını fark etmemem mi gerekiyordu?"

"Kızlık zararını değiştirtebileceğin bir ameliyat var," diyor. "Düğünümüze kadar beni asla görmemen gerekiyordu. Nişanlandıktan sonra da babam, senin asla öğrenmemen için hepsinin duracağını söyledi."

"O kadar aptal olduğumu mu düşünüyorlar?" Ses tonumdan irkildi.

"Şu anda nişanlanamayacağımızı biliyorum," diye burnunu çekiyor. "Ama lütfen bildiğini onlara söylemez misin? Şüpheleneceklerdir ama kanıtlayamazlarsa belki ben onları ikna edebilirim. Vito onlara onu senin gönderdiğini söyleyecektir. Bir şey denediğini ve gördüğünü düşünecekler ve sonra..." Başını sallar ve ağlamaya başlar.

Sonra ne olacak? Onu zaten incittiklerinden daha fazla incitecekler. "Nişanlanacağız. Bugün," diyorum ona.

Başını kaldırıp bana göz kırpmıyor.

"Nişanlım olarak burada, benim evimde yaşayacaksın. Evlenene kadar misafir odalarımızdan birinde kalabilirsin. *Namusun* burada güvende olacak. Bu evde yaşadığın sürece kimse sana dokunmayacak."

Başını sallıyor. "Gitmeme izin vermeyecekler."

"Başka seçenekleri yok, Nicole."

"Bunu benim için neden yaptın?" diye fısıldıyor.

Elimi çenemde gezdiriyorum. "Babama nişanlandığınızı söylersem biraz nefes almama izin verebilir," diye yalan söylüyorum. Ama gerçek şu ki, babası ve erkek kardeşleri aylardır benim bok listemin en başında yer alıyor. "Git Vito'yla vedalaş, hizmetçim sana odanı gösterecek. Ben gidip babanla konuşacağım ve bazı eşyalarını geri getireceğim."

Titrek bir nefes alıyor, bana bakarken gözleri kısılıyor ve ne demek istediğimi merak ediyor. Onu koruması gereken adamların bunun yerine ona tecavüz etmesi lanet bir günah.

"Burada güvende olacaksın Nicole," diye onu temin ediyorum.

"Benim adım Nicci," diye fısıldıyor. "Nicole'den nefret ediyorum." "Nicci."

Misafir odasının dışında durdum ve derin bir nefes aldım. Jimmy Santangelo kızının benim yanıma taşınacağı haberini pek hoş karşılamadı. Tabii ki ona kendisinin ve sapkın, berbat oğullarının kızına yaptığı iğrenç şeyleri bildiğimi söylemedim.

Kadının erdemi hakkında konuşmaya başladığında, paslı bir kaşıkla sikini kesmemek için vücudumdaki tüm irade gücünü kullandım. Yapabilirdi.

Oyuncağını elinden aldığım için öfkesini zor kontrol ediyordu. Hasta pislik! Ama kabul etti. Bana karşı gelemmez.

Televizyondan gelen hafif ses Nicci'nin hâlâ uyanık olduğunu söylüyor ve ben de kapıyı çalıyorum.

"İçeri gel," diye sesleniyor.

İçeri girdiğimde yatakta oturuyordu, yüzü makyajdan arınmış, gözünün etrafındaki morluk ortaya çıkmış ve saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Joey'nin pembe, tek boynuzlu at pijamalarını giymişti.

Çok genç ve masum görünüyor. Nişanımızı garantilemek için olmaya çalıştığı Stepford ev kadını yerine on dokuz yaşında biri gibi. Yanında yatağa oturuyorum ve yakından bakınca boynundaki hafif parmak ucu morluklarını da görüyorum.

Göğsüm sıkışıyor ve derin bir nefes alıyorum. "Babanla konuştum. Ona nişanlandığınızı ve bundan sonra benimle yaşayacağını söyledim."

"Bunu kabul etti mi?"

"Kabul etti."

"Tamam," diye fısıldıyor ve sesine sinen korkuyu fark ediyorum. Benden biraz geri çekiliyor ve ben de bunu ondan biraz daha uzaklaşmak için bir işaret olarak alıyorum.

"Seninle evlenmek gibi bir niyetim yok Nicci, ama bir çıkış yolu bulana kadar herkes nişanlı olduğumuza inanmalı. Beni anlıyor musun?"

"Evet."

"Buna Sabine de dahil."

Arkadaşının adı geçince gözlerini kırptırıyor. Bana ondan ikinci buluşmamızda bahsetmişti, sonra üçüncü ve dördüncü buluşmamızda da bahsetti.

"S-Sabine mi? Onun bu konuyla ne ilgisi var?" "Bir süre onunla konuşmanı istemiyorum."

"Ama o sadece benim arkadaşım, Dante. Ben... o..."

Hay sikeyim! Bu kızın saflığı hepimizin başını belaya sokacak. "Nicci!" Şak diye söyledim. "Bu gerçek gibi görünmeli. Ben lanet olası Cosa Nostra'nın başıyım. Nişanlımın sevgilisiyle birlikte olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Yanakları parlak pembeye döner. "O... değil..."

"Bana yalan söyleme. Ben senin beyaz atlı prensin değilim Nicci. Seni burada güvende tutacağım. Kimi becerdiğin, kimi sevdiğin, kimi istediğin umurumda değil ama yüzüme karşı yalan söyleyemezsin."

"Nereden biliyordun?" diye fısıldıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Kimse bilmiyordu."

"Kardeşlerin ve baban dışında bahsettiğin tek kişi oydu. Gözlerinde ışığın olduğu tek an ondan bahsettiğin andı."

Bana göz kırpmıyor.

"Ve ikinci buluşmamızda onun evinde kalırken manikür yaptırmıştın. Tırnaklarını ekstra kısa ve pürüzsüz kesmiştin."

Nefes nefese kalıyor, yanakları pembenin daha da koyu bir tonuna dönüşüyor. "Sen bir çeşit... büyücü gibisin."

"Bu kesinlikle daha önce hiç çağrılmadığım bir şey," diyorum kaşlarımı çatarak.

"Bu doğru. Yani, tırnaklarım mı? Bunları kim fark eder ki?"

"Evet," diyorum odadan çıkarken. "Her şeyi fark ediyorum Nicci," diye uyarıyorum onu. "Yalan söyleme konusunda da ciddiym. Bana yalan söylemek için hiçbir nedenin yok. Eğer yalan söylediğini öğrenirsem..."

"Ne yapacaksın?" diye sorar, gözleri kısılmıştır.

"Eğer ailemi tehlikeye atarsan, seni öldürürüm. Ve bunun için gözümü bile kırpmam."

Anlayışla başını sallıyor. Genç ve naif olabilir ama içinde yaşadığımız dünyayı biliyor. Ünümü biliyor.

Bölüm 47

OceanofPDF.com

KAT

I ayaklarımı kanepeye uzatmış, bir elimle büyüyen bebeğimi dinlendirirken diğer elimde Kindle'ımı tutuyorum. Yanımdaki küçük masada bir fincan sıcak nane çayı var ve tüm gün boyunca yapacak hiçbir şeyim yok ama oku. Cennet.

Kitabıma dalmışken birkaç dakika sonra bir çift sıcak, güçlü el omuzlarıma uzanıyor ve başımın üstüne yumuşak bir öpücük kondurmadan önce hafifçe sıkıyor.

"Dante," diyorum gülümseyerek. "Bugün meşgul olduğumu sanıyordum."

"Öyleyim," diyor, dudakları saçlarımı okşuyor. "Seninle birlikte. Küçük bir yolculuğa çıkıyoruz."

"Yolculuk mu? Nereye? Anlaştığımızı sanıyordum...? Toplanmam gerekiyor mu?" Düğünümüzden sonraki tüm günü yatakta geçirdik ve balayımız da bu kadarla sınırlı kaldı. Birkaç günlüğüne sıcak ve güneşli bir yere uçmayı çok isterdim, ancak açıkçası ağır hamile durumum bunu imkansız kılıyor ve Dante işle o kadar meşgul ki, ikimiz de bebeğin Anya, Joey ve Lorenzo ile birkaç günlüğüne ayrılabilceği zamana kadar ertelemeye karar verdik.

"Bu sadece günübirlik bir gezi, kedicik. Gerçi arabayla birkaç saat sürecek. Sophia, hamilelikte aşırı şeker krizlerine karşı senin için birkaç atıştırma hazırladı."

Kindle'ımı kapatıp sehpanın üzerine koyuyorum. "Nereye gidiyoruz?"

Bana elini uzattı. "Bu bir sürpriz. Gel hadi."

Elini tuttuğumda ve güçlü parmakları elimi çevrelediğinde heyecandan karnıma ağırlar giriyor. Bana böyle baktığında kendimi çok güvende ve emniyette hissettiriyor, ki bu da tanışma şeklimiz düşünüldüğünde biraz ironik. "Ama eğer biz

önce işemem gerekecek." Bir elimle karnımı ovuyorum. "Bu bebek mesanemin üzerinde uyumayı seviyor."

Beni kendine doğru çekiyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Tamam. Ben arabada bekleyeceğim."

İki saatten biraz fazla bir süredir yoldayız ve Dante'ye ne yaptığımız ve nereye gittiğimiz hakkında milyonlarca soru sormama rağmen bana hiçbir ipucu vermedi. Ancak otoyoldan çıkıp Jackson'a doğru ilerlerken ruh halindeki değişikliği hissediyorum. Gergin görünüyor, ki bu onun için alışılmadık bir durum.

Elimi ensesine koyuyorum ve başını çevirip bana hafif bir gülümseme veriyor. "Neredeyse geldik, kedicik. İyi misin?"

Yarım saat kadar önce içtiğim bir şişe buzlu çaydan pişmanlık duyarak, "Birazdan işeyebilirim," diyorum.

Elimi boynundan çekip dudaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor. "On dakika içinde orada oluruz. Sorun olur mu yoksa kenara çekip yolun kenarına işemene izin mi vermeliyim?"

"On dakika yeterli," diye kıkırdıyorum.

"Güzel. Çünkü sırf senin kışını gördü diye birini vurmak zorunda kalmaktan nefret ederim."

Omzunu şakacı bir şekilde dürtüyorum. "Sen bunu yapmazsın."

"Oh, yaparım," diyor göz kırparak.

"Nereye gittiğimizi bana söyleyemeyeceğine emin misin?"

Biraz kaşlarını çatıyor ve ben onda yine bir değişiklik seziyorum.

"Senden sır saklamak istemiyorum Kat," diyor, sesi artık ciddi.

"Güzel. Ben de bilmiyorum."

Başını sallıyor ve şimdi nereye gittiğimiz konusunda daha da meraklıyım.

Dante on dakika geçmeden arabayı güzel bir evin önünde durdurduğunda MERAKIM DAHA DA ARTTI. Filmlerde gördüğünüz türden bir ev. Verandada bir salıncak, bahçede kalın mavi bir iple sabitlenmiş, dalından bir lastik sarkan bir ağaç var. Bahçede bir pikap ve çimlerin üzerinde iki bisiklet var.

"Burada kim yaşıyor?"

"Gel bak," diyor, arabadan inip kapımı açmak için yanıma geliyor. Dışarı çıkmama yardım etmek için elimi tutuyor ve sonra patikada yürürken parmaklarını benimkilere geçiriyor.

Verandaya varmadan önce evin ön kapısı açılıyor ve bir kadın dışarı çıkıyor. Belki benden biraz daha genç ama kalçasına tünemiş küçük bir çocuğu var. İki yaşlarında görünen küçük bir kız. İkisinin de aynı koyu renk bukleleri ve koyu renk gözleri var.

"Dante?" diyor kadın. Gülümsüyor ama sesinde başka bir şey var. Korku olabilir mi?

Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. Oh, Tanrım. Bu çocuk onun mu? Benim bilmediğim başka bir hayatı mı var?

"Bu senin sırrın mı?" Ona sessizce sordum.

"Evet," diyor ama gözleri kadının ve küçük kızın üzerinde ve gülümsüyor. Dante Moretti gülümsemesini hak eden çok az insan vardır. "Aramadığım için özür dilerim. Son dakikada olan bir şeydi," diyor kadına ve elimi daha sıkı sıkarken özür dileyerek omuz silkiyor.

Ağzım o kadar kuru ki yutkunamıyorum.

"Her zaman bekleriz. Ama bir şey mi oldu? Bir sorun mu var?"

"Anne," diyor başka bir çocuk, kalın kahverengi bukleli, beş altı yaşlarında küçük bir oğlan çocuğu, kapıdan dışarı fırlıyor. "Dondurma yiyebileceğimizi söylemiştin." İçgüdüsel olarak, ona bakmadan, ona uzanıyor, parmaklarını kalın saçlarında kıvrarak onu kalçasına doğru çekiyor. "Yapacağız, D. Sadece

Bana bir dakika ver." Sonra onu evin içine geri götürür.

D? Dante'deki gibi mi? Dante Junior? Alnımdan boncuk boncuk ter damlıyor. Elim onunkinden çekmeye çalışıyorum ama o sıkıca tutuyor. "Hiçbir sorun yok. Ama ben evlendim." Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırıyor ve alyansı güneşte parlıyor.

Yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Sen mi? Yok artık," diye gülerek verandanın merdivenlerinden inmeye başladı. Sonra bana baktı. "Bunu evcilleştirmeyi nasıl başardın kızım?"

Bir elimi şişliğime sürüp aşağı bakıyorum. "Um. Bununla," diyorum omuz silkerek.

"Seninle tanışmasını istedim. Her şeyi bilmesini istiyorum," diyor Dante. "Sır yok."

Tekrar bana bakıyor, kaşları çatılmış.

"Bu benim karım, Kat. Ona güvenebilirsin. Söz veriyorum," diyor ve yüzü yumuşuyor. "Ona kim olduğunu söyle."

Uzun bir nefes verir. "Selam Kat. Ben Nicci. Gerçi evdeki çoğu insan beni Nicole olarak tanır."

Az önce ne dediğini anlamam birkaç saniye sürdü. "Nicole Santangelo?"

"Tek ve biricik."

Onunla Dante'nin arasına bakıyorum. "Ama sen... inanmama izin verdin..."

"Beni öldürdüğünü mü?" Nicci gülüyor. "Evet. Bu bir çeşit sırdı."

Kafamda o kadar çok soru dönüyor ki hangisini önce soracağımı bilemiyorum. Ama ben biliyorum. "Çocuklar...?" Dante'ye bakıyorum, soruyu tamamlamıyorum ama o yine de biliyor.

"Hayır," diyor gülerek.

"Hayatta olmaz," diye ekliyor Nicci. Sonra döner ve eve doğru yönelir. "Siz ikiniz dondurma yemek için içeri gelecek misiniz?" diye sorar ön kapıya ulaştığında. Sonra da bağırır: "Hey, Sabine. Kimin burada olduğunu ve kimin evlendiğini asla tahmin edemezsin."

İKİ SAAT SONRA, bolca akşam yemeği ve dondurma yedik. Şimdi Nicci ve ben verandadaki salıncakta oturmuş bir bardak buzlu çay içerken Dante ve Sabine akşam yemeği tabaklarını topluyor. Nicci'nin karısı harika biri. Kötü muameleden kaçan kadınlarla çalışma konusunda uzmanlaşmış bir avukat. Zeki, komik ve hayatımda gördüğüm en güzel kumral saçlara sahip. Çocukları da çok sevimli. Deacon, Dante değil, beş yaşında ve Aurora iki yaşında.

"Sanırım milyonlarca sorunuz var?" Buzlu çaylarımızı yudumlarken Nicci yumuşak bir kahkahayla soruyor. Onunki bir Long Island çeşidi.

"Evet, çok fazla," diye iç geçirerek kabul ediyorum. Çocuklar etraftayken, çok derin ve anlamlı şeyler hakkında konuşma fırsatımız olmadı.

"Hayatımı kurtardı," diyor, sesi aniden duygu dolu. "Kurtarmak zorunda değildi. Yani ben onun için hiç kimseydim ama o beni kurtardı. İnsanlar onun kalpsiz ve acımasız olduğunu düşünüyor ama aslında tüm o zırhının altında muhtemelen tanıdığım en iyi adam o."

"Ben de onun bu yönünü görüyorum."

Bana gülümsüyor. "Tabii ki seviyorsun. Çünkü o sana çok aşık." Sıcak elini benimkinin üzerine koyuyor. "Böyle bir aşk sonsuza kadar yanar."

Gözlerim yaşardı. "Baban ve kardeşlerin de hâlâ hayatta mı?" diye soruyorum.

"Tanrım, hayır."

"Oh."

"Onlar iyi adamlar değildi. En kötü türdendiler," diyor ve sesinin tonu kalbimi kırıyor. Sanki onların en kötüsünü ilk elden tecrübe etmiş gibi söylüyor bunu.

"Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin," diye teklif ediyorum.

"Sabine bana her zaman konuşmanın iyi bir şey olduğunu söyler," diyor gözlerini devirerek. "Bana kötü davrandılar. Dövdüler. Tecavüz ettiler. Onların hizmetçisiydim. Onların sözlü kum torbasıydım. Babamın ve kardeşlerimin."

Elini sıkıyorum.

"Bildiğim tek şey buydu. On sekiz yaşına geldiğimde beni Lorenzo Moretti'ye verdiler ama o Anya'yla evlendi, bu yüzden onun yerine Dante'ye evlenme teklif ettiler. Babam Moretti'lerle ittifak kurmak için yanıp tutuşuyordu, o kadar ki benden bile vazgeçebilirdi. Bana ne yapabileceklerini umursadığından değil, kendisinin ve kardeşlerimin oyuncaklarını kaybedeceklerini düşündüğünden."

Hikâyesini dinlerken sessizce oturuyorum.

"Babamın en büyük hatası beni masum bir bakire gibi göstermeye çalışmasıydı. Hatta benim için bir kadının kızlık zarını diktikleri ameliyatlardan birini bile yaptırdı. Buna inanabiliyor musun?" Homurdanıyor. "Sanki bana tekrar sahip olmak için yapması gereken tek şey buymuş gibi. Sanki bu, o piçlerin bana yaptığı tüm hastalıklı, sapkın şeyleri geri alacakmış gibi."

Devam etmeden önce içkisinden uzun bir yudum alıyor.

"Her neyse, Dante doğru olmayan bir şeyler olduğunu biliyordu. Bazı şeyler hakkında altıncı hissi vardır, bilirsiniz."

"Evet, eminim."

"Öğrendiğinde beni yanına aldı. Herkese nişanlandığımızı söyledi ve ben bir daha eve gitmedim. Babası evleneceği için mutluydu, benimki de Moretti'lerle olan ittifakının gerçeğe dönüşmek üzere olmasından memnundu. Düğünü ve her şeyi planladık. Dante gerçekçi görünmesi gerektiğini söyledi. Bana planlarından hiç bahsetmedi ama her şeyin yoluna gireceğini ve güvende olacağımı söyleyip durdu. Sonra düğünden bir gece önce bana gideceğini söyledi. Bana yeni bir kimlik verdi. A

yeni isim, sosyal güvenlik numarası. Hatta Sabine'i aradı ve benimle gelmek isterse gideceğimi söyledi ve neyse ki Sabine de geldi. Babam ve kardeşlerim o gece ortadan kayboldular, şüphesiz Dante ve Maximo'nun elleriyle, bana hiç söylemedi ve ben de asla sormadım. Sonra Lorenzo ve Anya bizi bu eve götürdüler ve o zamandan beri burada güvendeyiz."

"Lorenzo ve Anya mı?" Ben soruyorum.

"Evet. O da iyi bir adam. Huysuz dış görünüşü sizi yanıltmasın." Gülüyor. "Maximo bile."

"Psikopat Maximo iyi bir adam mı?" Başımı sallıyorum, inanmıyormuş gibi yaparken gülüyorum.

"Evet."

"O zamandan beri Dante'yi ilk kez mi görüyorsun?"

"Hayır. Zaman zaman arar. Çocuklara doğum günlerinde hediyeler gönderiyor."

"Yok artık!" Birine doğum günü hediyesi gönderdiğine inanamıyorum. "Evet."

"Hikâyenı benimle paylaştığın için teşekkür ederim Nicci. Acı hakkında konuşmanın kolay olmadığını biliyorum," diyorum usulca.

Bana bakarken gözlerini kısıyor. "Evet, biliyorsun."

Elimi sıkıyor ve salıncağa yaslanıp gün batımını izliyoruz. "Benim beyaz atlı prensim olmadığını söyledi," diye ekliyor Nicci. "Ama öyleydi."

"Yok artık. Bunu bana da söyledi." Gözlerimi deviriyorum ve ikimiz de gülüyoruz. "Ve?"

Ve ne? Dante Moretti benim beyaz atlı prensim mi? Yakınından bile geçmiyor. "O benim beyaz atlı prensim değil. Ama ruh eşim olduğuna eminim."

"Daha da iyi," diyor Nicci, bardağını benimkiyle tokuşturarak.

"Evet, çok daha iyi."

Bölüm 48

OceanofPDF.com

DAnTE

I Chicago'ya dönerken hava kararıyor. Kat yanımdaki koltukta esniyor.

"İyi misin, kedicik? Gece için bir motelde durmak ister misin?" "Hayır," diyor uykulu bir gülümsemeyle. "Eve gitmek istiyorum."

Elini kaldırıyorum ve parmak uçlarını öpüyorum.

"Neden herkesin eski nişanlını öldürdüğüne inanmasına izin veriyorsun? düşününüzden önceki gece?"

"Bana bu soruyu sormak için tam yirmi dakika beklediğine inanamıyorum."

"Kaçınmayı bırak o zaman," diyor iç çekerek.

"Az önce bana gözlerini mi devirdin?"

"Belki, ama hâlâ sorumdan kaçıyorsun."

"İnsanlar inanmak istediklerine inanırlar, Kat. Ayrıca, diğer insanların benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Santangelolar o kadar çok çizgiyi aştılar ki, icabına bakılması gerekiyordu. İnsanların Nicole'un da icabına bakıldığını düşünmeleri benim için önemli değil. Aslında, bu iş için iyi."

"Tabii ki. Bu senin kendin için yarattığın imajı da besliyor, değil mi? Kendisine karşı gelen nişanlısını öldürecek kadar taş kalpli bir mafya babası."

Cevap vermiyorum. Çenem sıkıca kenetlenmiş ve boğazımda kalın bir damar atıyor. Meşru nedenler elbette, ama ikisi de Nicci'nin sırrını saklamamın gerçek nedeni değil.

Eve vardığımızda KAT uyuyordu. Onu arabadan çıkardım ve göğsüme bastırdım.

"Yürüeyebilirim," diye mırıldanıyor.

"Biliyorum ama ben de seni aynı kolaylıkla taşıyabilirim," diyorum alnına bir öpücük kondurarak.

Onu odamıza taşıyana kadar tekrar uyandı ve ben de onu ayağa kaldırdım.

"Joey'nin Nicci'den haberi var mı?" diye sordu.

"Lorenzo ona bu yaz söyledi."

"Oh," diyor soyunmaya başlarken.

"Yine de bir fikri olduğunu söyledi ama o zaman ona söylemedik. Daha on altı yaşındaydı."

"Senin bunu asla yapmayacağını bilmesine sevindim."

"Ne?" Ona kaşlarını çatıyorum. "Nicci'yi öldürmemin Joey'nin umurunda olduğunu mu sanıyorsun? Joey'nin önünde boğazını kesebilirdim ve bu onun kardeşi olduğum gerçeğiyle ilgili hiçbir şeyi değıştirmezdı."

Bana kaşlarını çatı. "Öyle demek istemedim... Sadece demek istedim ki... Bunu asla yapmayacağını bildiğim için mutluyum."

Başka bir kelime daha söyleyemeden elimi boğazına doluyorum. "Ama bunu yapardım Kat," diye hatırlatıyorum ona. "Yapmak zorunda kalsam bir kalp atışında."

"D-Dante." Kafası karışmış bir şekilde göz kırpmıyor.

"Ben iyi bir adam değilim, Kat. Hiçbir zaman olmadım ve olmayacağım. Kendini öyle olduğuma ikna etmeye çalışmayı bırakmalısın."

Gözlerinden yaşlar süzölüyor ve ben de elimi bırakıp odanın diğey tarafına doğru yürüyorum, gömleğimi çıkarıp çamaşır sepetine atıyorum.

"Peki bugün beni neden oraya götördün?" Beni odanın diğey ucuna kadar takip etti. "İçindeki iyiliğey görmemi istemiyorsan bunu neden yaptın?"

Onunla yüzleşmek için dönüyorum. Beni çok fazla görüyor. Benden çok şey bekliyor. "Sana sır vermeyeceğime söz vermiştim. Bu bir sırdı."

Başını iki yana sallar. "Sana inanmıyorum. Bana gerçekte nasıl bir adam olduğunu göstermek istedin."

"Gerçeğey bilmeni istedim."

"Anlıyorum ama neden bu kadar korktuğey anlamıyorum," diye bağılıyor bana, parmak uçlarında durup yüzünü yüzüm e yaklaştıarak.

"Yapma Kat," diye hırlıyorum ona.

"Ne yapmayayım? Nicci'nin sırrını neden sakladığey ikimiz de biliyoruz, Dante."

"Peki neden?" Kalbim göğsümden kurtulmaya çalışıyormuş gibi göğüs kafesime çarpıyor. Bu kadın onu yırtıp açmadan önce kaçmak istiyor.

"Ailesinin çok fazla düşmanı olduğu için bu onu hedef haline getiriyor. Onu korumak için sırrını saklıyorsun."

"Hayır. Ben o adam değilim, Kat."

"Evet, öylesin," diye ısrar ediyor, sadece onun yapabileceği şekilde düğmelerime basıyor. "Yapma," diye homurdanıyorum.

"Yoksa ne olur? Sevmediğin bir kadını bile incitemezsin," diyor usulca ve ben sinirleniyorum. Elim yine boğazında ve bir nefes daha alamadan duvara yaslanıyor. Sıkıyorum; sadece onu orada tutuyorum.

"Aileme olan sevgimi zayıflıkla karıştırma, Katerina. Hepinizi son nefesime kadar korurum ama bu beni olduğumdan başka biri yapmaz."

"Ama o senin ailen değil" diyor, gözyaşları yüzünden aşağı akarken.

Onu Nicci'yi görmeye götürmemeliydim ve ona gerçeğin sadece yarısını söylemeliydim.

Bunun sadece daha fazla soru getireceğini bilmeliydim.

Alnımı onunkine bastırıyorum ve iç çekiyorum.

"Lütfen bana neler olduğunu anlatır mısın? Burada boğuluyormuşum gibi hissediyorum" diye yalvarıyor ve kalbim tüm bunların ağırlığıyla ağrıyor. Ona ve bebeğimize olan sevgim. Onun için yeterince iyi olmadığım korkusu. Ailemi zarar görmekten koruma ihtiyacım. Hiçbir zaman kontrolün bende olmasını istemedim.

"Sana gerçeği söyleyeceğim ama benim olduğumdan başka bir şey olduğuma inanmaya çalışmaktan vazgeçmelisin Kat. Bunu yapabilir misin?"

"Evet," diye fısıldıyor.

"Seni Nicci'yle tanışmaya götürdüm çünkü olanları sana anlatırsam bana inanmama ihtimalin olduğunu biliyordum. Başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil kedicik, ama konu sen olunca umurumda. İnsanların yaptığımı inandığı şeyi yapabilecek kapasitede olmadığımın değil. Yapabilirim. Ama sen artık benim ailemsin ve bir dahaki sefere sana bir sürprizim olduğunda, seni bir çukura gömdüreceğim diye endişelenmeni istemiyorum."

"Oh."

"Bu yüzden seni onunla tanıştırmaya götürdüm."

"Peki neden onu sır olarak saklıyorsun? Ailenizi koruduğunuzu söylediniz. Nicci'yi ailenizden biri olarak gördüğünüz için mi?"

"Hayır, o benim ailem değil," diye itiraf ediyorum derin bir iç çekerek.

"O zaman kim?" Bana göz kırptıyor ve sonra bir şey fark ediyor. Deacon beş yaşında. Nicci altı yıl önce, minik Moretti'ye hamileyken ayrıldı. "Hayır... sen dedin ki..." Tekrar ağlamaya başlar. "Tanrım, bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Hatta sana benziyor. Ama sen dedin ki..."

"O benim oğlum değil Kat," diye onu temin ediyorum.

Mükemmel göğüslerinin elbisesinin içinde titremesine neden olan bir nefes çekiyor. "Peki kimin? Lorenzo değil mi?"

"Tanrım, hayır. Deacon bizim küçük kardeşimiz." "Kardeşiniz mi?" diye nefes nefese kaldı, şok olmuştu.

"Evet. Babam düğünümüzden dört hafta önce nişanlıma tecavüz etti." Bu ifadenin ağırlığı tüm gücüyle göğsüme çarpıyor. "Birine söylerse onu öldüreceğini söylemiş. Eğer onu hamile bırakmasaydı muhtemelen hiç söylemeyecekti. Onunla benim seviştığımızı sanıyordu. Yani hamile kalırsa, çocuğun ona benzemesi önemli olmayacaktı."

"Ama sen onun oğlusun. O nasıl...? Bununla nasıl yaşardı?"

"Oh, bundan çok keyif alırdı. Güven bana. Öğrendiğimizde Maximo, Lorenzo ve benim onu öldürmemizi engellemek zorundaydı. Salvatore Moretti'nin kayboluşunu örtbas etmek kolay olmazdı. Katilini bulmak için savaş ilan etmemiz gerekirdi. Ayrıca, Nicci bir şey yapmamam için bana yalvardı. Sanırım dikkatlerin üzerine çekilmesini istemiyordu."

"Yani bana Maximo'nun bu senaryoda mantığın sesi olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Evet."

"İşte bu çok boktan," diyor yumuşak bir kıkırdamayla ve beni gülümsetiyor.

"Biliyorum."

"Bu yüzden mi düğünümüzde benimle dans etmesine izin vermedin?" diye fısıldıyor.

"Evet. Sana asla ama asla elini sürmeyecek. Eğer sana zarar verirse, yavrum, onun sefil hayatına son vermemi kimse engelleyemez. Ama kimse onun ne yaptığını asla bilemez. Küçük Deacon bu şekilde hamile kaldığını asla öğrenemeyecek ve babam da Nicci'nin hayatta olduğunu ve ona bir oğul daha doğurduğunu asla bilemeyecek."

"Biliyorum," diyor başını göğsüme yaslayarak. "Zavallı Nicci." "O artık mutlu. Ve hepsi güvende. O ve Sabine bir ev inşa ettiler. Kendilerine iyi bir hayat."

"Seni çok seviyorum," diye fısıldıyor göğsüme sokularak. Saçlarını okşuyorum ve başının üstünü öpüyorum. "Hâlâ yorgun musun?"

"Onca kavgadan sonra mı? Hayatta olmaz," diye mırıldanıyor ve güzel vücudunu benimkine yaklaştırıyor.

"*Makyaj yapmak* ister misin?" "Tanrım, evet."

Onu kucağıma aldım ve yatağa taşıdım. Üzerinde sürünüyorum, elbisesini yukarı çekiyorum ve can sıkıcı bir şekilde sütyeninin içine hapsolmuş göğüslerine ulaşmadan önce karnına öpücükler konduruyorum. "Bir sonraki bölüm için sana çıplak ihtiyacım olacak."

"O zaman acele et ve beni soy, iblis."

"Otur," diye homurdanıyorum ve tereddüt etmeden oturuyor, ellerini başının üzerine koyuyor, böylece elbisesini kaldırabiliyorum. Bu iş biter bitmez sütyeninin kancasını açıyorum ve serbest kalan göğüslerini görünce dudağımı ısııyorum. Hamile olduğu için şimdi daha da büyükler.

Onu tekrar aşağı itiyorum, aynı anda meme uçlarından birini ağzıma alıp sertçe emiyorum. Yumuşak bir şekilde inerken sırtı yataktan kalkıyor.

"Onlar yasak olduğunda ne yapacaksın?" Kıkırdıyor.

"O zaman onlardan önce doymam gerekecek, değil mi?" Onu da emmeden önce diğer meme ucuna doğru öpücükler gönderiyorum.

"Bu konuda çok iyisin," diye inliyor.

Elimi külotunun içine kaydırıyorum ve zaten şişmiş olan klitorisini ovuyorum. "Ve bu da," diye inliyor.

"Sen küçük vahşi bir kedisin." Güneye doğru ilerlerken kıkırdıyorum çünkü parmaklarımın olduğu yerde ağzımın da olmasını istiyorum.

Benim için çoktan sıırıslıklam olduğunu anlamak için külotunu çıkarmam bile gerekmiyor. Uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum ve bu da sikimi onun içinde olmak için acıtıyor. Birkaç saniye sonra külotunu çıkarıp ağzıma aldığım da, parmaklarını saçlarıma geçirirken kalçalarını yüzüme doğru sallıyor.

"Ve bu konuda daha da iyi," diye miyavlıyor.

"Böyle güzel bir amcığı yemekte iyi olmak zor değil, *vita mia*."

Onu o kadar sert siktikten sonra ikimiz de bugünün hangi gün olduğunu unuttuk, neden kavga ettiğimizi bile... Kat başını göğsüme yaslamış yatıyor, ben ellerimi sırtının yumuşak derisinde gezdirirken vücudu benimkine yaslanmış.

"Dante?" diye fısıldıyor.

"Hmm?"

"Senin iyi bir adam olduğuna inanmak istediğimde neden bu kadar sinirleniyorsun?" "Bu konuşmayı yapmıştık Kat," diyorum iç çekerek.

"Hayır, bu konuda kavga ettik ve seninle bir daha kavga etmek istemiyorum. Sadece bir soru soruyorum."

"Size aynı şeyi kaç kez söyleyebilirim bilmiyorum. Ben iyi bir adam değilim."

"Ama öyle olduğunu düşünüyorsam, o zaman bu bana bağlı değil mi? Bazen kötü şeyler yapan iyi bir adam olamaz mısın?"

Alnının üstünden öperim. "Bir gün seni hayal kırıklığına uğratacağım, kedicik. Neler yapabileceğimi göreceksin, çünkü ben buyum ve hayatımın bu kısmını senden sonsuza kadar saklayamam. Kızgın ve hayal kırıklığına uğramış olmanı kaldırabilirim ama benden korkmanı istemiyorum. Gerçekte nasıl bir adam olduğumu bilmeni istiyorum ki benim için nefret edeceğin kadar kötü bir şey yaptığımda kaçmayasın."

"Bana hiç zarar verir misin?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. Bu karmaşık bir soru. "Yani, fiziksel olarak ya da kasıtlı olarak."

"Hayır."

"Çocuğumuza zarar verir misin?" "Tabii ki hayır."

"Beni hiç aldatacak mısın?" diye fısıldıyor.

"Asla."

"O zaman senden asla nefret edemem," diye nefes alıyor. "Ve ne söylersen söyle senin iyi bir adam olduğuna inanmaya devam edeceğim."

Hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum. "Sen tanıdığım en inatçı insansın."

"Seninle evli olduğum için öyle olmak zorundayım. Eğer inatçı bir yapım olmasaydı, beni ezip geçerdin, Dante Moretti," diye karşılık veriyor.

"Benim alingan küçük kedimi seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

"Eğer bu iyi adam meselesinde ısrarcıysan, bir uzlaşmaya ne dersin?"

"Tamam mı?" Bana bakıyor, gözleri hak etmediğim bir güven ve sevgiyle dolu ve bu sadece onu tekrar becermek istememe neden oluyor.

"İyi bir koca ve iyi bir baba olmak için elimden geleni yapacağım, çünkü bunlar olabilirsem, başka hiçbir şey umurumda olmaz. Ama benden her zaman iyi bir adam olmamı isteme. Tamam mı?"

"Ve iyi bir kardeş?" diye ekliyor.

"Her zaman zorlamak zorundasın, değil mi?" "Ama sen zaten iyi bir kardeşsin."

"İyi ve iyi bir kardeş. Peki, anlaştık mı?"

"Bir anlaşmamız var, iblis." Usulca esniyor, yanağını omzumun kıvrımına yaslıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 49

OceanofPDF.com

DAnTE

T Gece sehpasının üzerinde titreyen cep telefonumun sesi beni uykumdan uyandırıyor ve lanet şeyi cevaplamak için Kat'in sıcaklığından kendimi kurtarıırken içten içe inliyorum. Acil bir durum değilse yemin ederim,

o zaman hattın diğer ucunda kim varsa bir elini kaybedecek.

Ondan uzaklaşıp yatağın kenarına oturduğumda Kat uykulu bir şekilde mırıldanıyor. Ekranda Maximo'nun adının yanıp söndüğünü gördüğümde kalbim sıkışıyor, çünkü boşuna arayıp yatağımı rahatsız etmezdi.

"Hey," diye cevap

veriyorum. "Onu

buldum."

"Nerede?"

"LA."

"LOS ANGELES MI? Gerçekten mi?"

"Şu anda gözüm onun üzerinde. Onu Chicago'ya geri getirmemi ister misin?"

Arkamda uyuyan karıma bakıyorum. "Hayır. Ben sana geleceğim. Ben gelene kadar onu gözünün önünden ayırma."

"Elbette. Onun gölgesi olacağım."

"Seni görmesine izin verme. Ben oraya varmadan ürkmesini istemiyorum."

"Dante?" diye tersliyor ve ben gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Yorgunum ve sağlıklı düşünemiyorum, çünkü öyle olsaydım ona asla böyle bir şey söylemezdim. O benim sağ kolum ve onsuz kaybolurdum. Ona ne yapacağını söylememe hiç gerek yok, düşünmeden yapıyor. O da Lorenzo kadar benim kardeşim.

"Biliyorum. Bak, elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Telefonu kapatıyorum ve yorganın altına girmeden önce telefonumu komodinin üzerine geri koyuyorum. Göğsümü sırtına yaslayıp elimi şiş karnının üzerinde kaydırduğmda Kat gülümsüyor. Boynunu usulca öpüyorum ve o da mırıldanıyor. Onu bırakmak zorunda olmaktan nefret ediyorum.

"Bir iş için gitmem gerekiyor, kedicik," diye fısıldıyorum. "Nereye?" diye soruyor esneyerek.

"LA."

"LA?" Sırt üstü dönüyor. "Ne kadarlığına gidiyorsun?"

"Yarın geri geleceğim. Söz veriyorum." Bu işi gereğinden fazla uzatmaya niyetim yok.

"Seninle gelebilir miyim?"

Başımı sallıyorum ve kaşları endişeyle çatılıyor. "Lorenzo burada olacak ve Toni de hâlâ buralarda. Ben yokken sana göz kulak olurlar."

"Sana kim bakacak peki?" diye fısıldıyor. "Ben kendime bakabilirim," diye hatırlatıyorum ona.

"Dante?" diye nefes alıyor. "Başka birini gönderemez misin? Maximo ya da Lorenzo gidemez mi? Ya bebek erken doğarsa ve sen burada olmazsan?"

"Kat, bazen bazı şeylerle ilgilenmem gerektiğini biliyorsun. Bebek erken gelmeyecek, ama gelirse, sadece bir uçak yolculuğu uzaktayım. Lorenzo'nun Anya'yla kalması gerekiyor ve Maximo da benimle olacak. Ayrıca, bu yapmam gereken bir şey."

"Tehlikeli mi?"

"Kat, bunu yapma. Yarın geri geleceğim."

Gözlerimin içine bakarken dudaklarını birbirine doluyor ve gözlerindeki endişe onu kollarıma alıp ikimizi de buradan çok uzaklara götürmek istememe neden oluyor. Ama yaşadığımız hayatın gerçekliği bu değil. Onu bağladığım hayat.

"Tamam. Yarın görüşürüz," diye fısıldıyor.

Bebeğimizi ezmek için kollarımın üzerinde durarak onun üzerine yuvarlanıyorum ve bu kızımın gülümsemesine neden oluyor. "Ben yokken uslu duracak mısın?"

"Ben ne zaman yaramaz oldum ki?" diye mırıldanıyor.

"Her zaman, kedicik," diye hatırlatıyorum ona, burnumu çene çizgisinde gezdirirken. Tanrım, her zaman çok güzel kokuyor. Onu yiyebilirim. Onu yemek istiyorum. Başımı ve sonra sikimi onun sıcak amına gömmek ve

Günün geri kalanında bu yatağı terk edeceğim. Bazen bu lanet hayattan nefret ediyorum. "Düzgün beslen ve vitaminlerini al."

"Ben her zaman yaparım."

"Aferin kızım," diyorum alnına yumuşak bir öpücük kondurmadan önce. "Şimdi uyumaya devam et." Kendimi onun üzerinden itiyorum ve o da yorganı çenesine kadar çekerek yan dönüyor. Los Angeles'a kardeşini öldürmeye gitmeden önce hızlı bir duş almak için banyoya doğru yürüyorum.

Los Angeles'a indiğimde, Leo Evanson'ı yakalamadan önce sekiz saat boyunca izledik. Günün ve gecenin büyük bir kısmını müşterilerle ve tanıklarla dolu bir kumarhanede geçirdi. Chicago'da olsam, onu güpegündüz sokaktan alırdım ve umurumda bile olmazdı. Ama Los Angeles benim bölgem değil ve bu işin mümkün olduğunca temiz halledilmesini istiyorum. İhtiyacım olan son şey polislerin müdahalesi. Ama şimdi onu tam istediğim yerde yakaladım. Şehrin dışında, çığlıklarını duyacak kimsenin olmadığı terk edilmiş bir ofis bloğunda.

Leo'yla ilgili her şey sümüklü sansar diyor. Maximo ve ben ona doğru ilerlerken boncuk gibi küçük gözlerinin odayı tarayışından, bir kaçış yolu ararken sırtını duvara dayayışından, eski donanma tişörtündeki pastırma yağı lekelerine kadar.

"Los Angeles'ta sana rastlamak ne komik Leo," diyorum sırtarak yaklaşırken. Kaçmaya çalışıyor ama Maximo onu yakalıyor ve o bok çuvalını duvara çarpıyor.

"Paranı alacağım. Sadece birkaç haftaya daha ihtiyacım var," diye kekeliyor. "On iki ay oldu Leo. Birkaç hafta daha kesecek."

"Bir şeyler oluyor. Büyük bir şey olabilir" diyor, gözleri kocaman ve yalvarırcasına.

"Gördüğün gibi borcunu çoktan tahsil ettim Leo. Onun yerine ödeme olarak kız kardeşini aldım. O artık benim ve söylemeliyim ki, çaldığın o iki yüz elli bin doların her kuruşuna değerdi."

"Ne?" Bana kaşlarını çatıyor ve nedense bu beni onun kafasını koparmaya biraz daha az meyilli yapıyor. Eğer onun için savaşırsa, belki de onu öldürmeden önce çok uzun süre işkence etmem. Ancak, her şeyi berbat ediyor

Ağzını tekrar açar açmaz. "Yani onu aldın mı? Borcum ödendi o zaman?"

"Ciddi misin lan sen?"

"Sen bir bok parçasısın," diye homurdanıyor Maximo.

Boğazını sıkıyorum, parmaklarımı sıkıca kavıyorum ve nefes almakta zorlanana kadar avucumu adam elmasına bastırıyorum. "Kız kardeşini almamın seni paçayı kurtardığını mı sanıyorsun? Borcunu ödedin ama hâlâ benden çalışıyorsun, *Coglione*."

Ağzını açıyor ama ağzından çıkan tek şey boğuk bir inilti oluyor.

Eğildim ve fısıldadım, "Onu aldım ve benim yaptım. Onu her gün ve her gece, Leo, çığlık atana kadar becerdim."

Çırpınıyor, elimden kurtulmaya çalışıyor ama ona söylediklerim yüzünden kızgın değil. Mücadele ediyor çünkü hayatta kalmak istiyor.

Onu bırakıyorum ve dizlerinin üzerine çöküp boğazını tutuyor. "Sana para da bulabilirim," diye hırıldıyor. "Sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"İhtiyacım olan şey, seni yağlı pislik, seni ülkenin dört bir yanında kovalamamın bedelini ödemen."

"Bak, sana biraz para bulabilirim, yeter ki sana planladığım şu oyundan bahsedeyim..." diye yalvarıyor kendini ayağa kaldırırken.

"Ya kız kardeşin? Onunla ne yapacağım? Çünkü yalan söylemeyeceğim, küçük hayvanıma biraz bağlandım."

Bir elini çenesine götürdü ve bana baktı. "Bak, dediğim gibi, eğer onu istiyorsan, benim için bir sorun yok." Omuz silkiyor, sanki kızın hayatı onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi.

Onu gömleğinden tutup duvara geri fırlatıyorum. "Borcunu ödemek için onu ilk kez kullanmıyorsun, değil mi Leo?" Tersledim. "Birkaç yıl önce kumar borcun vardı ve tahsilata gelen iki adama kız kardeşini tam olarak nerede bulabileceklerini söyledin, değil mi?"

Teni zaten solgundu ama şimdi doğal olmayan bir gri tonuna dönüştü. "Beni öldüreceklerdi" diyor, sanki *kızımı* o iki hayvana teslim etmesinin gayet geçerli bir açıklamasıymış gibi.

"Onu neredeyse öldürüyorlardı," diye tükürdüm. "Ona başka ne yaptılar biliyor musun, seni hasta herif?"

"Sadece biraz eğlendiler. O iyiydi," diye ısrar ediyor.

Lanet olsun, o bir bok parçası.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum, sonra ellerimle onunkini söküyorum. Söylediği saçmalıklara gerçekten inanıyormuş gibi bana bakıyor. Yüzünde ona karşı en ufak bir merhamet kırıntısı ararken gözlerim kısılıyor. Kat'in beni karşılaştırmak zorunda kaldığı şey buyken iyi bir adam olabileceğim yanılısamasına kapılmasına şaşmamalı. "Ondan sonra gerçekten iyi olduğunu mu düşünüyorsun? İşini bıraktı. Evden neredeyse hiç çıkmazdı. Ama iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Öyleydi dostum. Ona gerçekten zarar vermediler. Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Oh, küçük arkadaşlarına ölümüne işkence ettim ve bana kumar borcunu söylediler, ama gerisini kız kardeşinden öğrendim. Ama ne kadar borcun vardı?"

"Ne?" Bana göz kırpmıyor.

"Onlara ne kadar borcun vardı?"

"Beş bin. Neden?"

Kahretsin, on saniye içinde patlayacağım. "Beş bin. Beş bin dolar için kız kardeşini onlara mı verdin?" "Ben vermedim -"

Cümlesini bitiremeden parmaklarımı ağzına sokuyorum, başparmağımı çenesinin altına bastırırken dilini sabit tutuyorum. "Kız kardeşini becermek için neden bu kadar çok zaman harcadığımı bilmek ister misin Leo?"

Korku dolu gözlerle bana bakarken karışık bir ses çıkarıyor.

"Çünkü o artık benim karım, seni aptal herif."

"N-nuh." Başını sallamaya çalışıyor ama ben çenesini sıkıca kavriyorum.

"Evet. Karım. Doğmamış çocuğumun annesi. O benim her şeyim. Ve o senin kardeşindi. Onu korumalıydın. Sana kendini biraz olsun affettirme şansı verdim ama bir kez daha kendi postunu kurtarmak için onu bir canavara teslim ettin."

Tutarsızca mırıldanırken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, ama ana fikri anlıyorum - hayatı için yalvarıyor. Onu teslim ettiği o hayvanlara ne kadar yalvardığını merak ediyorum.

"Gecenin bir yarısı hâlâ nasıl çılgılık attığını, o hasta heriflerin ona yaptıklarının peşini bırakmadığını ve ağlama sesi kalbimi ikiye böldüğü için tekrar uyuyana kadar ona sarılmak zorunda kaldığımı söylesem, bu sana nasıl acı çektireceğim hakkında bir fikir verir miydi? Çünkü bilmeni istiyorum, Leo. Senin tamamen

Maximo'nun bile yemeğini tutmakta zorlanacağı türden bir acıyı sana yaşatmak üzere olduğumun farkında ol."

Şimdi daha sert öğürüyor, ağlarken kendi tükürüğünde ve sümüğünde boğuluyor. "Görünüşe göre kız kardeşin hem yakışıklı hem de taşaklı, ha?" Gitmesine izin vermeden önce ona hırlıyorum, ceketimi çıkarmadan önce onu yere itiyorum.

"Ama baban..." Burnunu çekiyor, çenesindeki tükürüğü siliyor. "Ona parayı geri vermeyi teklif ettim ama kabul etmedi. Kızın yeterli olacağını söyledi."

Maximo'ya bakıyorum, onun da kaşları benimkini yansıtıyor. *Az önce ne dedi bu?* Leo'nun saçlarından bir avuç tutup gözlerinin içine bakabilmek için başını geriye doğru çekiyorum. "Az önce babam hakkında ne dedin sen?"

"Beni hile yaparken yakaladı, dostum. Bana bir tekme attı ve ben de ona parasını geri verdim ama bundan daha fazlasını istedi, ben de ona Kat'ten ve daha önce olanlardan bahsettim. Belki o da aynı şeylerden hoşlanıyor olabilir diye düşündüm. Sonra bana ödeştığımızı söyledi. Eğer kızı ona verirsem, o da bana paramı geri verecekti ve sonra bu işi bitirecektik."

Boşta kalan elimi yumruk yaptım ve yüzüne vurmamak için kendimi zor tutuyorum. "Bunu neden buraya girer girmez değil de şimdi söylüyorsun?"

"Bir gün benim için geleceğini biliyordum. Ertesi sabah onunla Kat'in evinde buluşmam gerekiyordu çünkü Kat geceleri hükümet binasında çalışıyordu. Onu teslim edersem parayı vereceğini söyledi. Ama ben aptal değilim, dostum. Onu her halükarda alabilirdi. Beni öldürmek için orada olmamı istedi. Ben de kaçtım. Bunu zaten bildiğini sanıyordum?"

Bu bilgiyi anlamlandırmaya çalışırken yerdeki bok parçasına ters ters bakıyorum. "Onu uyarmaya bile çalışmadın mı?"

"Çok korkmuştum. Ona bir not bıraktım ama ona ulaşacak zamanım yoktu. Cep telefonu bile yok."

"Ama babam kız kardeşini neden istedi? Ve eğer onun için bu kadar önemliyse, neden beni onun için gönderdi?"

Leo titriyor. "Sana bildiklerimi anlatırsam, gitmeme izin verecek misin?"

"Hiç şansın yok. Ama ölümünü daha az acı verici hale getirebilirim ve şu anda seni temin ederim ki bunu yapmamı isteyeceksin. Şimdi söyle bana, babam Kat'le neden bu kadar ilgileniyordu?"

"Değildi. En azından ilk başta. Ta ki ona Elmo ve Tony'den ve daha önce bir borcun ödemesi olarak onu nasıl aldıklarını anlatana kadar. Sonra bana ne zaman olduğu gibi bir sürü soru sormaya başladı. Yani, o

belirli tarihler ve her şey istiyordu. Sanki bir şeyler hatırlamış gibiydi ama birdenbire benden çok onunla ilgilenmeye başladı."

"Yani seni öylece bıraktı mı? Öylece? Ona Kat'in saldırısından bahsettiğin için mi? Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Gitmeme izin verdi çünkü yandaki kulüp kapanmak üzereydi ve biraz kalabalıklaşmıştı. Ama gitmeme izin vermeye hiç niyeti yoktu."

"Yani kız kardeşini Salvatore Moretti için terk mi ettin?"

Bana ters ters bakıyor. "Onu öldüreceğini düşündüğümde değil. Onunla tanışmaya gerçekten hevesli görünüyordu. En kötü ihtimalle, geçen seferkine benzer bir anlaşma olacağını düşündüm."

"Günlerce tecavüze uğradığında ve işkence gördüğünde mi?" Kafam bu hasta herifi öldüresiye tekmelemek yerine bir arada tutmaktan patlayacakmış gibi hissediyor.

"Kat güçlüdür. Benden çok daha güçlü. İyi olacağını biliyordum."

"Bir konuda haklısın," diyorum kollarımı sıvamaya başlarken. "Dante, lütfen," diye sızlanıyor. "Beni öldürürsen seni asla affetmez. Ben onun kardeşi, dostum. Kat bizim gibi değil."

"Oh, bunu biliyorum, pislik. Ama senin yaşamana izin verip bir daha onun hayatına girme ihtimalini riske atmaktansa bunu tercih ederim."

"Yapmayacağım. Uzak duracağım." Burnunu siliyor, ellerini kavuşturmuş merhamet diliyor. Kat burada olsaydı, ona acırdı. Benden onu bırakmamı isterdi çünkü o haklı - o bizden daha iyi ve beni biraz merhamet göstermeye ikna etmeye çalışırdı. Ama ben o adam değilim. Yakınından bile geçmiyorum.

"Hayır, yapamazsın Leo, çünkü senin gibi insanlar bir hastalıktır - dokunduğu her şeyi yok etmeyi asla bırakmayan sinsi bir kanser. Başın tekrar belaya girdiği anda, ki kabul edelim, bu güneşin doğması kadar kesin olacak, geri döneceksin. Artık Chicago'daki en güçlü kadın olduğu için küçük kız kardeşinden seni korumasını istiyorsun. Bunun olmasına izin vereceğimi düşünüyorsan, sen tanıdığım en aptal herifsin."

"D-Dante, lütfen?" Yumruğum ilk kez burnuna değip olgun bir şeftali gibi patlattığında hâlâ feryat ediyordu.

Onu yumruklamayı bırakmıyorum. Yüzünden geriye kalan tek şey kanlı bir deri, beyin ve kemik yığını olana kadar. Ellerim, gömleğim ve yüzüm onun kanıyla ıslanana ve Maximo beni onun cansız bedeninden sürüklemek zorunda kalana kadar değil. Beni hayatta tutan tek şeymiş gibi damarlarımda yanan öfkenin çoğunu boşaltana kadar değil.

"Dante, bunu yapmaya devam edersen ellerini inciteceksin. Hiçbir şey kalmadı dostum," diyor Maximo kulağıma, pazularını etrafıma sararak. "Seni temizlemeli ve buradan çıkarmalıyız."

Leo Evanson'ın hırpalanmış bedenine bakarak topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum. Üçüncü ya da dördüncü darbede ölmüştü. Şanslı bir orospu çocuğuydu. Chicago'ya dönüp babamla yüzleşmek ve karımla yatağa girmek için sabırsızlanmasaydım, hayatımın geri kalanında her gün onun gözlerinin içine bakmak zorunda olmasaydım, bu bok çuvalına günlerce işkence ederdim. En azından ona çabuk olduğunu söyleyebilirim.

Maximo ve benim Leo'yu daha önce getirdiğimiz kullanılmayan küçük ofis binasında duş alıp üstümü değiştiriyorum. Bina LA'in sahibi olan Alejandro Montoya'nın şirketine ait. O ve ben tam olarak arkadaş olmasak da birbirimize karşılıklı saygı duyuyoruz. Ekibinin buradaki her türlü pisliği sorunsuzca temizleyeceğine güveniyorum. Chicago'da onun için yaptığım son şeyden sonra bana borçlu.

Maximo ile işimiz biter bitmez havaalanına geri dönüyoruz ve tüm zamanımızı Kat ile babam arasında olası bir bağlantı olup olmadığını düşünmek için kafa patlatarak geçiriyoruz.

Tamamen aptal yerine mi kondum?

Eğer öyleyse, kim tarafından?

Bölüm 50

OceanofPDF.com

DAnTE

I Koltuğumda arkama yaslanıp pencereden bulutlara bakarken sek bir viski yudumluyorum. Tüm dünyam kendi ekseninde dönmeye başladı ve bu olayın iç yüzünü öğrenme ihtiyacım beni tüketiyor. Saat sabahın dokuzu.

Sabah oldu ve Los Angeles'tan yeni ayrıldık. Vücudum saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikre sahip değil çünkü gözümü bile kırpmadım. Düşünmekten başka bir şey yapamayacak kadar heyecanlıyım.

Maximo votkasını yudumlarırken sessizce, "Her şey çok boktan, D," diyor. "Biliyorum."

"Beyninde dönen çarkları görebiliyorum. Paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

Her zaman üçümüz vardık - o, ben ve Lorenzo. Ama Maximo her zaman benim ses tahtam oldu, ben sesli düşünürken beni dinledi.

"Kat'ın babamın ona ilgi duyduğunu bildiğini sanmıyorum," diye başlıyorum. Bir şekilde onunla bir şeylere karıştığı ve başından beri benimle oynadığı düşüncesi aklımdan geçti ve neredeyse beni yiyip bitiriyordu, ama buna inanmıyorum. Ya da belki de inanamıyorum.

"Katılıyorum. Kat açık bir kitap, D."

"Leo babamın tarihler de dahil olmak üzere ayrıntıları istediğini söyledi, değil mi?" "Evet."

"Yani Kat'ın kaçırıldığı zamanla ilgili bir şey önemli. Elmo ve Tony'nin onu almasıyla ilgili bir şey önemli. Ama Leo'nun ona söylediklerini neden daha önce bilmiyordu? Elmo ve Tony onun için çalışıyordu. Neden onlara ne olduğunu sormadı?"

"Peki Kat'ın orada olacağını ve muhtemelen onları teşhis edeceğini bile bile neden o gün onları sizin evinize gönderdi?"

"Onları öldürmemi mi istedi? Öldüreceğimi biliyordu."

"Hmm." Maximo elini sakalının üzerinde gezdiriyor. "Neden sadece kendisi yapmıyor ki?"

"Peki neden Kat'i öldürmüyorsun? Neden bunu yapmam için beni gönderdin?" Kaşlarını çatarak ekliyorum. "Belki de elleri temiz kalsın diye?" Maximo öneriyor.

Gözlerimi deviriyorum. Babam her ne kadar bir zamanlar Chicago'nun en güçlü adamı olduğunu herkese hatırlatmaktan hoşlansa da, öldürmeyi hiçbir zaman midesi kaldırmadı. Bunu onun için yapacak başkaları vardı ve Lorenzo, Maximo ve ben yeterince büyüdüğümüzde bu bizim işimiz oldu. "Ama belli ki gizli kalmasını istediği bir şeyi öğrenmemizi riske attı?"

"Kat'in yaşamasına izin vereceğini düşündüğünden şüpheliyim," diyor Maximo. "Merhamet göstermek pek senin doğanda yok."

"Etrafta dolaşıp masum kadınları öldürmüyorum, Max," diyorum kaşlarını çatarak.

"Onun düşündüğü bu değil."

Öfkeyle bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Cevap gözümün önündeymiş gibi hissediyorum ama ona tam olarak ulaşamıyorum. "En azından şimdi onu eve getirdiğimde neden bu kadar kızdığını biliyorum."

"Ve neden hamile kaldığında onu öldürmeni önerdiğini."

"Onu öldür ya da onunla evlen," diye hatırlatıyorum.

"Spektrumun iki ucu gibi." Maximo burbonundan bir yudum alırken karanlık bir kahkaha atıyor.

"Onu öldürmek mi yoksa bizden biri yapmak mı? O bir şeyler biliyor, Maximo." "Neler olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Yine de ne bildiğini bildiğini sanmıyorum. Ya da bir şey gördü ve bunun bir anlamı olduğunu anlamıyor mu?"

"Onu bu kadar ileri götüren şey ne olabilir ki? Neden sadece neler olduğunu söylemedin?"

"Çünkü her ne ise, benim göz yumamayacağım bir şey olmalı. Adamı ne kadar küçümsemem de, iş söz konusu olduğunda, benden saklamak için bu kadar çaba sarf edecek kadar anlaşılamadığımız tek bir konu düşünebiliyorum." Parçalar yerine oturmaya başladığında hırıliyorum.

"Santangelolar mı?" Maximo derin bir iç çekerek söylüyor. "Tüm o boktan şeylerin uzun zaman önce halledildiğini sanıyordum."

"Belki de öyleydi?" Yaptığı onca şeyden sonra bile babamın düşündüğüm şeyle bir ilgisi olmadığına inanmak isteyerek söylüyorum.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye soruyor. Chicago'ya iner inmez önceliğim babamı ziyaret etmek olacak.

"Hayır. Bunu kendim halletmeliyim."

"Lorenzo?"

"Bilmesine gerek yok. İş bitene kadar." "Sen nasıl istersen, D."

Babamın evine vardığımda akşam olmuştu. Evi ilk satın aldığımda bana verdiği yedek anahtarı kullanarak içeri girmeden önce hizmetçisinin o gün için ayrılmış olacağını bildiğimden saat yediyi geçene kadar bekledim. İki silahlı koruması var. Onları tanımıyorum. Bu, gitmeden önce ikisini de kafalarından vurmamı kesinlikle kolaylaştıracak.

Koridorda yürürken beni gördüklerinde bana gülümsüyorlar. Onu burada nadiren ziyaret ediyorum ama ben Sal'in oğluyum. Ona zarar vermek istemediğim kesin. İçlerinden biri köfteli sandviçinden bir ısırık almak üzereyken ikisi de durup hava durumu ve Bulls hakkında havadan sudan konuşuyorlar.

"Babam nerede?" Ben soruyorum.

"Çalışma odasında. Televizyon izliyor," diye yanıtlıyor denizaltılı olan. "Yalnız mı?"

"Evet."

"Teşekkürler," diyorum çalışma odasına doğru ilerlemeden önce.

Odaya girdiğimde ayaklarını kanepeye uzatmış, elinde bir kadeh konyakla oturuyordu.

"Selam baba," diyorum zoraki bir gülümsemeye.

"Dante?" Uzaktan kumandayla televizyonu kapatıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Kanepenin yanındaki koltuğa otururken sakince, "Sonunda Leo Evanson'ı buldum," diyorum.

"Güzel." demeden önce gözünün hafifçe seğirmesini ve çenesindeki tiki kaçırmıyorum. Paramı geri alacak mısınız?"

"Hayır. O çoktan gitti."

"O orospu çocuğunu öldürdün o zaman?" "Elbette öldürdüm."

"Güzel. Yani, halledildi mi?"

Sorusunu duymazdan geliyorum. "Borcunu ödemek için kendi kız kardeşinden vazgeçmeye çalıştığına inanabiliyor musun?" diye sordum.

"Onunla ilgili bir şey gibi görünüyor. Pislik herif."

"Oksijen israfı. Böyle insanlar asla değişmez, *mio figlio*. Ondan kurtularak karınıza bir iyilik yaptınız."

"Evet. Onunla tanıştın mı baba?"

Bana kaşlarını çattı. "Hayır."

"Sadece onu tanıyor gibiydin, hepsi bu."

"Hayatımda onunla hiç karşılaşmadım."

"O gece poker oyununda olduğunu sanıyordum?"

"Hayır. Benetti oradaydı. Ben değildim."

"Yani onunla hiç tanışmadın mı?"

"Sana adamı tanımadığımı söyledim zaten." Şimdi sabırsızlanıyor, Moretti'nin o meşhur öfkesi gözlerinde parlıyor.

"Ona Elmo ve Tony'nin kız kardeşine ne yaptığını sorduğunuzda bile mi?"

Gözleri kısıldı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Hayır mı? Neden o gün Elmo ve Tony'yi beni ve Lorenzo'yu görmeleri için gönderdin?"

"Onlar iyi, sadık askerlerdir."

Başımı salladım. "Gördüğünüz gibi, o zamanlar bunu pek düşünmemiştim çünkü hasta pisliklere ölümüne işkence etmekle meşguldüm, ama onları bana ve Lorenzo'ya göndermek için hiçbir nedeniniz yoktu. Onlar için bir işimiz yoktu. Onları gönderdin çünkü Kat'e ne yaptıklarını biliyordun."

Yumruklarını yanındaki kanepenin minderlerine vuruyor. "Onu kaçırdıklarından haberim yoktu. Karına tecavüz ettiklerini bilseydim onları sana gönderir *miydin sanıyorsun, mio figlio*? Onlarla kendim ilgilenirdim."

"Ona tecavüz ettiklerini sana hiç söylemedim." "Ne?" Bana göz kırptı.

"Bunu sana hiç söylemedim." "Tahmin etmiştim."

"Biliyordun. Sadece söyledin. Ona tecavüz ettiler." Ayağa kalktım ve tam karşısındaki sehpa oturdum.

"Nereden biliyordun, ihtiyar? Karıma ne yaptıklarını bildiğin halde neden onları evime gönderdin? Ve Leo sana paranı çoktan geri vermişken neden beni Kat'in peşinden gönderdin?"

Ağzını açıp kapatıyor ve gözleri odanın içinde gezinirken mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyor - bana söyleyebileceği başka bir yalan. "Vic,

Emilio," diye bağılıyor dışarıdaki korumalarına, sesi panik ve dehşet dolu.

Birkaç saniye sonra ikisi koşarak odaya girdiler ama ben çoktan takım elbisemin belinden silahımı çekmiştim ve onlar odaya birkaç adım bile atamadan onları vurdum.

Babam bana tekrar bakıyor, ben bakışlarımı onun üzerinde yoğunlaştırırken yüzü kül gibi oluyor. "Neden?"

"Dante," diye yalvarıyor, kollarını teslimiyetle uzatmış.

Onu diz kapağından vuruyorum ve acı içinde inliyor, bana küfrederken yaralı dizine tutunuyor.

"İnsan vücudunda kaç tane kemik olduğunu biliyor musun baba? Bana bazı cevaplar vermeye başlamazsan her birini paramparça edeceğim. Ve bunu yapacağımı biliyorsun çünkü beni daha önce yaparken izledin."

Pahalı halısına kan akıtırken bana bakarken ağzından salyalar akıyor.

"Neden beni Kat'in peşinden gönderdin?"

"Çünkü onu öldüreceğini düşündüm," diye tükürdü. "Mümkün olan en kötü zamanda lanet bir vicdan sahibi olacağın konusunda sana güveniyorum."

Göğsümde kabaran öfkeyi bastırmaya çalışıyorum. Onun sefil hayatına son vermeden önce pek çok şeyin cevabına ihtiyacım var.

"Ama neden onun ölmesini istedin?"

Dudaklarını yalıyor, yaralı bacağına bakıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Görmemesi gereken bir şey gördü. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum ama şimdi... Bilmiyorum."

"Elmo ve Tony onu kaçırdığında mı?"

"Evet. Aptal heriflerin oraya götürdükleri kızları öldürmeleri gerekiyordu. Öldürdüklerine yemin ettiler. Ama zamanın yarısında o kadar meth kullanıyorlardı ki ne yaptıklarını bildiklerini sanmıyorum. Hâlâ hayatta olduğunu öğrendiğimde..."

"Nereye geri götürdü? Ne gördü?"

Dudaklarını birbirine kenetler, çenesi öfkeyle sıkılır.

"Ne gördü?" Silahımı diğer diz kapağına doğrulturken havlıyorum. "Kafesler," diye ağzından kaçırdı. "Kafeslerdeki insanlar."

Midem çalkalanıyor. Bunu biliyordum. İnanmak istemiyordum ama bir parçam başından beri biliyordu. "İnsanlar mı?" Tükürdüm. "Yoksa çocuklar mı?"

"Her ikisi de. Kadınlar ve çocuklar."

Beni doğuran kötülüğün gerçek doğasıyla yüzleştüğimde boğazımın arkasındaki safra yanıyor. "Yani altı yıl önce, Maximo ve ben Santangelo'ları yok ettiğimizde ve ailemizin ismindeki bu aşağılık, iğrenç lekeye bir son verdiğimizizi düşündüğümüzde, tek yaptığımız yılanın kuyruğunu kesmek miydi? Sen başıydın. Jimmy ve adamlarını destekleyen daha büyük biri olduğunu biliyordum ama bu sen miydin?"

"Yeterince büyüdüğünüzde sizi ve Lorenzo'yu bu işe dahil etmem gerekiyordu ama Jimmy ve adamlarının bu işe karıştığını öğrendiğinizde verdiğiniz tepkiden sonra..." Sanki beni acı bir şekilde hayal kırıklığına uğratmış gibi başını sallıyor.

"Keşke deneseydin, çünkü seni altı yıl önce de öldürebilirdim."

"Ben senin babanım," diye bağıyor. "Bensiz bir hiçsin. Sahip olduğun her şey benim sayemde."

"Sahip olduğum her şey sana rağmen. Yaptığın şeyden para almaktansa beş parasız kalmayı tercih ederim. Bu yüzden mi onu öldürmezsem Kat'le evlenmemi istedin? Eğer bir şey gördüğünü hatırlarsa, o zaman zaten benim karım olacaktı ve sen de onu susturabilecektin? Nicole'ü susturduğun gibi mi?"

"Çıkarlarımızı koruyordum."

"Ama hepsi boşunaydı. Kat hiçbir şey görmedi. Bunu neden bildiğimi bilmek ister misin? Çünkü senin ahlaksız hayvan dostlarının ona yaptıklarını tekrar tekrar yaşıyor ve her şeyi en ince ayrıntısına kadar hatırlıyor. *Eğer* kafeslere kapatılmış kadın ve çocukları görseydi, her birini serbest bırakana kadar içi parçalanırdı."

"Onun bir şey görmediğini bilmeme imkân yoktu. Emin olamadığım için önlem almak zorundaydım."

"Her ihtimale karşı onu öldürmemi mi istiyordun?" Ona tükürdüm. "Senin iğrenç sırrını ortaya çıkaracak bir şey görmüş olabilir diye mi?"

"Hayır. Çünkü milyonlarca dolarlık bir operasyonu ifşa etmiş olacaktı. Önemli olan tek şey bu, Dante. Bu sadece iş."

İş mi? Kısa bir süre önce Leo'ya yaptığım gibi yüzünü kıyma haline getirmeden önce ayağa kalkıp ondan uzaklaşıyorum.

Yerde volta atarken bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Nasıl fark etmedim? Kadınlar ve çocuklar şehrimde köpekler gibi dolaştırılıyor ve ben nasıl fark etmedim?"

"Operasyonları şehir dışına taşıdık."

"Biz mi?"

Bana bakarken burun delikleri alevlendi. "Dominik

Pushkin." "Tanrı aşkına. Ruslarla mı çalışıyorsun?"

"Jimmy'yi ve tüm ailesini öldürdüğünde fazla seçeneğim yoktu," diye karşılık veriyor.

"Bunun için beni hâlâ affetmedin mi baba? Ve şimdi nedenini biliyorum. Masum kadınları ve çocukları kaçırarak para kazanan bir pislik ailesini ortadan kaldırdığımız için bize neden bu kadar kızgın olduğunu asla anlayamadım. "Onları kaçırıp en yüksek teklifi verene sipariş ediyorsun." Ağzımda kötü bir tat bırakmış gibi kelimeleri tükürüyorum. "Megan'a da böyle mi oldu?"

Yine şaşkınlıkla göz kırpmıyor. Hasta herif onun adını bile hatırlamıyor.

"Kahve dükkanındaki kız mı? Lorenzo ve ben onu öldürdüğünü sanıyorduk ama sen onu aldın, değil mi? Yerine getirilmesi gereken başka bir emir miydi?"

Kaşlarını çatması haklı olduğumu doğruluyor. "Yaptığın şeyin daha iyi olduğunu mu sanıyorsun? Bizler sefalet dağıtıcılarıyız, Dante. Bizim işimiz bu. Mirasımız. Bundan kaçış yok. Farklı bir yoldan para kazanmayı seçtiğim için bana tepeden bakma, çünkü biz tamamen aynıyız."

Çenesine bir yumruk attım ve ağzından kan tükürüp bana ters ters bakmaya devam etmeden önce kafası geriye gitti.

"Ben senin gibi değilim, seni hasta, sapkın pislik. Bunu hak etmeyen bir adamı asla öldürmedim. Ve asla bir kadına ya da çocuğa zarar vermem."

"Peki ya Nicole?" Alay ediyor.

"Nicole mü?"

"Evet. Nişanlın. Kardeşleriyle birlikte katlettiğin kız."

"Jimmy ve diğer çocukların ona ne yaptıklarını biliyor muydun?"

Omuz silkiyor. "Erkeklerin kendi evlerinin mahremiyetinde ne yaptıkları onları ilgilendirir, beni değil."

"Ve evimin mahremiyetinde ne yaptın. Bu kimi ilgilendirir baba?"

Bana göz kırpmıyor.

"Nicci'ye de tecavüz ettiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Bana bundan bahsetmediğini mi sanıyorsun?"

Bana sırtlıyor. Lanet olası sırtlıyor. Diğer diz kapağını da vuruyorum ve bana tekrar küfretmeye başlamadan önce acı içinde feryat ediyor.

"Onu da hamile bıraktığını biliyor muydun?"

Bu onun dikkatini çeker. Ağzından daha fazla kan tükürüyor. "Yani onun bebeğini de öldürdün. Kendi kardeşini?" diye tıslıyor. "Tıpkı benim gibisin, *ragazzo*."

"Hayır. Gördüğünüz gibi onu ben öldürmedim. Nicci ve oğlunuz hayatta ve iyi durumdalar."

"Oğlum mu?"

"Evet. Sevimli bir çocuk. Aslında Joey'e çok benziyor. Ama onu doğuran canavar hakkında hiçbir şey bilmeyecek. Nicci ve ben bundan emin olacağız."

"Sen de benden sır saklıyordun." Manyakça gülüyor.

Acı onu delirtiyor. Bununla asla başa çıkamazdı. Lorenzo'ya ve bana öğrettiği gibi değil.

"Çok, baba. Şu andan itibaren tamamen dürüst olacağım. Seni öldüreceğim. Bana zayıf olduğumu söylemeyi seviyorsun ama kendi ayakları üzerinde duramayan insanları korumak zayıflık değildir. Sevdiğim insanlar için tehlike arz eden bir adamı öldürmeye istekli olduğum sürece, kimin zayıf ya da merhametli olduğumu düşündüğü umurumda değil. Ve yapacağım şey de bu, baba. Seni kafandan vururken gözlerinin içine bakacağım. Sonra biri zorla girmiş gibi göstereceğim ve cinayetini Dominik'in üzerine yıkacağım. Bratva ailelerinin liderleri onun son yıllarda nasıl bir ticaret yaptığını öğrendiklerinde, onu asıp kurutmaktan mutluluk duyacaklar.

Silahımın namlusunu alnına dayadım.

"Sende -" diye söze başladı ama tetiği çektim ve beynindeki maddeyi krem rengi deri koltuğunun arkasına sıçrattım.

Bölüm 51

OceanofPDF.com

DAnTE

"S O, ne diyorsun?" İkimiz de evinin oturma odasındaki büyük deri koltuklarda otururken Dmitri'ye soruyorum. Ben bir viski yudumlarken o bir bardak votkayı yudumluyor.

"Asla hediye atın ağzına bakma, Dante."

"Tam desteğimi alacaksın."

"Minnettarım dostum," diyor votkasından bir yudum alarak. "İnsanlar şanlı liderimiz hakkındaki gerçeği öğrendiğinde buna ihtiyacım olmayacağından eminim."

"Sanırım haklısın."

"O halde bekleyip neler olacağını göreceğim ve bu konuda bana geldiğiniz için teşekkür ederim. Meseleyi kendiniz de halledebilirdiniz. Buna hakkınız var. Bunu takdir ediyorum."

"Bratva'nın başında aklı başında ve güvenilir birinin olması benim işim için de iyi," diye hatırlatıyorum ona. Sonra viskimi yudumlayıp müsaade istiyorum. Yaptıklarımı ona anlatmaya pek hevesli olmasam da karımın yanına dönmek için sabırsızlanıyorum.

Eve döndüğümde neredeyse gece yarısı olmuştu. Muhafızlarım bahçelerde devriye geziyor ama ev sessiz. Tam üst kata çıkıp yatmak üzereydim ki ayak sesleri beni böldü. Arkamı döndüğümde Sophia'yı görüyorum.

"Bayan Moretti çalışma odasında, efendim," diyor sessizce. "Sizi beklemek için ısrar etti."

"Teşekkür ederim Sophia," diyorum Kat'i bulmak için ilerlerken. Kalbim son yirmi dört saat içinde yaptıklarımın ağırlığını taşıyor. Pişman olduğumdan değil ama bunun ona vereceği acıyı tahmin ediyorum. Belki de ona yarın söylemeliyim? Ya da ertesi gün? Ya da bebek doğduktan sonra? Ya da o üniversiteye gittikten sonra? Çünkü o zaman bana hâlâ eskisi gibi bakacak.

Kapıyı iterek açtığımda kanepede uyuyan halini görüyorum. Top gibi kıvrılmıştı ve yanında açık bir kitap vardı. Yanına gidip kitabı alıyorum ve masanın üzerine koyuyorum. Kapağındaki yarı çıplak adama bakılırsa, sanırım çok sevdiği aşk kitaplarından biri... iyi adamın her zaman kızı elde ettiği türden.

Çömeliyorum ve parmak uçlarımı yanağında gezdiriyorum. Benim karanlık dünyam için fazla güzel ve nazik, ama artık onu bırakamayacağım kadar hayatımın bir parçası. Bunun yerine, onu ve çocuğumuzu vücudumdaki son nefesime kadar koruyacağım.

"Kat?"

Kıpırdanıyor. Göz kapakları titreyerek açılıyor ve yüzümü gördüğünde gülümsüyor. Ve şimdi hava anlatılmamış gerçeklerle dolu ve az önce yaptığım şeyi ondan saklamayı düşünmek bile göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Bana öyle bakmakta ısrar edecekse, ona gerçeği borçluyum. Ve eğer bu bana o gülümsemeyi bir daha asla göremememe mal olacaksa, bu ödemem gereken bir bedel.

"Burada ne yapıyorsun, *amore mio*?"

"Seni beklemek istedim," diyor kanepeye otururken. Çenesini avucumun içine alıyorum. "Beni özledin, ha?"

"Evet," diye nefes alıyor boynundaki deri pembeleşirken.

"Ben yokken hiç kâbus gördün mü?" Ona musallat olan canavarlarla uğraştığımızdan beri çok fazla kâbus görmüyor ama ben burada olmadığımda daha çok görüyor.

"Hayır," diye sıırttı bana. "Ama senin yanında uyanmayı özledim."

Ayağa kalkıp onu kollarıma aldım. Burnumu saçlarında gezdirerek tatlı kokusunu içime çekiyorum. Beni temizliyor ve rahatlatıyor. Keşke ruhumu da temizleyebilseydi.

"Yapman gerekeni yaptın mı?" diye soruyor.

Kahretsin, keşke bu sorunun ardındaki anlamı ve son iki günde yaptıklarımın bana nasıl ağır geldiğini bilseydi. "Evet."

"Güzel." Kollarını belime doluyor ve yanağını göğsüme yaslıyor. "Artık yatabilir miyiz?" diye mırıldanıyor benim vahşi küçük

Kedicik.

Yatağa mı? Onu yatağa götürmeli ve ikimiz de uyuyana kadar becermeliyim. "Sana bir şey söylemem gerek Kat," diyorum onun yerine.

"Ne?" Kocaman mavi gözler benimkileri buluyor, milyonlarca parçaya ayırmak üzere olduğum sevgi ve güvenle dolu. Peki, bunu neden yapıyorum? Neden onun mutlu bir cehalet içinde yaşamasına izin vermiyorum? Çünkü onu, kardeşine ne olduğunu ve nerede olduğunu merak etmeye devam etmesine izin vermeyecek kadar çok seviyorum.

"Onu bulduk. Leo'yu bulduk."

Bana göz kırptıyor ve yüzünde o kadar çok duygu dolaşıyor ki ne düşündüğünü ya da hissettiğini anlayamıyorum. "Nereye?"

"LA."

Yutkunuyor. "Yani, onu görmeye mi gittin? Orada mıydın?" "Evet."

"Neden bana öyle bakıyorsun, Dante?" Bir adım geri çekildi ve ben de kollarımın belinden düşmesine izin verdim. "Ne yaptın sen?"

Kafasından neler geçtiğine dair ipuçları bulmak için yüzünü incelerken gözlerimi kısıyorum. "Cevabını zaten bildiğin soruları sorma Kat."

Eli ağzına gidiyor ve bana bakarken yüzü tiksintiyle buruşuyor. "O benim kardeşim."

"O senin kardeşindi," diye düzeltiyorum.

Gözlerinde öfke parlıyor. "Kardeşimi öldürdün! Öz kardeşimi mi? Ve ne için?" Kollarını iki yana açıp odanın içinde el kol hareketleri yapıyor. "Sana borcu olduğu için mi? Sanki yirmi ömür boyunca harcayabileceğinden daha fazla paran yokmuş gibi?"

"Hayır Kat, para umurumda değil. Ben olsam bırakırdım. Beni zayıf gösterecek olsa bile, bunu senin için yapardım."

Bana dik dik bakıyor, vücudu öfkeyle titreşiyor.

"Sana yaptıkları yüzünden onu öldürdüm. Sen ve bebeğimiz asla güvende olmayacaktınız çünkü her zaman onun kozu olacaktın Kat."

"Yaptığın şeyi haklı çıkarmak için beni kullanma," diye tıslıyor. "Bunu benim üzerime yıkmaya hakkın yok."

Gözyaşları yanaklarından süzülürken beni göğsümden itiyor ve bileklerini ellerimle yakalayıp onu kendime çekiyorum. "Bu senin suçun değil. Ama ona bir şans verdim, Kat. Senin için savaşması için ona bir şans verdim ve o bir kez daha kendi postunu kurtarmak için seni feda etti."

"Hayır." Başını sallıyor.

"Evet. Senin için ayağa kalkmasını istedim, Kat. Senin için savaşmasını istedim ama yapmadı. Senin tek bir gözyaşını bile hak etmiyor."

Tekrar benden uzaklaşıyor, ben de gitmesine izin veriyorum. Elleri serbest kaldığında yanaklarındaki yaşları siliyor. "Sen ona baktın ve neye dönüştüğünü gördün, ama onun ne olduğunu sadece ben biliyorum," diye fısıldıyor. "Annemiz ölmeden önce böyle değildi. Bana çikolata parçacıklı krepler yapar ve beni sinemaya götürürdü. O benim kardeşimdi ve sen onu benden aldın."

"Hayır. Bağımlılıkları onu senden aldı, Kat. şu anda hatırladığın o çocuk çoktan gitti. Geriye kalan tek kişi, borçlarını ödemek için iki adamın seni kaçırmasına, tecavüz etmesine ve işkence etmesine izin veren pislik herif oldu."

Sözlerim karşısında irkildi.

"Ve ona ödeme olarak seni aldığımı söylediğimde, tek ilgilendiği borcunun silinmesiydi. Bana iyi olup olmadığını bile sormadı."

Başını sallıyor, bu kadar değer verdiği birinin ona bir hiçmiş gibi davranabileceğini inkâr ederek yaşıyor.

"Yaptığı şey hakkında daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa bana inanmayı reddedebilirsiniz. Benden istediğin kadar nefret edebilirsiniz ama yaptığım şey için ne özür dileyeceğim ne de bir an bile pişmanlık duyacağım. Bin kere daha olsa yine yaparım."

"İnsanların senin hakkında söyledikleri doğru," diye tükürüyor. "Sen acımasız, soğuk kalpli -"

Bir adım daha yaklaşıyorum ve nefesi kesiliyor, söylemek üzere olduğu şeyi kesiyor. "Evet, öyleyim. Söyledikleri her şeyim ve daha fazlasıyım. Seni bu konuda uyarmıştım ama sen bana bu konuda da inanmayı reddettin."

"Görünüşe göre yanılmışım. Tebrikler." Bana yavaşça el çırpıyor ve ben de onu kanepeye fırlatıp tavrını sikmemek için kendimi zor tutuyorum. "Sonunda beni iyi bir adam olmadığına ikna etmeyi başardın. Yakınından bile geçemezsin."

Tamam... Bu düşündüğümden daha fazla acıttı.

"Birimiz pişman olacağımız bir şey yapmadan önce yatağına gidip biraz uyumalısın."

"Canın cehenneme!" diye bağırıyor ve odadan fırlayıp çıkıyor, 1.80'lik boyu öfkeyle titriyor.

"Bizim yatağımız dışında bir yerde uyursan Kat, gelip seni yatağından sürükleyerek çıkarırım," diye bağırıyorum arkasından. Bana ne kadar kızgın olursa olsun, o hâlâ benim karım.

OceanofPDF.com

Bölüm 52

OceanofPDF.com

KAT

M Kalbim o kadar çok acıyor ki sanki gerçekten kırılıyormuş gibi hissediyorum. İnsanların bunu hep söylediğini biliyorum ama bu fiziksel bir acı. Leo öldü. Ve kocam onu öldürdü. Bunun ne kadar acı vereceğini bilmeme rağmen.

beni incitti. Sonra bana anlattı. Ne yapmamı bekliyordu? Ona teşekkür etmemi mi?

Otomatik pilotta yatak odamıza doğru yürüyorum. Yani, gidip başka bir yerde uyumalıyım ama Dante nasıl olsa beni bulup yatağına taşıyacak ve ben mücadele edemeyecek kadar yorgunum. Hayatlarımız hep böyle mi olacak? Birbiri ardına uzun savaşlar mı?

Kardeşimin görüntüleri kafamda dönüp dururken yatağına giriyorum. Tamamen farklı bir insana dönüşmeden önceki tüm güzel anılara odaklanmaya çalışıyorum ama onlar da korkunç olanlarla birbirine karışıyor. Annemizi kaybetmek ona çok ağır gelmişti ama ben de öyle yaptım ve dünyanın en büyük pisliğine dönüşmedim. Belki de bana bakmak zorunda olduğu için onun için daha zordu, ancak hatırladığım kadarıyla bakan bendim. Market alışverişini ben yapıyordum ve çek defterlerini dengeliyordum. Yemek ve temizlik yapardım, o ise sürekli dışarıda kolay para kazanmaya çalışırdı.

Ona ihtiyaç duyduğum ve onun hiç yanımda olmadığı anları hatırlıyorum. Çalıştığım hastaneye gelip, ona borç para vermediğim için tüm iş arkadaşlarımın önünde bana açgözlü, kötü kaltak dediği zaman. Borçlarını ödemek için beni kullanılmış bir oyuncak gibi nasıl verdiğini. Uykuya daldığımda hepsi kafamın içinde dans ediyor.

ELLER ÜZERİMDE. Boynumun arkasında. Saçlarımda. Beni tutuyorlar. Yüzüm toprak zemine bastırılıyor ve nefes alırken boğuluyorum.

Şimdi gülüyorlar. "Acele et, onu tekrar becer. Sıra bende. Bir saattir onunla birliktesin."

"Hayır," diye yalvarıyorum boğazıma yapışan kirden öksürürken.

"Lütfen..."

Beni tekrar ele geçirdiğinde acı tüm vücuduma yayılırken daha sert gülüyorlar.

"Hayır!" Daha yüksek sesle bağıryorum. Çok yüksek sesle.

Saçlarım ve kıyafetlerim vücuduma yapışmış halde yatakta sarsılırken çığlığım odanın içinde yankılanıyor. "Hayır," diye tekrar bağıryorum çünkü nerede olduğumu bilmiyorum.

Sonra sıcaklığa sarılıyorum ve tanıdık bir koku beni rahatlatıyor. Beni göğsüne bastırarak sıkıca çekerken yumuşak bir ten ve sert kaslarla örtülüyorum.

"Sorun yok, *vita mia*," diye fısıldıyor kulağıma yumuşak, yatıştırıcı bir ses. Bu bir rüya mı? "Yanımdayım. Güvendesin."

"Neredeyim ben?" Zihnim uyku ve canavarlarla bulanık kalırken karanlığa doğru inliyorum.

"Evindesin. Bizim evimizde. Yatağımızdasın."

"Dante," diye fısıldıyorum ciğerlerime dolan havayı derin bir nefesle içime çekerken.

Boğulmuyorum. Demek ki buradayım, orada değil.

"Şşşt, kedicik. Sadece sen ve ben varız. Kimse sana zarar vermeyecek," diye fısıldıyor uzanırken, yanına kıvrılana ve dev kolları beni sarana kadar beni de yanına çekiyor.

Saçlarımı okşuyor, İtalyanca bir şeyler fısıldıyor, bu da sıcaklığın iliklerime kadar işlemesine neden oluyor. Ama buna rağmen kollarında titriyorum. Çok üşüyorum.

Alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Hemen döneceğim, tamam mı?" "Tamam," diye mırıldanıyorum, hâlâ uyku sersemiyim.

Yataktan çıktı. Banyodan gelen ışık şu anda baktığım duvara yumuşak bir parlaklık veriyor. Birkaç saniye sonra kayboluyor. Dante yatağın üzerine bir şey koyuyor ve yanıma oturmadan önce komodinin üzerindeki lambayı açıyor. "Gel buraya kedicik," diyor usulca, yorganı sıyrıp elimi tutuyor.

Beni oturur pozisyona getirmesine izin veriyorum. Nemli saçlarımı alnımdan geriye doğru tarıyor, at kuyruğu yapıyor ve bir saç bağıyla

sabitliyor.

Sonra tişörtümün kenarına uzandı. "Kollarını kaldır."

Ona göz kırpıyorum. Artık tamamen uyanığım ama bunun için doğru zaman olduğundan emin değilim.

"Kıyafetlerin ıslak Kat," diye işaret ediyor ve ben de sırılsıklam olmuş tişörtümü elime alıyorum. "Islak kıyafetlerle ısınamazsın."

"Ah," diye cevap veriyorum, kâbusumun fısıltısı bilincimin sınırlarında dans ederken hâlâ sersemlemiş hissediyorum. Bu şimdiye kadar gördüklerimin en kötülerinden biriydi. Çok canlıydı. Çok gerçekti. Çünkü bu sadece bir rüya değil, yaşayan, nefes alan bir anı.

Kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum ve Dante tişörtümü çıkarıyor. Nemli tenime dirençle yapışıyor, ama başımdan çıkar çıkmaz çamaşır sepetine doğru fırlatıyor ve bir dakika önce yatağın üzerine koyduğu her neyse onu alıyor. Kocaman gri bir havlu açıyor ve üzerime sarıyor. Kabarık ve sıcak, o kadar güzel hissettiriyor ki yanağımı yumuşak pamuğa yaslayıp gülümsüyorum.

Dante dizlerinin üzerine çöküyor ve havluyu açmadan altına uzanıyor. Külotumun kemerini buluyor ve tişörtümle aynı yöne fırlatmadan önce bacaklarımdan aşağı sıyrıyor. İşi bittiğinde eğiliyor, havlumu birazcık açıyor ama şişmiş göbeğimi bir anlığına gösterecek kadar. Sonra açıkta kalan tenimi usulca öpüyor, ardından anlamadığım bir şey fısıldıyor, *ama anne* kelimesini yakalıyorum ve bu beni gülümsetiyor.

İşini bitirdiğinde, yorganı üzerimize çekmeden önce kollarını bana doluyor ve sarılıyor. Yanağımı göğsüne bastırıyor ve kalp atışlarının sabit ritmi kulağıma çarpıyor. Kabusumun gölgeleri uzaklaşıyor ve bir kolumu havlumdaki kurtarıp onun beline doluyorum.

Ben güvendeyim. Burada, onun yanında, her zaman güvendeyim. Hayatımın son bir yılını düşündüğümde, tek bir gerçek kalıyor - tanıştığımız günden beri beni korudu. Bir zamanlar sahip olduğum ailemin yasını tutuyorum ama artık benim ailem bu, tam burada.

Leo benim kardeşimdi. Sarkık sarı saçlı ve ışıltılı mavi gözlü çocuk her zaman kardeşim olarak kalacak. Ama hayatımı mahveden adamlara olan borcunu ödemek için beni bir et parçası gibi sunan o adam benim kardeşim değildi. Bırakın sevmem ve değer vermem gereken birini, en kötü düşmanıma bile böyle bir şey yapmazdım.

Dante haklıydı. Leo'yu o öldürmedi. Kardeşimin dönüştüğü gölgeyi öldürdü. Ve bunu beni ve bebeğimizi korumak için yaptı çünkü Leo başı belaya girer girmez geri dönecekti. Bu ona güvenebileceğim tek şeydi.

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor ve Dante başparmağının ucuyla gözyaşımı siliyor.

"Daha önce söylediklerim için özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Olma, kedicik. Gerçek bu. Ben iyi bir adam değilim, ama bu benim için sorun değil."

Aynı fikirde değilim ama tartışmayacağım çünkü artık bunu söylerken ne demek istediğini biliyorum. Bunun yerine "Benim için de sorun değil," diyorum.

"Sevindim."

"Sen iyi bir kocasın. Ve biliyorum ki inanılmaz bir baba olacaksın."

Başımın üstünü öpüyor. "Biraz uyu, kedicik. Artık kabus görmek yok, tamam mı?"

"Artık kabus görmek yok."

"*Ti amo.*"

"Ben de seni seviyorum."

Bölüm 53

OceanofPDF.com

DAnTE

T Lorenzo sessizce otururken yükselen güneş masamın üzerine uzun bir gölge düşürüyor, ara sıra başını sallayarak beni dinlediğini belli ediyor. Ben ağabeyime Leo Evanson'dan bahsederken Maximo da onun yanındaydı.

ve son iki günde öğrendiğim her şeyi. Ona kendi babamı kafasından vurduğumu söylemeyi kısa kesiyorum.

O biliyor.

"Peki, cesedini ne zaman bulacaklar?" diye soruyor sessizce.

"Muhtemelen birkaç saat içinde. Hizmetçisi gelir gelmez ve sabah dokuzda puro ve kahve içmek için kalkmadığını fark eder etmez."

Lorenzo bir elini sakalına sürüyor. "Ve bir savaş mı başlatacağız, kardeşim? Babamızın intikamını almak için mi?" Kıs kıs gülüyor ama içinde mizah yok, sadece tehdit var.

"Ölümünün intikamını alacağız elbette." "Rusları ortadan kaldırarak mı?"

"Sevgili babamızın öldürülmesinden Dominik Puşkin'i sorumlu tutarak ve Dominik'in halefi olması için Dmitri Varkov'u destekleyerek," diyorum sandalyemde öne doğru eğilerek. "Dmitri son bir yıldır küçük ordusunu yönetimi ele geçirmek için hazırlıyor. Ruslar zaten bir iç savaş yaşamak üzereler. Biz sadece onlara yardım ediyoruz. Ve Bratva'nın yeni lideri olduğunda Dmitri'nin sadakatini kazanacağız."

"Ama savaşa gidiyoruz?" Lorenzo soruyor. "Anladığım kadarıyla sen de varsın?"

"Ne zaman senin yanında olmadım ki kardeşim?"

Maximo sırtarak, "Siz iki cehennem zebanisini özlemişim," diyor ve koltuğunda geriye yaslanıp en büyük kardeşimle bana bakıyor. "Bu

Son zamanlarda buralar çok sessiz."

Lorenzo, Maximo'ya yan gözle bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Onun bu işe karışmış olması bir şok olmamalı, ama yine de öyle."

"Biliyorum."

Maximo başını sallayarak, "Benim için bir şok değil," diyor.

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

"İkinize de davranış şekli ve sizi birbirinize düşürmeye çalışması. Nicci'ye yaptıklarından sonra. İçinde bulundukları ahlaksız, sapkın pisliği bilmesine rağmen, sırf kendisine tonla para kazandıran adamları yatıştırmak için kendi kızını hasta ruhlu bir pislikle evlendirmeyi planlıyordu. Kendi küçük kızını mı?" Maximo hırlıyor. Babama karşı nefreti çok derin, ama daha önce hiç bu kadar açık konuştuğunu ya da bu kadar hiddetli olduğunu görmemiştim.

Joey onun için hassas bir nokta. Hepimiz için. Sanırım onun için de küçük bir kız kardeş gibi. Babamın onu Dominik Pushkin'in en büyük oğluyla evlendirme planları, Lorenzo ve beni onu İtalya'daki okula göndermeye zorladı - sanırım bizi asla affetmeyeceği bir suç.

"O gitti. Artık kimse için görücü usulü evlilik yok," diyor Lorenzo huysuzca.

"Ne? Gerçekten mi? Kimsenin Joey'e birkaç günden fazla katlanmak isteyeceğini sanmıyorum, o halde hepimiz sonsuza kadar onunla baş başa kalacağız gibi görünüyor."

Maximo bana kaşlarını çatıyor ama Lorenzo homurdanıyor.

Lorenzo ayağa kalkarken, "Hepsi bu kadarsa, ortalık karışmadan önce karıma ağza alınmayacak şeyler yapmak için yatağıma dönüyorum," diyor.

"İyi bir plana benziyor," diye kabul ediyorum. Son iki gündür neredeyse hiç uyumadım ve önümüzdeki birkaç saati tanıdığım en yumuşak, en güzel bedenin yanında kıvrılmış olarak geçirme düşüncesi bana cennet gibi geliyor. Her şeyi öğrenmesi güvenli olduğunda ona babam hakkındaki gerçeği de anlatacağım.

Maximo iç çekerek, "Sanırım Sophia'yla konuşmaya gideceğim," dedi. "Bakalım bombanın düşmesini beklerken bana biraz krep hazırlamaya razı olacak mı?"

Lorenzo onun sırtını sıvazlıyor. "İstersen senin için bir evlilik ayarlayabiliriz, Max?"

"Siktir git, Loz!" diye tersliyor. "Evlenmeye ve sizin gibi hayal kırıklığına uğramaya hiç niyetim yok."

Sırıtarak, "Bunu söyleyen adam, biz sözde kırbaçlandığımız amcığın bir kısmını yerken krep yemeye gitmek üzere olan adam," diyorum.

"İkinizin de canı cehenneme." Bununla birlikte, fırtına gibi odadan çıkar.

Lorenzo yine gülüyor ve ben yıpranmış deri koltuktan kalkarken dönüp bana bakıyor. Önce sandalyeye sonra da yüzünde pişmanlığa benzeyen bir hüznle bana bakıyor.

"İstiyorsan senindir Lorenzo. Her zaman öyleydi."

"Hayır." Başını sallıyor. "O senin, küçük kardeşim. Her zaman böyle olması gerekiyordu. Senin yanında olmaktan onur duyuyorum."

Masanın etrafında yürüyorum ve kolumu omzuna doluyorum. "Yanımda. Altında ya da üstünde değil. İşte bu gerçekten olması gerektiği gibi."

"Zor zamanlar geliyor," diyor sessizce.

"Biliyorum," diye kabul ediyorum, sadece babamızın yatağında öldürülmüş olarak bulunacağı ve bunu Rusların üzerine yıkacağımız gerçeğinden değil, aynı zamanda kendi Rus prensesi ve kanserin geri döndüğü gerçeğinden de bahsettiğinin farkındayım. "Ama bu işte beraberiz, değil mi?"

"Her zaman."

Birkaç dakika sonra yatağa geri döndüğümde, Kat'ın göz kapakları çırpınarak açıldı. "Erken kalkmışsın."

"Lorenzo'yla konuşmam gerekiyordu," diyorum elimi kalçasının üzerinden geçirip kışına koyarken ve onu kendime doğru çekerken.

"Leo hakkında mı?" diye

fısıldıyor. "Evet, ve diğer bazı

şeyler." "Ne gibi şeyler?"

Onu alnından öperim. "Şu anda endişelenmeni gerektirecek bir şey yok, kedicik. Uyumaya devam et."

"Tekrar uyumak istemiyorum," diye mırıldanıyor, parmak uçlarını göğsümün üzerinden geçirip boxer'ımın bel bandına kadar indiriyor. "Çok yorgun değilsen tabii?"

Çok yorgunum ama onun teklif ettiği şey için asla çok yorgun değilim. "Hiç yorgun değilim."

"Belki o son iblisi de dinlendirebiliriz diye düşünmüştüm." diyor usulca.

Burnumu boğazının sütunu boyunca gezdiriyorum. "Kat, benden kışını sikhemi mi istiyorsun?"

"Nazik olur musun?"

"Elimden geldiğince nazik olacağım ama muhtemelen ilk başta biraz acıtacak. Bekleyebiliriz."

"Beklemek istemiyorum. Düşündüğüm tek kişi sen ol istiyorum," diyor, sesi duygu yüklü.

"Bu senin kabusunla mı ilgili?"

"Sanırım. Leo'nun ne yaptığını ve sevmesi gereken birine nasıl zarar verebileceğini düşünüyordum. Uyumadan önce aklımdaydı." Parmak uçlarını yanağımda gezdiriyor. "Beni asla incitmeyeceğini biliyorum, Dante. Bana rüyalarımda görebileceğim yeni anılar yarat."

Onun daracık küçük kıcını avuçlamayı düşünürken bile sikim kalkmaya başladı. Dudaklarımı kulağına bastırıyorum ve elimi kalçalarının arasına kaydırıyorum. "Önce seni güzelce ıslatıp rahatlatmam gerekecek."

"Oh evet, lütfen."

ONU İKİ KEZ BOŞALTTIM - bir kez ağzımla, bir kez de parmaklarımla ve şimdi dizlerinin üzerinde, başı yastığa dayalı ve ben sikimi kayganlaştırıcıyla kaplarken amından döl damlıyor.

Elimi kıcında gezdirdiğimde titriyor ama bu korkudan değil beklentiden. Onunla bunu yapabiliyor olmak, özellikle de hikâyemizin başladığı yer düşünüldüğünde, büyük bir onur. Hayatım boyunca hiç kimseyle onunla olduğum kadar gurur duymadım.

"Hâlâ iyi misin, kedicik?" Bir elimle sikimi tutarken diğer elimle kalçasını kavıyorum.

"Evet," diye nefes nefese bağılıyor, orgazmdan hâlâ kafası güzel.

Sikimi kıcının dikişine bastırıyorum ve ucu içine iterken kaslarını gevşeterek iç çekiyor. "Aferin kızıma," diye yatıştırıyorum elimi tenine sürterken. "Beni çok iyi karşılıyorsun."

"Çok büyük hissediyorsun," diye inliyor.

"Sana karşı yumuşak davranmam için egoma masaj yapmaya çalışıyorsan, bu işe yaramayacak," diyorum ve o da hafifçe gülüyor. "Beni alabilirsin. Söz veriyorum."

Biraz daha içeri giriyorum ve kıcının kasları sikimin etrafında sıkılıp dalgalanırken ağzından çıkan yumuşak miyavlama beni neredeyse uçurumun kenarına getiriyor.

"Kahretsin, Dante," diye inliyor, geri itiyor, böylece biraz daha derine kayıyorum.

"Eğer teselli olacaksa, o küçük dar kıkında uzun süre dayanamayacağım," diye homurdanıyorum sikimi daha derine sokarken.

Elimi kalçalarının arasından geçirip iki parmağımı amına soktuğumda sırtı eğiliyor ve yastığın boğduğu bir çığlık atıyor. Amını parmaklarımla sikerken kasları gevşiyor ve neredeyse tamamen içine girmeme izin veriyor. Yarağımın tamamını alması için onu çalıştırmam gerekecek çünkü onu o kadar genişletiyorum ki ikiye ayıracağımdan endişeleniyorum. Ve kıkını sikkemden hoşlanmasına ihtiyacım var, çünkü bunu her zaman yapmak istiyorum.

"Çok dolu hissediyorum," diye inliyor, geri itiyor, kendini bana sürtüyor, daha fazlasını talep ediyor.

"Sen benimle dolusun, kedicik. Kıkında benim sikim, amında benim parmaklarım ve karnında benim bebeğim. Ve sen hiç bu kadar güzel görünmemiştin."

"Vay anasını," diye inlıyor, amcığı beni sığağıyla kaplarken ve sınıra çok yakın olduğunu biliyorum, ki bu iyi bir şey çünkü taşaklarımı içine boşaltmama saniyeler kaldı.

"Benim için gel, Kat," diye homurdanıyorum, onu parmaklarken içine doğru itiyorum ve iyi küçük kedicğim gibi, tam olarak bunu yapıyor, doruk noktası onu titretirken adımı inliyor. Kalçalarına yapışıp son damlasına kadar sulu kıkına pompalarken kendi salınımımı ona doğru öğütüyorum.

"Siktir!" İşimiz bittiğinde soluk soluğa kaldım, ondan ayrıldım ve yatağa yığıldım. Kolumu etrafına dolayarak onu kendime çektim. "İyi misin?"

"Evet, o..." Dudağını ısıyor. "İnanılmaz mı?"

Teklif ediyorum.

"Destansı diyecektim ama inanılmaz da olabilir."

"Hoşuna gitmesine sevindim çünkü bunu tekrar yapmak istiyorum."

Boynuna sarılıyorum. "Belki bir dahaki sefere tamamen içine girebilirim?"

"Sonuna kadar değil miydi? Lanet olsun." Yumuşakça kıkırdıyor.

Boynunu öpüyorum, bana daha da sokulurken tatlı kokusunu içime çekiyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

"Ben de seni seviyorum, kedicik."

EPILOG

OceanofPDF.com

KAT

6 ay sonra

S Çocuk odasının kapısında durmuş, beş aylık kızımız Gabriella'yı göğsüne bastıran Dante'yi izlerken gülümsüyorum. Sık sık yaptığı gibi onun kollarında uyuyakalmış. Dante'ye bakıyor

Yüzünde o kadar büyük bir sevgi ve bağlılık var ki kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum.

Onu beşiğine yatırmadan önce yanağına bir öpücük konduruyor ve tüm bu süre boyunca ona tatlı sözler fısıldıyor. Beni görmek için başını kaldırdığında başını sallayıp gülümsüyor ve sessizce odadan çıkıp kapıyı kapatıyor.

Kollarını belime doluyor ve beni kendine çekiyor. "Yine beni mi izliyorsun, kedicik?" diye soruyor, burnunu boğazımın hassas derisinde gezdirerek.

"Elimde değil. Baba modundayken çok seksi görünüyorsun." "Baba modu mu?"

"Evet," diye fısıldadım. "Süper ateşli."

Saçlarımı geriye doğru tarıyor, elini sahiplenici bir şekilde enleme koyuyor ve karnımın çırpınmasına neden oluyor. "Böyle düşünmene sevindim kedicik, çünkü tüm bu evi bebeklerimizle doldurmak istiyorum."

"Tüm evi mi?" Kızgınlığımı belli ederek soruyorum. "O zaman sonsuza kadar hamile kalırım."

"Bana uyar," diyor omuz silkerek ve beni omzunun üzerinden kaldırıp kahkaha ve şaşkınlıkla çılgılık atmama neden oluyor. Gabriella'yı uyandırmamak için hemen ağzımı kapatıyorum.

Kıçımı tokatlıyor. "Hemen şimdi başlamaya ne dersin?"

"Yapamayız. Hâlâ emziriyorum. Doğanın kendi doğum kontrolü," diye hatırlatıyorum beni yatak odamıza taşırken.

Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatan Dante yatağa doğru yürüyor ve beni yatağa fırlatarak daha çok gülmemi sağlıyor.

"Belki," diye başlıyor gömleğini çıkararak, "eğer seni yeterince becerirsem, doğayı aldatabiliriz?"

"İşe yarayabilecek her türlü olasılık var. Yani, emzirmek yüzde yüz etkili değildir."

"Hmm?" Ayakkabılarını tekmeliyor ve takım elbisesinin pantolonunu da çıkarmaya başlıyor.

Bana yeni vegan olmuş birinin antrikota baktığı gibi bakarken yatakta geriye doğru kayıyorum. "Gabriella biraz daha büyüyene kadar bekleyebilir miyiz?" Ben öneriyorum.

"Hayır." Ellerini yatağın üzerine koydu ve bana doğru süründü. "Hamile kalmanızı istiyorum, Bayan Moretti."

"Hâlâ balayına çıkmadık," diye hatırlatıyorum ona.

"En sevdiğin yeri seç ve gelecek hafta sonu gidelim," diyor omuz silkerek ve yaklaşıyor.

"Öylece mi?"

"Joey, Gabriella'ya birkaç gün bakabilir ve siz de bir hafta sonu için yeterli olduğunu ifade edebilirsiniz."

Sonra bileğimi öptü.

"Bu işe yaramayacak," diye ısrar ediyorum öpücükleri daha da yükselirken.

"Hayır mı?" Başını kaldırıp bana bakıyor ve eli diğer bacağımdan yukarı, sundress elbisemin altından parmakları külotuma değene kadar kayarken sırtıyor. "Buna ne dersin?"

"Hayır." Başımı sallıyorum ve dudaklarımı birbirine kenetliyorum.

Pamuğu kenara çekip işaret parmağının ucuyla klitorisimi okşuyor. "Bu mu?" diye soruyor hınzır bir sırıtışla.

Parmağını içime sokarken inleyerek "Hayır," diyorum. Konu ona gelince çok zayıf düşünüyorum.

Üzerimde geziniyor, beni nazıkçe parmaklarken bir ön kolunun üzerinde duruyor. "Bir dahaki sefere kesinlikle balayına çıkmaya ne dersin?"

Hafta sonu ve içine bir bebek daha sokmam için hazır olduğunda bana haber verebilirsin?"

Kollarımı boynuna dolayıp gülümserken, "Kelimelerle aran çok iyi," diye mırıldanıyorum. Nasıl başladığımıza rağmen, şimdi bana eşitmişim gibi hissettiriyor. Birlikte çok şey yaşadık ama bunların hepsi bizi daha da güçlendirdi. Babasına olanlarla ilgili gerçeği öğrenmek bile bu adama olan inancımı sarsmaya yetmedi. Beni korumak için elinden geleni yapıyor ve ben de bunun için onu seviyorum. "Ama bu kulağa mükemmel bir plan gibi geliyor."

"Yine de her gün bu olasılıkları yenmeye çalışacağımı bil, Kat."

"Eğer yapmazsan büyük hayal kırıklığına uğrarım."

"Seni seviyorum kedicik," diye homurdanıyor, sonra yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor ve parmaklarıyla amımı sikerken bir yandan da tenimi emiyor ve kemiriyor.

Tırnaklarımı sırtında gezdiriyor, güçlü kaslarının parmak uçlarımin altında esnediğini hissediyor ve ikimizin buraya nasıl geldiğine hayret ediyorum. Gelecekte hayat karşımıza ne çıkarırsa çıkarsın, birlikte üstesinden gelebileceğiz.

"Ben de seni seviyorum, *vita mia*."

Dante ve Kat ve yaklaşan balayları hakkında biraz daha okumak ister misiniz?

Özel bonus sonsöz için haber bültenime kaydolun

Moretti'lerden daha fazlası için hazır mısınız? Serinin bir sonraki bağımsız kitaplarını buradan ön sipariş verebilirsiniz

[Joey](#)

[Lorenzo](#)

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Sadie Kincaid, ateşli alfa erkekleri ve güçlü, alıngan kadınları okumayı ve yazmayı seven bir kara romantizm yazarıdır.

Sadie okuyucularıyla bağlantı kurmayı seviyor, bu yüzden neden sosyal medya aracılığıyla iletişime

geçmiyorsunuz? Aşağıdaki bağlantıları takip edin. En son haberler ve bültenler için bültenine

[buradan](#) kaydolun

En son haberler, kitap önerileri ve bolca eğlence için Sadie'nin okur grubuna katılın. [Sadie'nin Hanımları ve Cızırtılı Alfalar](#)

OceanofPDF.com

Sadie Kincaid tarafından da

New York serisini henüz okumadıysanız, Amazon'da ve Kindle Unlimited [Ryan Rule](#)'da bulabilirsiniz.

[Ryan Redemption](#)

[Ryan Retribution](#)

[Ryan Reign](#)

[Ryan Yenilendi](#)

New York Ruthless kısa öykülerini burada

bulabilirsiniz [A Ryan Reckoning](#)

[Bir Ryan Rewind](#)

[Bir Ryan Restraint](#)

[Bir Ryan](#)

[Halloween Bir](#)

[Ryan Christmas](#)

[Bir Ryan New](#)

[Year](#)

Ryan Kardeşler'in dostları Alejandro ve Alana ile Jackson ve Alana hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz?

Lucia mı? Sadie'nin uluslararası çok satan LA Ruthless serisinde onlar hakkında her şeyi öğrenin. Amazon'da mevcut ve Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ.

[Vahşi Kral Vahşi](#)

[Kraliçe Vahşi](#)

[İhanet](#)

[Şiddetli Takıntı](#)

Londra'nın en ateşli çifti hakkında bir şeyler okumak isterseniz. Gabriel ve Samantha, o zaman Sadie'nin Amazon'daki London Ruthless serisine göz atın. Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ.

[Kara Melek](#)

[Düşmüş](#)

[Melek](#)

[Karanlık / Düşmüş Melek Düeti](#)

Süper baharatlı kısa hikayelerden hoşlanıyorsanız, Sadie aynı zamanda Bound serisi feat Mack ve Jenna'yı da yazıyor, Kitap 1, 2, 3 ve 4 şimdi mevcut.

[Bağlanmış ve Evcilleştirilmiş](#)

Bağlanmış ve
Paylaşılmış Bağlanmış
ve Hükmedilmiş
Bağlanmış ve
Aldatılmış

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi tüm inanılmaz okuyucularıma ve özellikle Sadie's Ladies ve Sizzling Alphas üyelerine teşekkür etmek isterim. Benim sevgili kemer fahişelerim! Hepiniz harikasınız.

Ama kitaplarımdan herhangi birini satın alan tüm okurlarıma, yazdığım her şey sizin için ve sizler benim hayallerimi gerçekleştiriyorsunuz.

Yazar arkadaşlarım ve dostlarım Mary ve Mandy'ye dostlukları ve destekleri için teşekkür etmek istiyorum - bağımsız yayıncılık dünyası hakkında beni sürekli dinlemek zorunda kalmalarından bahsetmiyorum bile.

Romantik yazar arkadaşlarıma, ama özellikle Vicki H Nicolson, Nicci Harris, Elle Nicoll ve BJ Alpha'ya - hepiniz bu yolculuğu çok daha keyifli hale getiriyorsunuz.

Sevgili asistanlarım Kate ve Kate'e (biliyorum) destekleri, dürüstlükleri ve hayatımı kolaylaştırmak için yaptıkları her şey için çok özel bir söz.

Sessiz ninjaya. Dürtüselliğime ve sinir krizlerime katlandığın için teşekkür ederim. Seninle çalışmayı seviyorum.

Her gün daha iyi olmam için bana ilham veren inanılmaz çocuklarıma. Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, Perşembe PA'ma - benim kayam, en büyük destekçim ve benim destekleyici, cızırtılı alfam olan kocama kocaman bir teşekkür. Bunu sensiz yapamazdım!

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.